

CEMAL NAR

GÜNCELİN DİLİ

YAYINEVİ

İthaf:

*Osmanlı devletinin kurulmasında iki fedakâr mücahidin,
Ertuğrul ve Osman gazinin aziz ruhlarına ithaf olunur.*

Cemal NAR

CEMAL NAR

**GÜNCELİN DİLİ
BİZ BURDAYIZ
YOK SAYILAN
VARLIĞIMIZ**

YAYINEVİ

CEMAL NAR

07. 01. 1955 de Kahramanmaraş'ta doğdu. İlkokulu kendi şehrinde, İmam Hatip Lisesini 1973'de Diyarbakır'da, Yüksek İslam Enstitüsü'nü 1977 de Kayseri'de bitirdi ve aynı yıl Kahramanmaraş /Andırın Lisesine Din Dersi Öğretmeni olarak tayin edildi. 1980'de atandığı Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesinde eğitim ve öğretimin yanında uzun yıllar değişik yerlerde sohbet, vaaz, seminer, konferans ve yazılarıyla halk eğitimine katkı sundu, irşat ve tebliğ hizmetlerinde bulundu. Aynı okuldan 2003'de emekli olmak zorunda kalan yazar, halen okuma, yazma, irşat ve tebliğ çalışmalarını sürdürmektedir. Evli ve dört çocuk babasıdır.

Cemal Nar yazılı çalışmalarının bir kısmını www.cemalnar.com sitesinde yayınlamaktadır. Sohbet, vaaz, ders, seminer, konferans gibi görsel çalışmalarının bir kısmını da videolar halinde Youtube sayfasında sunmaktadır. Zaman içinde değişik gazete, dergi ve sitelerde yazdı. İnternette yazarın binlerce makalesine ve videosuna erişilmektedir.

Yayınlanmayı bekleyen birçok eseri yanında yazarın yayınlanmış kitapları şunlardır:

- 1- Anılar Ve İbretler, 2- Bu Sistemden İslam'a, 3- İslamlaşma Bilinci, 4- İslam Sancısı, 5- Arş Gölgesi, 6- Tasavvufun Anahtarı, 7- Âlimin Önderliği, 8- İslam'da Devlet Ve Siyaset, 9- İlim Ve Özgürlük, 10- İlim Ve İktidar, 11- İmanın Kıymeti ve Korunması, 12- İman Ve Etkisi, 13- Aydınlanma Yolu Tasavvuf, 14- İnançta Arınma, 15- İnançta Kirlenme, 16- Okuma Aşkı, 17- İslam'a Göre Irkçılık ve PKK Ekseninde Kürt Sorunu, 18- İnsana Ulaşmak, 19- Cihad ve Zafer Şartları, 20- İnancın Kıvancı, 21- Sistem ve Şeriat, 22- Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma, 23- Gönül Azığı, 24- Laiklik Sorgulaması, 25- Derdimiz İslam, 26- Adı Konmamış Savaş, 27- Batılılaşmayla

Hesaplaşma, 28- Batılılaşma Cinnetine Aydınların Karanlığı, 29- Kitap Sevgisi Yazma Aşkı, 30- İmam Hatip Davası Ve Hacı Kalay, 31- İslam'ın Özeti, 32- İslam'da İrkçılık Ulusalcılık Milliyetçilik 33- İslam'sız Olmaz 34- İlimsiz Olmaz 35- Davetsiz Olmaz, 36- Hesaplaşmadan Olmaz, 37- Kıymet Bilmek. 38- Hatırlatmalar. 39- Laik Sistemde İslamî Siyaset Sorunu. 40- Müslüman Kimliğin Kodları. 41- Bize Düşen. 42- İslam davası. 43- Din Diyalog Ve İlimli İslam. 44- İslam'da Sakal Ve Kıyafet. 45- Okuduğun Kadarsın. 46- İslam'da İnsan İlişkileri - Din Muameledir- 47- İslam'a Ensar Olmak 48- Tanıdığım Maraşlı Hocalar 1

İÇİNDEKİLER

Önsöz

GÜNCEL VE DİN

İnsanın Amacı

Dinin Misyonu

Çağın Yanlışı

Sosyal Medya Kargaşası

Müslüman Hassasiyeti

Bu Nasıl Bir Duygu?

Başkasının Küfrüne Ağlamak

Başkasının Perişanlığına Ağlamak

Nerde Bizim Hassasiyetimiz?

Asıl Davamızı Unutmayalım

Olan İle Olması Gereken Farkı

İslam'ı Konuşturmak

Kalbin Gönül Oluşu

Yaşanmış Gerçekler

“Hadi Canım Sende!”

Akıl Alır Gibi Değil!

Böyle Gitmez

İslam Ve Erdem Toplumu

İnkâr Ve Ahlak

İslam Ve Hayat

Sekülerizm Dinsizliktir

“Kininizden Geberin!”

Günü Tarihle Kıyaslayalım

Batının Kibrine İsyân

Büyük Kayıplarımız

Böyle Gitmez

Zihniyet Kavgası

Bu da Bizim Sınavımız

Tarihin Yeni Bir Dönüm Noktasındayız

GÜNCEL VE EĞİTİM

Tanrı Tanımaz Bir Eğitim
 Milli Eğitimde Amaç Sorunu
 Günün Okulu
 İktidar Ve Eğitim
 Okullarımız Millî Ve Yerli mi?
 İslam Ve İlim
 Ötekiler Gibi Özgür Olabilmek
 İş Ehliline Vermek Ve Particilik
 Tam Hâkimiyete Ne Zaman?
 Önemli Bir Eşikteyiz
 Dava İçin Yardımlaşma
 Karma Eğitim Ve Cinsellik
 Korkunç Felaketler
 Maddiyat Kadar Maneviyat Olmazsa
 Türkiye Nereye Gidiyor?
 Küçük Yaştaki Kıza Cinsel Taciz İddiası
 Azgınlaşan Cinsellik
 "Anne Beni Kurtar"
 Mahkeme Oyunları
 Aynı Günde Üç Namus Vakası
 Suçsuz İnsanı Öldürmüş
 Bu Ne Rezalet Ne Kepazelik!
 Hangisine Yanalım?
 İşin Doğrusu
 Cinayet Haberleri
 Gör Bunu İktidar
 Zina Homoseksüellik Lezbiyenlik Cinsel Sapıklık
 "Zinaya Yaklaşmayın" da...
 Zina Zararlıdır Ayıptır Ve Suçtur
 Zina Zararlıdır Ayıptır Ve Suçtur
 Gıybet mi Zina mı Daha Kötüdür?
 Hayâ Olmayınca
 Batıda Hayâ Yok
 Evliliği Ertelemek Ve Zina
 Zina Nasıl Suç Olmaz!
 Ey Milletim!

Cahilin Değil Eğitimlinin Zararı
 ‘‘Sen Benim Kim Olduğumu Biliyor musun?’’
 Var mısınız?
 Batıcıların Karakteri
 Seviyeye Bakar mısınız?
 İstifil Olun
 Kamplaşma Edebiyatı
 Nereye Gitti Aklımız?
 Alışacaklar
 Öğretmen Sorunu
 İki Tip Öğretmen
 İmam Hatip Davası
 Öğretmenliği Öldüren Siyaset
 Ortaöğretim Mecbur Olmamalı

GÜNCEL VE TOPLUM

Bu Kadar Strese Dayanılmaz
 Çare Var
 Batı Hayranlığı Kompleksi
 İlla Yabancı mı Olmak Gerek?
 Yerli Aydın Ve Alim
 Yabancı Sevicilik
 Medeniyetimizin Özellikleri
 İyi Niyet Adalet İtidal
 Sistem İnsanı Mahvetti

GÜNCEL VE SİYASET

Biz ve Siyaset
 Laik Sistemde Siyaset
 Güncel Demokrasi
 Yasak İçinde Yol Aramak
 Siyaset Ve Şirk Meselesi
 Partiler Değişebilir
 Çok Yazık
 Hakkı Tavsiye
 Çok Komik
 İdarecilere Hatırlatalım

Vekiller Ne İş Yaparlar?
 Biat Cahilleri
 Özele Hukuk Olamaz!
 Şiddet Neden Tırmanıyor?
 Mesleklere Özel Hukuk Olamaz
 Haddini Bilmek Saadettir
 Milletvekillerinin Tembelligi
 Acil Çağrı
 Küfürbazlara Nasihat
 Siyasetin Kalitesi

GÜNCEL VE DÜNYA

İslam Birliği
 Müslümanlarla Savaşmayacağız
 Terör Ortak Düşmanımızdır
 Sınır Ötesi Müslümanlar
 Kardeş Coğrafyalar
 Acilen İslam Birliği
 Esir Vatanları Kurtarmak
 Yaralı İslam Dünyasından
 Hani İslam Nerede Türklük?
 Acı Bir Hatıra
 İman Ve Sevgi Birlikteliği
 Üç Büyük Tehlike
 Yaman Günlerdeyiz
SONSÖZ

ÖNSÖZ

Zor bir zamanda yaşadığımız kesin. Sancılı günlerden geçiyoruz. Ama olsun! İtirazımız olamaz. Madem dünyada imtihan için varız. Madem sınavın zamanını, zeminini, şartlarını, sorularını, cevap anahtarını Allah Teâlâ belirliyor, öyleyse kalbimiz mutmain. O yüzden diyoruz ki, sorun yok, biz bu zamanı lehimize de çevirebiliriz. O yüzden günceli yaşarken bilinçli olmak durumundayız.

İçeride dedik, yeni bir dünyaya manivela olacak bir konumda olmak, büyük çile ve ıstıraplar çekmek, genel tarih içinde her neslin nail olamayacağı bir bahtiyarlıktır. Yaşadığımız günlerde tarih bize altın tepside büyük bir ikramda bulunuyor. Bunun kıymetini iyi idrak etmemiz, güncelin hülyalı rüyasıyla sermest olarak kendimizden geçip aşk ve şevkle beklenenden büyük işler yapmamız gerekir.

Bu büyük ve tarihî şansımızı, bu kaderden büyük nasibimizi eğer iyi kavrayabilirsek, unutulmaz muhteşem nesiller arasında şerefli yerimizi alabilir, ölüp gittikten sonra da iftiharla yâd edilebiliriz. Evet, bugün bizler, Allah bilir ya, “İnşirah” ayetlerinde geçen “usr’un/zorluğun bittiği, yüs’ün/kolaylığın başladığı” yerdeyiz. Yani çok önemli ve ciddi bir noktadayız. Rabbimiz konumumuzu iyi kavratsın ve vazifemizi güzel yaptırın! Amin.

Cemal NAR
Kahramanmaraş

GÜNCEL VE DİN

İnsanın Amacı

Bilindiği gibi bütün insanlar dünya hayatında mutluluk peşinde koşarlar. Çoğu insanlara göre mutluluk, sağlıkla beraber temel ihtiyaçların karşılanmasıyla sağlanır. Dünyaya bir anne ve bir babadan tek başına bir birey olarak gelen insan, normalde küçükken hayatının en mutlu günlerini yaşamaktadır. Derler ya, istisnalar kaideyi bozmaz.

Neden mi?

Çünkü genellikle temel ihtiyaçları ya anne baba, ya aile, ya da bunlardan oluşan toplum tarafından karşılanmaktadır. Sorumluluk yüklenmeden bunların temini gerçekten de mutluluk vesilesidir. O yüzden insanlar hep çocukluklarını özler, “vay be, ne güzel günlerdi!” diyerek hasretini çekerler. “Niye büyüdük ki!” diye hayıflanırlar.

İnsan büyüyünce iki farklılıkla karşılaşır. Birincisi yepyeni arzular, şehvetler, güdüler, istekler ve ihtiyaçlardır. Cinsiyetinin farkına varır ve onun fitratına konmuş duygularını yaşamaya başlar utana sıkıla mesela. İkincisi de artık ihtiyaçlarını karşılayan anne baba veya aile yavaş yavaş geriye çekilmekte, temel ihtiyaçlarını artık kendisinin çalışıp kazanmasını istemektedirler.

İşte böylece bu çağında yepyeni bir hayat başlamaktadır birey için. Çalışacak, kazanacak, evlenecek ve her türlü ihtiyaçlarını karşılayacaktır. Bir ev kurarak barınma ihtiyaçlarını karşılamak pek de kolay olmayacaktır. İçinde taşıdığı çocuk sevgisine dindirmek için evlatları olsun isteyecektir. Kendisini ve

ailesini geçindirecek bir gelir sağlamak için artık bir işinin olması gerekmektedir. Hiç şüphesiz bundan sonra da kendisi ve ailesi ile beraber hayatını zevkle geçirebilmek ve renklendirebilmek için ihtiyaç fazlası olsa bile araba, bağ bahçe, yazlık, kışlık gibi bir kısım güzelliklerin peşine düşecektir.

Her insan ister bunu. Dünya insanların arzularını gerçekleştirebilecek imkânları ona cömertçe sunmaktadır. Üstelik bu imkânlar herkese yetecek kadar da boldur. Yeter ki insanlar açgözlülük yapmasınlar, “imkânların hepsi bende olsun” demesinler. Başkalarının hak, hukuk ve mutluluklarına saygılı olsunlar.

Çok mu zor bunlar?

Hiç de değil! Yeter ki insan olarak doğdukları dünyada insan kalsınlar. Birbirleriyle beraber yaşama ve birlikte iş yapma zorunda olan insanlar, aralarında meydana gelen her türlü işlem ve muameleleri adalet ve ihsan ölçüleri içerisinde yaparlarsa, hiç şüphesiz hem temel ihtiyaçlarını güzelce karşılayabilir, hem de mutlu ve huzurlu bir ömür sürdürebilirler.

Fakat insanlar sosyal hayatta var olma ve kazanç sağlama peşinde koşarken hak ve hukuka riayet etmezler, arzularını ve servetlerini din, hukuk, ahlak, örf ve adet gibi yazılı veya sözlü kanun ve kurallara göre yapmazlarsa, hiç şüphesiz başkalarının da böyle yapmalarına bir şey diyemeyecektir. Dese bile hem haksız olacak, hem de huzur ve saadetini kaybedecektir.

İnsanlar öyle bir haksızlık karşısında önce öfkelenir, sonra da güçleri yettiğinde haklarını korumaya çalışırlar. Bu herkes için geçerlidir elbette. O yüzden bir toplumda barış ve huzur içinde yaşamak ve mutlu olmak isteyen insanlar, kendileri için yapılmasını istemedikleri şeyleri başkalarına da kendileri yapmayacaklardır. Eğer yaparlarsa, onları durduracak, yanlışları düzeltecek, hakları koruyacak, adaleti sağlayacak üçlü bir kurum gerekecektir. İşte devlet bunun içindir. Hukuk bunun içindir.

Güvenlik güçleri bunun içindir. Milli Eğitim Bakanlığı da böyle bir insan tipi yetiştirebilmek amacıyla vardır.

Dinin Misyonu

Bütün bunlardan anlaşılan, insanın eğitilmesi, sorumluluk bilinci kazandırılması, barışın, huzurun, mutluluğun sağlanması ancak hep beraber çalışılırsa korunacağıının kavratılmasıdır. Aslında dinlerin vazifesi de böyle güzel bir insan ve toplum inşa etmektir.

Tam da burada şunu söyleyebiliriz, Allah Teâlâ'nın katında biricik din olan İslam, zaman içinde yeni peygamberlerle yenilerek ve gelişen toplum seviyesine göre geliştirilip olgunlaştırılarak insanlara sunulmuştur. En son ve en kâmil şekliyle de son peygamber tarafından insanlığa bir kere daha sunulup armağan edilmiştir.

İslam dini kendisini baştan sona ahlak ve terbiye olarak tanıtır. Onun son peygamberi, “güzel ahlakı tamamlamak için gönderildiğini” söyler. “Kendin için yapılmasını istediğini, toplumdaki diğer insanlar için de istemeyi sağlık verir.” “İyi insanın öncelikle başkalarına zarar vermeyen insan olduğunu söyler”. Allah katında insanların en değerlisi, başka insanlar ve varlıklar için çalışan, hizmet eden, fedakârlık yapan, karşılıksız veren, suçluyu bağışlayan, maddî ve manevî varlığından gönüllü olarak seve seve ve başa kakmadan, minnet etmeden zayıflara ve düşkünlere verebilen, etrafını görüp gözeten, kendisini ve çevresini temiz tutan ve koruyan insanlardır. Bu yüzden insanın dine karşı çıkması, kendi mutluluğuna karşı çıkması demektir.

İslam dini insanı yüceltir. İslam toplumu içi dışı arı duru temiz bir toplumdur. İslam toplumu sadece kendisi için yaşayan bir toplum değildir. O toplum, bütün bir insanlık için çıkarılmıştır. Bütün insanların mutluluğunu amaçlar. İnsandan öte, yaratılmış diğer bütün mahlûkatın da bu dünyada mutlu ve huzurlu

yaşamısına kendisini adar. o yüzden İslam'a karşı çıkmak, insanlığa ve topyekûn varlığına karşı çıkmaktır bir yerde.

Çağın Yanlışı

Ne var ki çağımız insanı dinlerden uzaklaşmayı bir gereklilik sandı ve öyle yaşamayı özgür insan olmanın gereği saydı. Hiç şüphesiz çağın bu anlayışı kimi batıl dinlerin hem akla ve bilime, hem de hukuk ve ahlaka aykırı düşünce ve işlerinden kaynaklanıyor oluşu da ayrı bir gerçektir. Batıl dinler, insan eli ile üretilmiş hurafe inançlar, diğer insanlarda yanlış bir kanaat uyandırmıştır: “Din değil mi, hepsi birdir.” Bu yüzden de “din afyondur, uyuşturur, gelişmeye ve ilerlemeye engeldir” demişlerdir.

Bu çok yanlış bir fikirdir. Yanlış ve ucuz. İnsanlar biraz zahmet edip emek vererek İslam dinine araştırsalardı, bu dinin tarih içinde insanlar sunduklarını görmeye çalışsalardı, kendi yanlışlıklarının elbette farkına varabileceklerdi.

Tam da burada “Önsöz”de dediklerimizi bir kere daha düşünmenin yeridir diye hatırlatırız. Gerçekten de bugün modern ve seküler hayatta dinin sosyal hayattaki etkisinin kırılmaya çalışıldığını görüyoruz. Nitekim yaşanan hayatta İslam’ın temel ilkeleri yoktur. İnancı, ibadeti, hukuku ve ahlakı yoktur.

Oysa insan İslam’ı yaşamak için vardır dünyada. Varlık sınavı budur. Bu olmadan mutluluk mümkün değildir. Çünkü Yüce Yaratıcı onu, kendisini bilsin, sevsin, itaat etsin ve sonsuz mutluluk yurdu cenneti kazansın diye yaratmıştır. Bunu seçmemek, burada da orada da cehennemi seçmektir.

Evet, hem bütün insanlık, hem de bu ümmet, İslam’ın insanlık için çıkarılmış olduğu gerçeğini görmelidir. Özellikle bu İslam ümmeti, hayırlı bir ümmet oluşunun farkına varmalı ve hayırsız ümmetleri taklidi bırakmalıdır. Bu hem kendi mutluluğu, hem de bütün insanların mutluluğu için kaçınılmaz bir gerçektir.

Allah'ın, tarihî süreç içerisinde sürekli olgunlaştırarak artık kemale erdirdiği, üstümüzdeki tamamlanmış nimeti ve razı olduğu dini, yani yaşama biçimi olan İslam'dan başka yol yoktur. Nihayet bizler, Fatıha Suresinde okuduğumuz gibi, ya Allah Teâlâ'nın kendilerine nimet verdiği nebiler, Sıddıklar, şehitler ve salihler yoluna gireceğiz, ya da kendilerine gazap edilmişlerin, sapmışların yoluna. Yollar gibi oluklar da çift, ya kana kana abıkevser içeceğiz nur gibi, ya da kir ve zehir.

Maalesef Batılılaşma musibetine duçar olduğumuz acı ve zorlu, zillet dolu yıllardan bu yana bu ülke, kıblesini tayinde istikametini şaşırđı. Bu acı, zor ve zilleti aşmak için bazen korku, bazen de kurtuluş umuduyla yabancıları taklit ile benliğini yitirdi. Kişilik kaybına uğradı. Ağzının tadı değışti. Tabiatı bozuldu. İyiyi kötü, kötüyü iyi görür oldu.

Peki, netice ne?

Netice kaos! Kargaşa ve karmaşa yani!

Bizim derdimiz devamız da insanın mutluluğı önündeki engelleri kaldırmaktır. Onunla İslam'ı buluşturmaktır yani.

Sosyal Medya Kargaşası

Biz dertliyiz kardeşim.

Biz bütün insanlığın kaygısını taşıyoruz.

“Bütün insanlara İslam'ı nasıl ulaştırırız, nasıl müslümanlaştırırız” diye hep düşünüyor ve üzülüyoruz.

Biz, haklı veya haksız bizi eleştiren kardeşlerimiz için de üzülüyoruz. Yazılarımızı okumadan, okusa bile üstünde düşünmeden, anlamadan, ana fikrini kavramadan haksız ve insafsızca eleştirenlere de üzülüyoruz. Bu sadece bizim başımıza da gelmiyor. Bir umumi belvadır bu zamanımızda.

Hele de sosyal medyanın icadından sonra hürmet ve muhabbet iyice kayboldu. Köroğlu'nun kulakları çınlasın. Zamanımızda daha bir “batman çağıla karışmış”. Büyük bellisiz,

küçük bellisiz olmuş. Ne ilmin kıymeti var nazarlarda, ne âlimin. Bir yazının içini okuma zahmetine girmeden sadece başlığına bakarak eleştiri yazmak moda olmuş zaten. Bunu bizim camia yapıyor, artık gerisini siz düşünün.

Şunun da farkındayız: Sosyal medyada görevli bir kısım kendini gizleyen kripto grupların görevli elemanları var. Bunların amacı, âlimleri, yazarları itibarsızlaştırmak. Başka kaygıları yok o zavallıların. Ne din, ne ahiret, ne azab-ı ilahî korkuları yok. Yaptıklarının dili söylüyor bunu, yoksa kalplerini yarıp da bakmadık. Ziya Paşa'nın da kulakları çınlasın:

“Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz

Şahsın görünür rütbe-i aklı eserinde.”

Öyle ya, bir kişinin hakkında bilgi sahibi olmak isteyenler o kişinin sözlerine değil işlerine bakmalıdır. Şimdi “sözde değil özde” dedikleri gibi “söylem değil eylem” diyorlar.

Biz hocayız. İşimiz bu ümmete şartlar ne olursa olsun, davamızı anlatmaktır. Davetimiz sadece Allah Teâlâ'yadır. Onun rızası da İslam'da olduğuna göre bizim derdimiz, davamız İslam'dır. Sadece İslam! Darlıkta da, bollukta da, gülererek veya ağlayarak, kolay zamanlarda da, zor zamanlarda da davet ve tebliğ, eğitim ve öğretim. İşimiz bu bizim.

İslam bilinseydi, dava anlaşılıysaydı, ne işimiz vardı aziz vaktimizi sosyal medyada israf etmeye?

Ama ne yapalım, bazı mücahit geçinenlerin bile ilmi ve fikri seviyesi, laik devlet için "devlet ve başındaki ulu'l emirdir, kestiği parmak acımaz" deme seviyesindedir. Çaresiz, dinden, haktan taviz vermeden, sevilme ve yerilme kaygısı taşımadan, Allah için davet ve tebliğe devam edeceğiz, bazen ağlayarak, bazen gülererek.

Gerekirse bunları haykıra haykıra sesimiz soluğumuz kesilerek, Ağustos böceği gibi öte öte çatlayarak bu dünyadan gideceğiz. Allah Teâlâ imanlarımızı korusun. Ayaklarımızı sıratı

müstakimde sabit tutsun. Sabır ve sebat ile hakkı tavsiyeye muvaffak kılsın.

Biz bu dini ve bu ümmeti seviyoruz. Ondan olmanın şükürünü eda için rahatımızı feda edeceğiz. Allah Teâlâ kibre, gurura, ucbe, kendini beğenmişliğe düşürmesin. Tevazu ve mahviyetten ayırmasın. Din için, müslümanlar için kaygılanıp ağlama nimetinden mahrum etmesin. Kardeşlerimize merhamet etsin. İlim, amel, ihlas ve ihsan lütfetsin. Kâfirlere ve zalimlere karşı zafer versin. İslam devlet ve medeniyetini yeniden kurdurarak, sancağı altında can vermek nasip etsin.

Müslüman Hassasiyeti

Müslümanlar İslam için atan bir kalbe sahiptir çok şükür. İşte size müthiş bir misal: Hz. Huzeyfe'nin babası Bedir harbinde öldürülmüştü. Ayaklarından sürüyerek leşini kör bir kuyuya, “Kalib”e attılar. Acı acı baktı evladı ve hüzünlendi. Sordular, cevap verdi: “Ölümüne değil, kâfir gidişine üzülüyorum”.

“Ne olurdu Müslüman olsaydı?” diye üzölmek ayıp mı, fazilet mi?

Ah şu muazzam ve muhteşem hassasiyet, neden semtimize uğramaz oldunuz?

Bu ne demek?

Bu sahabeyi anlamak çok mu zor?

Bu Nasıl Bir Duygu?

Mesela Hz. Ebu Bekir. Babası Mekke fethinden sonra Müslüman olmuştu. Saçı sakalı bembeyaz bu pîr-i faniyi alıp Sevgili Peygamberimiz (sav)’in yanına getirdi. O şehadet kelimesi getirirken, Ebu Bekir ağlıyordu. Sebebini sordular.

Ne dedi biliyor musunuz?

“Ya Resulellah! Keşke babam yerine Ebu Talip Müslüman olsaydı. Çünkü siz buna daha çok sevinirdiniz...”

Allah-u ekber!

Bu sözden ne mana çıkar?

Oğulun babasının Müslümanlığına sevinmeyişi mi?

Bunu böyle anlamak Müslüman aklına sığar mı? Müslüman akklı bunu kabul edebilir mi? Hz. Ebu Bekir'e (ra.) "Bunu niye böyle söyledin?" diye soru sorulur mu? Bu yüzden eleştirilir mi?

Ama bugünün Müslümanları o gün yaşasaydı, kim bilir hakkında ne tivitler, ne mesajlar atarlardı!

Hatta belki de "Müslüman oluşa" sevinmedi diye "tekfir" bile ederlerdi, kim bilir!

"Bekler misin?" deseler, yaşadığım acı tecrübelere dayanarak "evet" derdim.

Başkasının Küfrüne Ağlamak

Hz. Ömer Yemende birisinin dinden döndüğünü ve öldürüldüğünü duyunca secdeye gitti ve hüngür hüngür ağladı. "Ya Rabbî ben bundan beriyim, ben buna çok üzgünüm" diyordu.

Sonra kalktı ve haberi getireni sorguya çekti:

"İyice tövbeye davet ettiniz mi? derdini anlayıp iyice anlattınız mı? Bütün gerekenleri güzelce yaptınız mı?"

Niçin?

Neydi bu hassasiyet, bu çırpınış, bu feryat, bir mürtedin öldürülmesi karşısında?

Bu adam ölümü hak etmedi mi ki?

Ettiyse Hz. Ömer neden ağladı?

Ah hassasiyet ah, bizi garip bırakıp nerelere gittin?

Başkasının Perişanlığına Ağlamak

Yine o Hz. Ömer, dilenen fakir bir hıristiyana bakarak "burada da perişan, orada da perişan" diye ağlamıştı. Hz. Ömer'in bir kâfire bakarak ağlaması nedendi dersiniz?

Koca halife bir kâfire ağlarken haksız mıydı, af buyurun akılsız mıydı?

Neydi o hassasiyet? O hüzn. O çırpınış...

Nerde Bizim Hassasiyetimiz?

Bizler o sahabe'nin çocukları değil miyiz?

Söyleyin, onların nesli değil miyiz?

Onlar bizim selefimiz değil mi?

Şimdi sosyal medya kalemlerine sesleniyorum; Yeryüzünde yaşanan her kötülükten hissemize bir pay düşer kaygısı bir Müslümanda olsa ve insanlık için didinip dursa, bu soylu fikir, bu yüce erdem, sizce ayıp mıdır?

Alay konusu mudur?

Ey Müslümanlar, kendinize gelin lütfen!

Müslüman kimliğinizin kodlarını iyi okuyun.

İlkeli olun. Başkasına derken, biraz da siz dik durun, eğilmeyin, eyyamın önünde kuru bir yaprak gibi savrulmayın. Asıl davanızı unutmayın, en büyük ve en hayırlı vazifenize bakın!

Nedir mi o?

Asıl Davamızı Unutmayalım

İslam ümmeti kendi içlerinden, peygamberin ilim, ahlak ve tebliğ usulünü iyi öğrenmiş ve nefislerinde uygulamış âlimleri yetiştirmek ve bu dini bütün dünyaya, hatta insan yaşayorsa uzaya kadar götürmek ve duyurmak mecburiyetindedir.

Çünkü bu “tebliğ”, “davet” ve “irşad”, bir “farz-ı kifaye”dir.

Bu bakımdan İslam'ı bilen ve mümkün merteye yaşayan takvalı âlimler hem İslam toplumunun, hem de İslam'a davet ettikleri top yekûn insanların tabii önderleridir.

Müslümanlar, hatta “keşke kıymetlerini bilseler” diyeceğim bütün insanlar bu önderleri ne kadar sever ve izlerler ise, hem bu dünyada, hem de ahirette o kadar mutlu olurlar.

Her toplum, bir yönetimle düzene girmiştir. İslam toplumu da İslam kanunlarıyla işlerini düzenleyen toplumdur. Haliyle bu

toplumun yöneticileri, bu düzeni en iyi bilen ve yaşayan âlimlerden olmalıdır. İnsanlar da gönüllü olarak onlara uymalı, yardım ve desteklerini esirgememelidirler.

Nitekim bizim fıkımızda halife olabilmenin bir şartı da ilimdir. Böyle olursa toplumun tabii önderleri olan âlimler ile siyasi önderleri olan yöneticiler arasında güzel bir uyum ve ahenk oluşur. Bir kısmı resmen yönetimde görevlerini yerine getirirken, bir kısmı da sivil olarak insanlara eğitim ve terbiye ile faydalı olmaya çalışırlar. Toplum da bundan fevkalade fayda görür. Normalde olması gereken budur.

Ancak normalde olması gereken bu durum olmaz da bir şekilde İslam toplumunun başına cahiller geçerse veya âlim olsalar bile İslam kanunlarını uygulamaz da keyiflerini kanun yaparlarsa, işte o zaman toplumun tabii önderleri olan gerçek âlimler ile siyasi önderleri olan idareciler arasında mutlaka çatışma çıkar. Bu durumda bu çatışma kaçınılmaz bir sonuçtur. Haliyle bundan da herkes zarar görür. Bilindiği gibi İslam birlik ve beraberliğe, barış ve huzura çok önem verir. Çatışmayı tasvip etmez.

Çatışmanın olmasında ikinci ihtimal biraz daha zordur. Yani yöneticilerin iyi ama âlimlerin kötü olması ihtimali. Bu durumda söylenmesi gerekenler “Âlimin Önderliği” ve “İslam’da Devlet Ve Siyaset” kitaplarımızda işlenmiştir, bakılabilir.

Bu bakımdan İslam, devlet ve siyaset gibi kendi toplumunu yönetme gerekliliği ve bunun usul ve yöntemleri konusunda çok bilgiler verir, ilkeler sunar. Bunları ya doğrudan kaynaklarından, kitaplarından öğreneceğiz, ya da itimat ettiğimiz kişi veya kurumlara kulak vereceğiz.

Olan İle Olması Gereken Farkı

Fakat yüz yıldır Batıcı, pozitivist ve laik bir sistemin eğitiminden geçen, haliyle kendi dininden, tarihinden ve medeniyetinden habersiz nesiller, üstelik bir de uluslararası kara

paranın ve siyonizm'in tezgâhında dokunan sosyal medyanın mengenesinde preslenip baskılandılar. Sonuçta hiçbir değeri tanıyıp kıymet vermedikleri gibi, bin bir çile ile kendini yetiştirmiş ve öğrendiklerini milletinin hizmetinde kullanmak isteyen âlimlerine de maalesef değer vermez olmuşlardır.

Bence güncelin en büyük açmazı budur. Herkesin allâme ve yazar olduğu sosyal medya maalesef ilim ortamını çoğu zaman çamur alanına dönüştürüyor. “Aman bu bataklığa biz de saplanmayalım” demek de çok zor. Hamama giren terler, bataklığa giren kirlenir.

Peki, ne yapacağız?

“Terk et” demek, dinlenilmeyecek bir emir vermektir. “Olmayacak duaya âmin denmeyeceği” gibi, tutulmayacak tavsiyenin de bir anlamı yoktur. Mecburen diyeceğimiz şudur: kendimizi koruyalım. İlim ve irfan ile kullanmaya bakalım. Özellikle de hak edene saygı ve edeple davranarak faydalandığımız için teşekkür edelim.

İslam'ı Konuşturmak

Rasûlullah (sav) buyurdular ki:

“İnsan bedeninde bir et parçası vardır. O iyi olursa bütün beden iyi, kötü olursa bütün beden kötü olur. Dikkat ediniz ki, o kalbdır.” (Buhârî, İmân, 39)

Gafletten kurtuluş için kalbi tasfiye, nefsi tezkiye edip gönlü mâsivâdan boşaltmak ve kâinattaki kudret, hikmet ve zerâfet tezahürlerini değişik manzaralar hâlinde gönülde seyredilemek, zarûrîdir. Ve insanı sair varlıklardan ayıran ve saygın kılan, eğitilmiş bir kalp taşımasıdır.

Merak ediyorum; Suriye'deki bu Esed zalimi kendisi Müslüman olmasa bile Müslümanların arasında yaşıyor. Acaba azıcık da olsa öldükten sonra dirilmeye inanmıyor mu?

İnsan kalbi bu kadar canavarlaşmayı kaldıracak, bu kadar cinayetin ağırlığını gidermeye yetecek kadar büyük mü?

Ve merak ediyorum; acaba kalbin artık alamama, kapasitesinin dolup patlama haddi var mıdır?

Dönüp bir kere daha iman ihsan ettiği için Allah Teâlâ'ya şükre delim!

Kalbin Gönül Oluşu

Mahlûkatın tümü yok olduktan sonra diri kalacak olan, ezeli olduğu gibi ebedî de olan, dünya hayatındaki servetlerin geçici sahipleri ahirete göçtükten sonra da varlığı devam edecek olan, servetlerin gerçek sahibi olan “el-Vâris” Allah Teâlâ’dan kalbimizi iman nuruyla aydınlatıp ibadet ve ahlak ile arındırmasını ve selim hale getirmesini dileyelim.

Böylece onun yanında biz de edebî mutluluğu tatmış olacağız. Yoksa eli boş yüzü kara gitmek kaçınılmazdır.

Kalb eğitiminde hedeflenen nokta, kalbin sürekli “Allâh ile beraber olma” şuuruna, yani “ihsân” makamına erişmesi ve böylece “diri kalb” vasfına kavuşmasıdır. Kalbin bu kıvâma ulaşması için mâsivâdan, yâni Allâh’ın dışındaki her şeyden arınmış olması zarûrîdir. Elbette bunları sevmek de vardır yaratılışımızda. Fakat iman ve eğitimle anlamalı ve kavramalıyız ki, bunların sevgisi, Allah Teâlâ’ya olan sevgide erimeli, şekillenmeli, kendi varlık şehvetinden gönüllü Allah Teâlâ’yı tercih ve itaat ile yok olmalıdır.

Bu kıvâma ulaşan kalb, ince ve derin hakikatleri görür hâle gelir. Kalb, kesâfetten kurtulup letâfete büründüğü nisbette ilâhî esmâ ve esrârın mâkesi, mekanı olur. Böylece Cenâb-ı Hakk’ın kalb yoluyla bilinmesi demek olan mârifetullâh hâsıl olur. O zaman de ilim irfâna dönüşür.

İşin doğrusu bu değil mi?

Bir kalbe iman girerse orasını bambaşka bir hale çevirmeli değil mi?

Çağın insanına masal gibi geliyor değil mi?

Sanki uygulanması mümkün olmayan, geçmişte de hiç yaşanmamış bir masal gibi...

Aman Allah'ım, biz bu hale nasıl düştük?

Yaşanmış Gerçekler

İslam'ın önerdiği öyle hakikatler var ki, çağın insanı “olmaz canım öyle bir şey!” der. Mesela “Allah îsar istiyor. Yani cömertlikten de öte bir bağış. Yani, sen muhtaç iken bile kardeşine vermek. Onu canına tercih etmek”.

Adam hayretle bakıyor! “Boşuna mı demişler, ‘önce can, sonra canan’ diye” diyor. Bırakın başkasını, o, canını cananına bile tercih ediyor. Çağın bencil materyalisti, dünyevileşmiş, canından başka neyi düşünür ki...

Mesela ona sünnetten bir örnek olarak Ensar'ın ısarını anlatsanız, hikâye gelir. Mesela Hz. Ömer gibi yaşanmış gerçekleri anlatsanız, utanmasa “hadi canım sende!” diyecektir.

Mesela Kur'an'dan Musa'ya iman eden sihirbazları, mesela ashabı uhdu't'y, mesela ashabı kehf gibi yaşanmışlıkları anlatsanız, acaba “eskilerin masalları” der mi?

Der mi der. Diyenleri çok duyduk. Asıl önemli olanı soralım: Bizden ne haber mesela?

“Hadi Canım Sende!”

İşte size böyle dedirtecek cinsten bir hikaye. Masal değil, hikaye. Yani yaşanmış olay.

Hazret-i Ömer hilafeti zamanında, Şam'a gitmek için Medine'den yola çıkmış. Yanında bir köle var. Ve devlet başkanı Hazret-i Ömer'in bir deveden başka bineceği yok.

Ne yapacaklar?

Nöbetleşe binecekler!

Bir saat Hazret-i Ömer o deveye binerdi, bir saat de Eslem isimli köle binerdi.

Şam şehrine girecekleri vakit, deveye binmek sırası Eslem'e gelmişti. İyi mi? Ne olacak şimdi?

Devlet başkanını karşılamaya gelen erkan ve eşraftan ashâb-ı kiramin Hazret-i Ömer'e yalvarır:

-Efendim, bu saatte deveye siz binmelisiniz. Yoksa bu şehir sizi yadırgar, küçük görür.

Hazret-i Ömer çok nettir:

-Ben sıramı savdım. Şimdi sıra Eslem'indir. Deveye niçin ben bineyim?

Evet, Hz. Ömer'i Şam'da İslam ordusunun kumandanı Ebû Ubeyde bin Cerrâh hazretleri karşılamaya çıkmıştı. Beraberinde büyük bir kalabalık vardı.

Fakat karşıda gördükleri manzara onları da korkuttu. Hz. Ömer yürüyor, deveye kölesini biniyordu. Hatta devenin yularından tutmuş, ıslanmasın diye ayakkabılarını çıkarıp dereden geçiyordu.

Uzaktan bakan; deveye binmiş köleyi halife, devenin yularını çeken Hz. Ömer'i de köle zannediyordu.

Olacak iş miydi?

Bunu gören Ebû Ubeyde bin Cerrâh telaşla ona yaklaşmış dedi ki:

- Efendim, bütün Şamlılar, bilhassa Rumlar, Müslümanların halîfesini görmek için toplandılar. Size bakıyorlar. Bu yaptığınızı nasıl îzâh edebilirsiniz? Sizi köle zannedecekler, küçümseyecekler.

Hz. Ömer buyurdu ki:

- Yâ Ebâ Ubeyde! Senin bu sözünü işitenler, insanın şerefini, vâsıtaya binerek gitmekte ve süslü elbise giymekte sanacaklar. Biz daha önce zelil ve hakîr bir kavimdik. Allah Teâlâ

bizleri Müslümanlıkla şereflendirdi. Bundan başka şeref ararsak, Allah Teâlâ, bizi zelil eder, her şeyden aşağı eder.

Şehre böyle girdiler. Gerçekten bu hareketi, onun şerefini küçültmedi, aksine büyüttü. Bakın hala onu konuşuyoruz.

O İslam'ın izzet ve şerefini, müslümanların ahlak ve faziletini, ille de tevazuunu böyle konuşturuyordu. İslam'ın insana verdiği izzeti böyle gösteriyordu.

Eğer tersi olsaydı, ne o etki olacaktı, ne de konuşturabilecekti. Sıradan bir davranış olarak unutulup gidecekti.

İyi de, ya biz?

Biz izzet ve şerefi nerede arıyoruz?

Batıda mı?

Çağdaş uygarlık düzeyi diye nereye bakıyor gözlerimiz?

Halimizle kime İslam'ı konuşturabiliriz?

Akıl Alır Gibi Değil!

İşte görüyorsunuz; kendisine boynumuzu uzatarak bakışlarımızı çevirdiğimiz o Batı, çelik zırhlarına bürünmüş o canavar Batı, daha dün, vatanını işgal eden, insanını katleden, varlıklarını yağmalayan düşmandır. Dün, bu milletin bağrında, kendisini koruyacak iman dolu göğsü gibi bir serhaddi vardı. Fakat bugün o zırhında kapanması çok zor delikler, gedikler, yırtıklar açılmıştır. Birliği beraberliği ırkçılık ve irtidatla parçalanmıştır. İşte o düşman, göz boyacılığı ile kendisini medeni, uygar gösteren o Batı, cehalet, iman ve ahlak zaafı içinde kıvranan İslam dünyasına bütün hatlarından, bütün cephelerinden, bütün hudutlarından saldırıya geçmiştir. Bu dışarıdan saldırı yetmediği gibi, bir de dahilden devşirdiği yerli ajanlarıyla içeriden inanılmaz bir vahşetle saldırıyor. Vuruyor, kırıyor, patlatıyor, ambargo uyguluyor, aç bırakıyor, öldürüyor, yakıyor yıkıyor.

Amaçları, İslam'ı ebediyen yok etmek!

Ve ne yazık ki bu çağın akli karışmış Müslümanı da hala bu vahşileri seviyor, bir kurtarıcı gibi hayranlıkla seyrediyor, sanki bu aşâğılık işgalin gerçekleşmesini istiyor. Bu sayede onun gibi yaşamaya, giyinmeye, davranmaya, yeme içmeye, eğlenmeye çabalıyor.

Akıl alır gibi değil!

Böyle Gitmez

Ama bu barbar Batının bilmediği bir şey var; İslam insanlık için biricik kurtuluş kapısıdır. O kaybedildiğinde dünya bütün bütün barbarlığa teslim olacaktır.

Yani cahil batı, bindiği dalı kesmektedir.

İslam uygulandığında insanları içinde buldukları karanlıklardan aydınlığa çıkarmıştı. Kimse, “niye bugün değil?” demesin. Bugün İslam’a sosyal hayatta yaşama ve yaşatma izni yok. Vahşi bir materyalizm ve laiklik, insanları kamçıyla seküler bir hayata, din dışı bir hayata, yani bize göre dinsiz bir hayata sürüklüyor. Bugünün vahşetinden onlar sorumlu, İslam değil.

İslam Ve Erdem Toplumu

İslam ilkeler, kanunlar ve kurallar dinidir. Allah Teâlâ bunlara uyulmasını ister Müslümanlardan. Bu ilkeler, kanunlar ve kurallar insan hayatını tamamen düzene koyar ve ona kendine has bir yaşama biçimi sunar.

O yüzden bir müslüman, bir başka inanç ve ibadetten, kanun ve kurallardan, ahlak ve görgü kurallarından uzak, kendine has bir hayat tarzını yaşar ve bununla mutlu olur. Bütün bunlar sadece Müslümanlar arası değil, diğer insanlar arası ilişkilerde de barışı, huzuru, birliği, dirliği, kaynaşmayı ve mutluluğun devamını sağlar.

İnsanın tek başına yaşayamadığı malumdur. O yüzden bu İslamî ilkeler, kanunlar ve kurallar gayri müslimler ile birlikte yaşama ve yardımlaşma yollarını da öğretir. İnsan için temel ölçü,

eşitliktir. Herkes Hz. Adem'in oğlu olarak dünyaya eşit gelir. Birbirlerine karşı doğuştan bir üstünlük taşımaz. Hiç bir şahsın kendisini diğer insanlardan üstün gösterecek herhangi bir sebebi yoktur. Herkesin kullukta eşit şart ve şansa sahiptir.

İnkâr Ve Ahlak

Bugün insanlar arası ilişkiyi bozan en büyük etkenler, İslam'ın şiddetle yasakladığı inkâr ve kötü ahlaktır. Mesela ırkçılık. Mesela gurur, kibir, bencillik. Mesela haksız kazanç ve sömürü. Bu haram ve ahlaksızlıklar birer hastalık gibi kişiyi hem Allah Teâlâ'nın, hem de insanların katında küçük düşürür.

İslam insanın ölümlü bir varlık olduğu hatırlatır. Bu onu ölüm ötesine hazırlar. Sorumluluk bilinci verir. Aşırı hırstan uzak durmasını sağlar. Kur'an, başta Yahudiler olmak üzere, bu tür inkar ve ahlaksız davranışlarda bulunanların acı akıbetlerini hatırlatır ve insanın ders almasını ister onlardan:

"Yeryüzünde kibir ve azametle yürüme. Çünkü sen asla yeri yaramazsın ve boyca da dağlara erişemezsin"(İsra, 37.)

Toplumdaki sosyal dengeyi çeşitli hükümlerle tesis etmeye çalışan İslam, insanlara ahlaki bir kural olarak yardımlaşmayı tavsiye etmiştir. Onları bu konuda teşvik etmiştir. İnsanlar aşırı lüks ve israftan sakınırlarsa, ellerindeki nimetler hep ihtiyaçlarından fazla olacaktır. Bunların diğer insanlarla sadaka, yardım, ikram, vakıf gibi çeşitli isim ve usullerle bağışlanmasını tavsiye etmiştir. Bunun tadını alan insan, bundan mutluluk duymaya başlar ve insanla bu yardımı sayesinde en kötü huylardan birisi olan cimrilikten kurtulmuş olur.

İslam bu konuda insanı öyle eğitir ki, hatta o insan, Allah için en çok sevdikleri şeyleri vermeye başlar. Çünkü gerçek iyiliğin ve sevaba kavuşmanın bunda olduğunu bilir. Başkalarını iyiliğe, hayra, yardımlaşmaya teşvik eden kimselerin bu konuda

kendilerini unutmamalarını, önce kendilerinden başlayarak örnek olmalarını hatırlatır İslam.

İslam Ve Hayat

İslam'ın önerdiği insan örneğinde ahlaki kurallar en ufak ayrıntılara kadar öğretilmektedir. En ince ayrıntılara önem verilmektedir. Özellikle sosyal yapıdaki bütünlüğü sağlamaya yönelik prensipler, geçmiş toplumların çökmesinde etkili olan etkenler örnekleri ile sunulmuştur Kur'an ve hadislerde. Günümüz toplumunun ihtiyaç duyduğu bütün ahlaki değerleri bu iki kaynakta bol bol bulabiliriz.

İnsanlar arası ilişkileri bozan, toplumsal barışı olumsuz etkileyen gıybet, teccüs (ayıp ve kusur arama), fitneye sebep olan laf götürüp getirme, yani koğuculuk, Kur'an'da şiddetle yasaklanmıştır. Kişilerin her duydukları habere, aslını araştırmadan itibar etmemeleri istenmekte, aksi halde telafisinde geç kalınmış veballerin doğabileceği haber verilmektedir. Kur'an'da zannın çoğu günah sayılmış, teccüs yasaklanmış ve gıybet "ölü kardeşin etinin yenmesi" gibi tiksinti verici olarak nitelenmiştir. Bu konuları anlatması bakımından sadece Hucurat suresi okunsa yeterlidir tüm insanlığa.

İslam'ın model insan olarak tanımladığı müslüman, elinden ve dilinden başkasının emin olduğu kimsedir. O, başkasının namusuna göz dikmez, fuhuş yapmaz, hayasızlıktan yüz çevirir. O bilir ki zina toplumda ahlaki çöküntünün başlıca sebebidir. Kendisine haram olan herkes onun emanetine verilmiş olması hasebiyle o, emanete ihanet etmeyen insan olmak durumundadır. Gizli açık her türlü hayâsızlıktan ve zinadan uzak durmak mecburiyetindedir. Ayrıca zinaya sebebiyet verecek her şeyden de kaçınmak durumundadır. O, günümüzde neredeyse meşruiyet kazanan ve çeşitli basın-yayın organlarında teşhir imkânı bulan bu tür şeylerin toplumun ahlakîyatının çöküşüne sebep olduğunu bilir.

Bütün bunlar, İslam'ın örnek olarak takdim ettiği insanın vasıflarını göstermektedir. Müslüman insan, iman ve salih amel insanıdır. Yani kendisini yoktan var eden Allah'ını tanıyan, O'nun koyduğu yasaklara uyan ve emirlerini yerine getiren insandır. O, toplumda kendisi gibi diğer insanların da hak ve hürriyetleri olduğunun farkında, bunları ihlal edecek davranışlardan kaçınmanın şuurundadır.

Sekülerizm Dinsizliktir

Bugün sekülerizm ve laiklik bahane edilerek İslam toplumsal hayattan bütünüyle dışlanmaktadır. Onlara göre din vicdanlarda kalmalı, organlarda, evlerde, sokaklarda, kurumlarda, topyekûn sosyal hayatta olmamalıymış.

Bize bunu dayatanlara cesaretle şunu söylemeliyiz: hiç nefesinizi boş yere tüketmeyin; Bizim için meşruiyetin ölçüsü İslam'dır. Buna ters düşen bir inanç, ilke, yasa veya örf adet bizim için asla muteber değildir.

Bu hususta azınlık çoğunluk da bir ölçü değildir. Bütün dünya karşımıza çıksa, bizi kimse İslam'dan döndüremez, o kadar!

O yüzden kim bize ne teklif edecekse, önce bu ilkemizi iyi düşünmelidir.

“Bize bunu kim teklif ediyor” demezsiniz herhalde. Düşman çok açık, öyle değil mi?

“Kininizden Geberin!”

Evet, düşman çok açık. Müslümanın duruşu da çok açık olmalı. Ama günümüzün sorunu da işte buradan başlıyor. Müslümanlar Allah Teâlâ'ya iman ettiklerini söylüyor ama onu duymuyor, duysalar da dinlemiyorlar. Bunu da biliyorlar ama imanları o kadar zayıf ki, bunu hiç umursamıyorlar. Bu isyana hiç üzülüyorlar. Bunu hatırlatanlara da hakaret ediyorlar.

“Çok ağır olmadı mı?” diyenlere deriz ki; buyurun, dinleyin öyleyse:

“İşte siz öyle kimselersiniz ki, onları seversiniz; onlar ise, bütün kitaplara iman ettiğiniz hâlde, sizi sevmezler. Onlar sizinle karşılaştıkları zaman “inandık” derler. Ama kendi başlarına kaldıklarında, size karşı kinlerinden dolayı parmaklarını ısırırlar. De ki: “Öfkenizden geberin!” Şüphesiz Allah, göğüslerin özünü (kalplerde olanı) bilir.” (Al-i İmran, 119.)

Allah Teâlâ her zaman doğru söyler. Onun aksine beyan, daha baştan yalandır. Bazıları bir menfaat umarak o yalanı söyler. Ama an gelir ki, o yalan kendi ağızlarından yalanlanır. Biz de bunu iman tazeleyerek ve mutluluk duyarak izleriz ve şükrederiz.

Mesela bu ayeti düşünelim. Ne diyor bu ayet? Bunun hakkında yeterince düşünüyor muyuz?

Hiç sanmıyorum. Öyle olsaydı, sadece bu ayet bile İslam dünyasını düştükleri bu zilletten kurtarabilirdi.

Aslında bu ayeti birer öncesi ve sonrasıyla okumamız lazım. Bilindiği gibi İslâm'dan önce Medine'de Araplar'la yahudiler arasında dostluk anlaşmaları vardı. Müminler İslâm'dan sonra da yahudilerle bu dostluğu devam ettirmek istediler. Fakat yahudiler ve müttelikleri münafıklar görünüşte dost gibi davransalar da her fırsatta müminlerin aleyhine çaba harcıyorlar, özellikle Hz. Peygamber'in askerî planları hakkında müslüman dostlarından edindikleri bilgileri müşriklere ulaştırıyorlardı. Bu sebeple yüce Allah kâfirlerle münafıklara karşı müminleri uyararak onlardan sırlarını söyleyecek kadar samimi dostlar edinmemelerini, onlara karşı ihtiyatlı davranmalarını, gerçekte düşman oldukları halde dost görünenlere sırlarını açmamalarını emretti.

Kur'ân-ı Kerîm birçok âyette müminlerin birbirlerinin dostu ve kardeşi olduklarını, bunların dışındakilerin ister dinsiz isterse yahudiler ve hıristiyanlar gibi Ehl-i kitap olsun, müslümanların

hayatî önem taşıyan sırlarını öğrenecek derecede dostları olamayacaklarını ifade buyurmuştur. Çünkü genellikle onlar birbirlerinin dostu ve müminlerin düşmanıdırlar. Kur'an'ın bu emrinde yadrganacak bir durum yoktur. Tarih boyunca da böyle olmuştur. Müslümanlardan olmayanların sürekli olarak müminler aleyhinde çalışmaları, onlara zarar vermeleri ve içlerinde fesat çıkarmaya gayret etmeleri, müminlerin sıkıntıya düşmelerinden memnun olmaları, müminlerin aleyhinde sürekli olarak propaganda yapmaları ve onlara karşı içlerinde kin beslemeleri tarihi gerçeklerdir.

İnançları gereği müminler, herkesin iyiliğini İstedikleri, onların hukukunu gözettikleri ve onlara sevgiyle yaklaştıkları halde kafirlerin müminleri sevmemeleri ve haklarında iyi davranmamaları gün gibi aşikardır.

Günü Tarihle Kıyaslayalım

Rivayete göre zeki ve kabiliyetli bir kâtip olan Hireli gayri müslim bir genci Hz. Ömer'e "devlet işlerinde istihdam etmesi" için tavsiye etmişler. Bunu reddeden Hz. Ömer'in cevabı müthiş:

"Müslümanlardan başkasını kendime sırdaş mı edineyim?"

Müfessirler, bu rivayete dayanarak İslâm devletinin vatandaşı olan gayri müslimleri devletin gizli işlerinde istihdam etmenin caiz olmadığını belirtirler. Gerekçe olarak da bu vatandaşların, müslümanların sırlarını onlara düşman olan gayri müslimlere verebileceklerini gösterir.

Yanlış mı?

Gidin de bakanlıklarda oturan yabancıların bilinen yedikleri haltları ehlerinden bir dinleyin veya yazılanları bir okuyun.

Kimse konuyu saptırmasın, mümin olmayanları sırdaş edinme yasağı, onlarla iyi geçinmenin yasak olduğu anlamına gelmez. Onlarla beşerî münasebetlerin iyi yürütülmesinde bir sakınca yoktur. Kur'an, müslümanlara karşı düşmanca tavır

almayan gayri müslimlerle beşerî ilişkilerin iyi yürütülmesini, gerektiğinde onlara iyilik edilmesini, haklarında adaletli davranılmamasını tavsiye etmekte ve böyle yapanları yüce Allah'ın sevdiğini bildirmektedir. Dost ve sırdaş edinilmeleri yasaklananlar, İslâm'a ve müslümanlara karşı düşmanca tavır alanlar ve onlarla destek verenlerdir. Yoksa İslâm, dinin temel ilke ve amaçlarına ters düşmeyecek ölçüler içinde gayri Müslimlerle iyi komşuluk veya ilim, teknik ve sanat alışverişinde bulunmayı yasaklamaz. Çünkü Müslüman faziletli insandır ve ilmin de zaten vatani ve milliyeti yoktur. İlim müslümanın yitiğidir, onu nerede bulursa alır.

Bugün bütün bir Batı dünyası, hani şu taklit ettiklerimiz, kendi medeniyetimizden cebir ve şiddetle çıkarılıp onların medeniyetine girdirildiklerimiz, biz Müslümanları aşağılamakta ve zulmetmektedirler. Bırakın imanını, azıcık akli ve iz'anı, izzeti olan kimseler, bu alçaklığa asla razı olmazlar.

Biz Batılışmaya dair belki on kitap yazdık. Burada bu kadarlıkla yetinelim mi? Amacımız güncel olarak yaşadığımız duruma dikkat çekmekti. Allah bizi bu zilletten izzete çıkarsın. Amin!

Emin olun onların kibirlerine ve kendilerinin dışındakileri horlamalarına insan olan tahammül edemez! İsterseniz azıcık görelim o kibiri.

Batının Kibrine İsyan

Batılıların ve devletlerin bize olan kin ve nefretlerinden bıktık, usandık. Buna rağmen bizim de hala utanç verici bir biçimde ısrarla onlara yüzümüzü çevirerek medeniyetlerine dâhil olma isteklerimizden de iyice tiksineye başladık.

Anlamıyorum, biz bu zillete hala niçin katlanıyoruz? Her gün yeni bir hakaret, her gün yeni bir kınama, her gün yeni bir aşağılama. Ne sanıyor bunlar kendilerini?

Şu anda dünyanın neresinde bir sancı varsa, savaş varsa, zulüm varsa, altından Batı çıkıyor. Bunların neresi medeni Allah aşkına? Bunların kime ne verecekleri var ki revaçtalar bu kadar?

İnsan bu kadar güce tapmamalı. Ezilmemeli kuvvet karşısında. Güya kölelik kalkmış. Ne alaka? İnsanlar değil, artık uluslar köle!

Batılılaşma, Batı uygarlığının bilim ve tekniğinden öte bütün kurum ve kuramlarını alma girişimidir. Bu yüzden Avrupa ve Amerika ülkelerindeki yönetim, hukuk, iktisat, sanat, eğitim, hayat tarzı ve görgü kuralları alanlarındaki tüm kuralları ve kurumları benimseyerek almak Batılılaşmanın amacıdır. Eskilerin tabiri ile “muasır medeniyet seviyesine”, yenilerin deyişi ile “çağdaş uygarlık düzeyine çıkmak” için bütün bu uygulamaları gerçekleştirmektir.

Türkiye’yi ele geçiren Batıcı kadrolar bu maksatla her şeyden önce yönetimde Batılılaşmayı benimseyerek, güya saltanatı kaldırıp sözde cumhuriyeti kabul ettiler. Sonra da sanki bununla bağdaşamamış gibi Hilafeti/Halifelîği kaldırdılar. Daha sonra çorap söküğü gibi Batının hayat tarzını belirleyen değerleri sökün etti.

Niçin?

Galibiyet izzetinden sonra gelen mağlubiyet zilletinden kurtulmak için. Onlar gibi olursak belki bizi severler, bir daha da bizimle savaşmazlar. Bizi yönetenler bu kadar akıl ilim ve tecrübe fukarası olamazlar! İnsan, “bunun altında başka sebepler mi var?” diye düşünmeden edemiyor. Bu tez baştan sakat. Hiçbir zaman da gerçekleşmedi. Bilakis zilleti daha da koyulaştırdı.

Sonra “onları taklit ederek onlar gibi olursak, güçlü oluruz, mağlubiyeti durdururuz” tezi de tam bir fiyasko ile sonuçlandı. Adamlar sizi güçlü ederler mi? Rakibe mi hevesliler?

Velhasıl Batılılaşma macerası bize hüsrandan başka bir şey vermedi. Şu kyıplarımıza bakar mısınız?

Büyük Kayıplarımız

Bizdeki Batıcılar sırf Batılıları memnun etmek için, sözde “Hâkimiyet kayıtsız şartsız milletindir” diyerek, Allah Teâlâ’nın biricik dininin dünyayı düzenleyen kanunlar kısmı olan “İslam hukukunu” kaldırdılar. Yerine Batılı Hıristiyan halkların iradesinin bir tecellisi olarak Batı ülkelerinden kanunlar tercüme edip aldılar. Peki, nereye gitti bu milletin iradesi?

Milletin iradesi böylece katledilmiş oldu.

Peki, memnun muyuz bu hukuktan ve sonuçlarında?

Asla!

Yetmedi, dalga geçer gibi güya “milletin iradesini” tecelli ettiren sözde laiklik ve demokrasiyi getirdi. Böylece Türk halkının iradesi ve hâkimiyeti yerine, Batılı ülkelerin halklarının irade ve ilkeleri, mutlak hakikat ve değişmez bir ilke olarak alındı.

Peki, şimdi yasadaki, yürütmeye ve yargıda milletin iradesi mi var?

Asla!

Peki, var olan irade kimin?

Batının!

Buna da “milletin iradesi” ve “demokrasi” diyoruz, öyle mi?

Siz bu milletle alay etmeyi, taklit ettiğiniz Batılılardan mı öğrendiniz?

Böyle Gitmez

Kiminle savaştığını bilmeyen zavallılar, “şeriat mülğadır” dediler. Sanki Allah Teâlâ’nın şeriatını kaldırmaya güçleri yetecekmiş gibi. Sanki öyle demekle şeriat yürürlükten kaldırılmış olacak gibi. Milletten kopuk, kendilerince konuşuyor, keyiflerinde iş yapıyorlardı.

Oysa o şeriat bütün Müslümanların kalbinde bir iman olarak parlıyor, amellerine de bilgileri ve takvaları ölçüsünde yansyordu.

Beyler, biz hala şeriata göre evlenir yuva kurarız, ekmeğimizi şeriata göre kazanır, harcamamızı şeriata göre yaparız, şeriat yasakladığı için adam öldürmelerden, yaralamalardan, içkiden, zinadan, faizden, kumardan kaçırız. İslam ve onun aziz şeriatı, adil kanunları, ilahî hukuku bizim hayatımızda dip diri duruyor ve ölene kadar da yürürlükte olacaktır. Hatta biz öldükten sonra da şeriata göre cenazemiz kalkar inşaallah.

Ve bir gün mutlaka Müslümanlar o bayrağı insanlığın burcuna tekrar dikeceklerdir. Buna inancımız tamdır.

Neden mi?

Zihniyet Kavgası

Müslümanlar zaman insanın değerini korumak istediler. Çünkü dinleri böyle istedi onlardan. Onlar da bu yüzden insan değerini bilsin, bunu önce kendi korusun istediler. Öyle bir duruşu olsun ki, dost düşman ona saygı duysun da haddini aşmasın, sınırını bilsin istediler. İnsanın değeri bir yerde irade ve hürriyetindedir. Bağımsız, özgür iradeli insan ancak değerden anlar, kendisinin ve başkalarının kıymetini kavrar, insaniyetini idrak eder.

Bize göre bu zihniyet billurlaşması, bu idrak aydınlanması, bu mutlu kılan kavrayış ancak iman ile mümkündür. Allah Teâlâ'ya ve onun insana ikram ettiği dini, yolu, sistemi, hayat tarzı, yaşama biçimi olan İslam'ı tanımakla olur. Bu başkalarına göre bir iddia, sıradan bir söz olabilir, bize göre ise tartışılmaz bir imandır. Bir adım daha atarak şöyle de diyebiliriz: İmansız kâmil insan olunamaz. Mümkün değil. Bir yerini yapsa da, çok yerini yaktığının farkında olabilir mi acaba?

Hayatta her neyi doğru anlamak ve güzel yapmak, başarının mutluluğunu tatmak istiyorsak, önce Allah Teâlâ'yı bilmek gerekir. Bildikten sonra sevmemek mümkün değildir. Sevmenin tabii sonucu da itaat etmek, kulluk etmektir içtenlikle. Bu yüzden

yeryüzü sınavındaki her insan önce O'na sahih olarak iman etmeli, bizden istediği İslam'ı doğru anlamaya çabalamalıyız. Akaidiyle, ibadetiyle, hukuku ve ahlakıyla İslam'ı bilip temel esaslarını yaşamalıyız. Bize göre sağlam bir zihniyet, doğru bir değerlendirme, sağlıklı bir mukayese ve adil bir ölçme değerlendirme ancak böyle mümkündür.

Ne var ki zihniyette zaaf yaşayanların saydığımız konularda doğruyu yakalamaları, dolayısıyla kendilerini ve eşyayı doğru kavramaları, hürriyet ve istiklallerini iyi korumaları, tarihini ve medeniyetini tam idrak etme ve bugünlerini mutlu kılmaları mümkün değildir.

Bu da Bizim Sınavımız

Ömrümüz boyunca bunun ıstırabını çektik. Bunu anlatmaya çalıştık. Batılılaşmaya bunun için karşı çıktık. Batıcılarla bunun için mücadele ettik. Kimseyle şahsi kavgamız olmadı. Ne karakolun yolunu bildik, ne mahkemeye gittik başka bir şey için. Ne de ceza aldık. Bu olumsuzluklar adına ne olmuşsa, işte bu mücadelemiz uğruna olmuştur.

Öyle bir dönemde yaşıyoruz ki, hayatın her alanını Batıcılar işgal etmiş. İslam'ı oralarda bilinmez ve yaşanmaz kılmışlar. Hayat nehri normal yatağından alınmış, bize göre tersine akıyor ve biz hep akıntıya karşı kulaç atıyoruz. Bu yüzden yorulmak, sürüklenmek, acı çekmek, yer yer boğulmak, hayat alanının dışına atılmak hep bize düşüyor. Kendi evimizin birkaç metre kare alanının dışında akıntıya kürek sallamak kolaylığını hiç yaşamadık. Oralarda bile dışardan gelen arsız ve amansız dalgaların darbesiyle hep boğuştuk durduk.

Ne yapalım, kaderde bize düşen de buymuş. İtiraz yok, şikâyet yok, sızlanma yok. Kimse ihbarı şekva sanmasın! Biz O'ndan razıyız ve bütün maksadımız da O'nun bizden razı olmasıdır. Bütün çabamız bu hayat imtihanında O'nu bizden razı

ettirmektir. Kitabında buyurduğu gibi “radiyeten mardiyeh” olmaktır. Derdimiz davamız budur!

Hemen söyleyelim, bu çok büyük bir davadır ve bizler tarihin varlık ile yokluk, bitiş ile yeniden diriliş arasında yeni bir başlangıç gibi çok kritik, çok ciddi, çok önemli bir zaman diliminde yaşıyoruz. İşte bu yüzden bizim hayat imtihanımız sadece bizim olarak kalmayacak, tarihi derinden etkileyecektir.

Tarihin Yeni Bir Dönüm Noktasındayız

Yeni bir dünyaya manivela olacak bir konumda olmak, büyük çile ve ıstıraplar çekmek, genel tarih içinde her neslin nail olamayacağı bir bahtiyarlıktır. Yaşadığımız günlerde tarih bize altın tepside büyük bir ikramda bulunuyor. Bunun kıymetini iyi idrak etmemiz, bunun hülyalı rüyasıyla sermest olarak kendimizden geçip aşk ve şevkle beklenenden büyük işler yapmamız gerekir.

Bu büyük ve tarihî şansımızı, bu kaderden büyük nasibimizi eğer iyi kavrayabilirsek, unutulmaz muhteşem nesiller arasında şerefli yerimizi alabilir, ölüp gittikten sonra da iftiharla yâd edilebiliriz. Evet, bugün bizler, “Inşirah” ayetlerinde geçen “usr’un/zorluğun bittiği, yüsr’ün/kolaylığın başladığı” yerdeyiz. Yani çok önemli ve ciddi, kritik bir noktadayız. Rabbimiz konumumuzu iyi kavratsın ve vazifemizi güzel yaptırın! Amin.

GÜNCEL VE EĞİTİM

Tanrı Tanımayan Bir Eğitim

Az önce ne demiştik? “Bu sistem kurulduğu gün, dini dışladı. Onu hayattan kovdu. Onu bir vicdan işi saydı ve vicdanın karanlık dehlizlerinde küflenmesini, asla gün ışığına çıkararak bireysel ve sosyal hayatta görülmesini istemedi.

Sorarım sizlere; bilinmeyen, öğretilmeyen ve yaşanmayan bir din nasıl yaşardı?

Zaten yaşasın istemiyorlardı. Zaten materyalist ve pozitivist idiler. Onlara göre din, bir hurafe idi. O yüzden ne okulda, ne özelde dini öğrenilmesini istemediler. Kendileri öğretmediği gibi, gönüllü ve ücretsiz öğretmek isteyenleri de engellediler, cezalandırdılar.

Sonuç; insanımız mahvoldu!”

Şimdi soralım; sistemin anlayışı bu olunca, buna göre bir insan tipi yetiştirmeyi amaçlayan Milli Eğitimin amacı ne olurdu?

Okula giren her öğrenciyi dinden soğutmak, dine düşman etmek, dinsizleştirmek! Bunu gören Akif o zaman şöyle haykırmıştı:

İlmi yuttursa hayır yok bu musibetlerden

Bırakın oğlum, câhilliğe râzıyım ben!

Nitekim mekteplerin hali bu olunca, o zaman veliler çocuklarını okula yazdırmak istemediler. Yazdıranlar da sonradan

pişman oldular. Bizim köyden ilk okuyanın babası şöyle demişti: “Elimizle oğlumuzu gavur etmişiz!”

Şimdi Cumhuriyetin ilk yıllarını kimileri “asrısaaadet” sanıyor. İşte övündükleri sistem bu! Bize göre, o zamanlar en koyu “asrıcahiliyyedir”. Yaşanan kopkoyu bir cehalet ve zulümdür. Bırakın o yılları, 1970 li yıllarda, MTTB adına Necip Fazıl Merhumu konferansa davet işinde sorumlu olduğum için bir arkadaşımın, Edip Gönenç Beyle polis binasına alındık. Suçumuz, heyecanlı gençlerimiz Üstadı otelden konferans salonuna yürüyerek götürmüşler. Yani biz sorumlular izinsiz yürüyüş yaptırmışız(!) Neyse, diyeceğim şu, girdirildiğimiz odanın kapısında “Buraya Allah giremez” yazılmıştı. Tüylerim diken diken oldu görünce...

Sonra öğretmen oldum, bu sefer laboratuvarda ders yapan öğretmenler “Buraya Allah giremez” diyorlardı.

Bunları neden mi yazıyorum?

“Bu dinden kopan insanlar nasıl yetişti?” sorusunun cevabını bulmak için!

Milli Eğitimde Amaç Sorunu

Hiç şüphesiz bugün Milli Eğitim çok büyük sorunlar altında ezilmektedir. Bu amansız sorunların altında yatan tek sebep ise gayet açıktır. O da, eğitimin “millî” olmamasıdır.

Maalesef Milli Eğitim Bakanlığı ülkemizdeki batılılaşma, bize göre ise dinden çıkarak din dışılaşma, dinden kaçıp uzaklaşma, hadi o kelimeyi kullanmayacağım, onun yerine diyeyim ki sekülerleşme sorununun başını çekmektedir. Bu bakanlığın temel düşüncesi pozitivistdir. Bunu “bilimsellik, çağdaşlık, uygarlık, modernizm, aydınlanma, irtica ile mücadele etme” gibi kendince parlak, bizce katil kelimeler ve kavramlarla açıklasa bile sonuç değişmez.

Bu bakanlık milletin dinine düşman, tarihine düşman, medeniyetine düşmandır ve böyle nesiller yetiştirmek amacıyla faaliyet göstermektedir. Biz bu devasa sorunu değişik kitaplarımızda incelemeye çalıştık ve bu “Batılılaşmayla Hesaplaşma” mücadelesini kurtuluş savaşı bildik ve bu savaşın alanını da mektepler olarak gördük. Bu okullar, evet, din ve medeniyetimizi dışladılar. Bu dışlananlar mekteplerde öğrenilmedikçe, bunları benimseyen, seven ve uğrunda mücadele eden bir nesil yetişmedikçe, bu milletin derdi bitmez.

Okulların müfredatında temel değerlerimiz yok. İzim yerine Avrupa ve Amerika'nın değerleri vardır hedef olarak. “Nasıl bir insan yetiştirmek istiyoruz?” sorusuna cevap vermede bakanlık ile, daha doğrusu sistem ile halk ayrı düşmüştür. Daha doğrusu bu konuda halkın düşüncesine zerre kadar başvurulmamış, itibar edilmemiştir. Türkiye’de devlet millet anlaşmazlığının odak noktası buradadır.

Sistem, adına “cumhuriyet” diyor, ama cumhur ile hiç alakası yok. Adına demokrasi diyor, halkın iradesi diyor, hâkimiyet kayıtsız şartsız milletindir diyor, hiç aslı yok. Bunlar göstermelik. Bunlar koca bir yalandır. Hiç de komik olmayan bir palavradır. Halkın devlet yanında hiç bir etkisi yoktur. Aksine tepeden inmece jakoben bir devlet zihniyeti, elinde sopa, halkı istemediği bir yöne, yani Batıya, hem de çekinmeden cebir ve şiddet kullanarak, tabiri caizse koyun sürüleri gibi döve söve sevk etmektedir.

Bu sorunlar ne zaman biter?

Cevap açık. Hâkimiyet gerçekten milletin eline geçtiği gün, sorunlar bitecektir. O zaman anayasasında “değiştirilmesi teklif dahi edilemez” gibi hukuki ve siyasi saçmalıklardan millet kurtulacaktır. Bunun aksi ancak şöyle gerçekleşebilir; milletin ekseriyeti İslam’dan ayrılır, ya dinsiz, ya hıristiyan olur, o başka. Fakat bu da millet gerçeğine terstir. Asla böyle bir şey de

olmayacaktır. Başımızdaki ecnebi kâbuslar elbet bir gün dağılıp gidecektir.

Ne zaman mı?

Layık olduğumuz zaman!

Günün Okulu

Bunun için öncelikle maarif, yani milli eğitim ve öğretim gerçekten milli olmalıdır. Bir milletin okulu, o milletin dinini, tarihini, medeniyetini ve dahi dilini öğretmezse, o nasıl milli eğitim olur? Bizde eğitim milli değil, ecnebidir. Yabancıdır yani ve kendi evlatlarını yabancılaştırmak gibi bir ihanet içindedir. Buradan yetişen nesiller kendine yabancı, dinini, milliyetini beğenmez, tarihinden utanır nesillerdir. İşte yaşadık, bu millete anarşi ve terör üniversite ve liselerden girmiştir. Hala da kılıktan görgü kurallarına, dilinden müziğine kadar yabancı hayranı ve mukallididir.

Utancı verici bir durum değil mi? Hatta rezillik, kepezektir. Onların diliyle söyleyelim; tam bir skandal. Bunu bir emekli öğretmen olarak bilgi ve tecrübemle dile getiriyorum. Kimse de abarttığımı zannetmesin, dediklerim aynıyla hakikattir.

Yıllardır mekteplerimiz, üniversitelerimiz, kendi zihniyetini bilmeyen, kendi din ve medeniyet havzasına yabancı, kendi halkı ve tarihi içinde garip ve yabancı kalmış insanlar yetiştiriyor. Bizim aydınımız kendine ecnebi! Kendine Fransız! Haliyle ülkesine ve insanına karşı da ecnebi! Kendi ülkesinin ve insanların menfaatine düşman, düşmanlarının menfaatine çalışan bir garip yaratıktır.

Bu nasıl olur?

Veya soruyu şöyle soralım; bu nasıl oldu?

Hiç şüphesiz Milli Eğitim çok büyük sorunlar altında ezilmektedir. Bu kitaplık çapta sorunların altında yatan tek sebep, eğitimin “millî” olmamasıdır. Maalesef Milli Eğitim Bakanlığı

Ülkemizdeki batılılaşma, bize göre ise dinden çıkararak kâfirleşme sorununun başını çekmektedir. Bu bakanlığın temel düşüncesi pozitivisttir. Bunu “bilimsellik, çağdaşlık, uygarlık, modernizm, aydınlanma, irtica ile mücadele etme” gibi kendince parlak, bizce katil kelimeler ve kavramlarla açıklaya bile sonuç değişmez. Bu bakanlık milletin dinine düşman, tarihine düşman, medeniyetine düşmandır ve böyle nesiller yetiştirmek için faaliyet göstermektedir. Biz bu devasa sorunu değişik kitaplarımızda incelemeye çalıştık ve bu “Batılılaşmayla Hesaplaşma” mücadelesini kurtuluş savaşı bildik ve bu savaşın alanını da mektepler olarak gördük. Bu okullar, evet, din ve medeniyetimizi dışladılar. Bunları mekteplerde öğrenen, benimseyen, seven ve uğrunda mücadele eden bir nesil yetişmedike, bu milletin derdi bitmez.

Okulların müfredatında temel değerlerimiz yok. Nasıl bir insan yetiştirmek istiyoruz? Bunda bakanlık ile daha doğrusu sistem ile halk hep ayrı düşmüştür. Anlaşmazlığın odak noktası buradadır. Sistem, adı demokrasi ve halkın iradesinin hâkimiyeti olsa da bu koca bir yalandır, komik bir palavradır. Halkın devlet yanında bir etkisi yoktur. Aksine tepeden inme ci jakoben bir devlet zihniyeti, elinde sopa, halkı istemediği bir yöne, yani Batıya, hem de çekinmeden cebir ve şiddet kullanarak, tabiri caise koyun sürüleri gibi sevk etmektedir.

İktidar Ve Eğitim

Bu sistem kurulduğu günden beri Milli Eğitimi demir pençeleri altında tutmuş, bu konuda kimi batılı ülkelerle iş birliği içinde çalışmış, milleti ve değerlerini bakanlıktan ve okullardan uzak tutmaya çabalamıştır. Çok partili döneme geçinceye kadar bu konuda bir gevşeme yoktur. Fakat çok partili dönem istemese de seçim getirdiği için sisteme az da olsa halkı dinleme ve rahatlatma gereğini öğretmiştir. 1965’ten iki binli yıllara ya ğrenci, ya

öğretmen olarak bu cenderenin için ezildik. Ne eziyetler, işkenceler, sürgünler, mahkemeler yaşadık. Benim bütün cezalarım çok şükür bir suçtan değildir. Suç dediklerinin hepsi dinimi konuşmam ve yazmamdır.

Nihayet Ak Parti iktidarı eskilerden biraz farklı geldi. Özellikle İmam Hatiplere vurulan darbeleri telafi ederek diğer okullarla eşitledi. Başörtüsü zulmünü kaldırdı. Kurumlarda dindarlık öcü olmaktan çıkarıldı. Okullara seçmeli de olsa Kur'an, Arapça, Siyer gibi dersler kondu. İnşallah bir gün Kur'an dersinin seçmeli olması saçmalığından da kurtuluruz.

Fakat bu parti de öteden beri gelen siyasi alışkanlıklardan kurtulamadı. Özellikle işi ehline verme yerine, siyasi müdahale ile işi götürmeler bitmedi. Onlardan beklentimiz, işi ehline vermeleridir. Lütfen, kimi nerede görevlendireceklerse iyi ölçüp biçsinler, titiz davransınlar.

Yani?

Yani, hala "cihat" kavramından ürken, Cahit Zarifoğlu'nu hasım bilerek çocuklara tavsiyeyi yasaklayan bürokratlar da istemiyoruz. Böyle adamların eğitimde etkin görevler alması, iktidar partisinin bindiği dalı kesmesi demektir.

Hala bir adam "cihat" kavramını anlamamışsa, onu öğretmen yapmak çocuklarımız adına tehlikelidir. Hele hele onu öğretmenlerin başına müdür yapmak cinayettir.

"Cihat" ile "vatan savunmasının", "bağımsızlık" ve "kurtuluş savaşının", "kahramanlığın" farkı ne?

Cihat inancı olmazsa, bunların hiç birisi olmaz!

Cihat olmazsa, ne kurtuluş savaşı anlaşılır, ne istiklal marşı!

Cihat olmazsa, mücahede anlaşılmazsa, ne edep kalır, ne terbiye!

Buna karşı çıkan bir Milli Eğitim Bakanlığı dün 28 Şubatta vardı. "Cihat" kavramı da yasaklanmıştı okullarda. Hala bu

zihniyetin eli kolu iş başındaysa, bu iktidar oturup düşünsün, “bu ne biçim iktidarda olmaktır?” diye.

“Gözden kaçmış” denemez. Böyle bir şey olamaz. Kaçmamalı efendim.

“Diyelim oldu” bile denemez!

Neden mi?

Öyle bir hava estirilmeli ki, kimse böyle bir densizliğe cesaret edememeli. İçinden geçse de içinde kalmalı. Yoksa öyle makamlarda oturmamalı.

Okullarımız Millî Ve Yerli mi?

Her yıl törenlerle okulların açar kaparız. Yeni bir eğitim öğretim yılına girdik diye sevindiğimiz gibi, tatile girdik diye de seviniriz. Bu açılış ve kapanışlat milletimize ve insanlığa hayırlı uğurlu olsun diyeceğim ama, bu hliyle dilim varmıyor. Duanın da bir adabı var. Ayıp olan da istenmez ki! Bir edepsiz, “Allah’ım zina edeceğim güzel bir kimse karşıma çıkar” diye dua etse, kınamaz mısınız? Aynen böyle, bu milli eğitimin nasıl hayırlı olması beklenir ki! Evet, Milli Eğitimimizin ne kadar milli ve yerli olduğundan haberimiz var mı? Orada nasıl bir insan yetiştirmek amaçlanıyor, biliyor muyuz? Bu amaçlanan insandan ne kadar hayır gelir, umudumuz var mı?

Yine abarttığımı mı düşünüyorsunuz? O zaman biraz açalım konuyu. Milli Eğitimimizin ne kadar milli ve yerli olduğundan bahseder dururuz. Bunun ölçüsü nedir?

Bize göre İslam.

Bir okulda İslam öğretiliyorsa, yani her alanda kifayet miktarı da olsa Kur’an, sünnet, akait, fıkıh ve ahlak eğitim ve öğretimi veriliyorsa, o okul millidir, yerlidir. Değilse, değil! Bunun nesini tartışıyoruz!

Belki son zamanlarda yapılan bazı iyileştirmeler kasedilerek, “vesayetini belini kırdık” diyenlere itirazım yok. Ama

“canımı aldık” diyenlere derim ki, “okullar ve dersler, müfredat bu haldeyken mi?”

Heyhat!

Okullar hala yerli ve milli değil!

Hiç kem küm etmeyelim; İslam önce İslam’ın öğretilmesini ister Müslümanlardan. Önce Müslümanlara, sonra bütün insanlara! İlmin değeri de böyle anlaşılır, faydası da böyle devşirilir zaten. Yoksa dünyada zulme ve sömürüye alet olan ilmin ne değeri olur ki!

Kimse bu sözümden ilmi ve eğitimi küçümsediğimizi anlamasın. “Varsa yoksa İslam, ilmin hiç mi bir değeri yok?” demesin.

İslam Ve İlim

İlmin değeri vardır ve onun iyi kavranması, güzelce elde edilmesi ve başkalarına da ulaştırılması konusu, İslam medeniyetinin en önemli meselesidir.

İslam toplumu, yüce yaratıcımızın şahadetiyle yeryüzünün en değerli, en hayırlı toplumdur. Bu değer ve hayırlı oluş, insanlığı İslam’a, yani sonsuz hayra davet etmelerinden kaynaklanmaktadır. “Âlimin Önderliği” adlı eserimizde geniş olarak anlatıldığı gibi Allah insanlara artık yeni bir peygamber göndermeyecektir. Gerek de yoktur.

Neden mi?

Çünkü peygamberin gönderiliş sebebi, Allah’tan ilahî sözleri olarak insanlığa iletmektir. Oysa Allah’ın ilahi sözleri (vahiy) elimizdedir. Onun koruyucusu ikram eden Allah Teâlâ olduğu için hiçbir kelimesi değiştirilmeden günümüze kadar gelen kutsal kitabımız Kur’an elimizde iken, ilâhî kelam bizimle iken, yeni bir peygambere ne gerek var!

Son peygamber Hz. Muhammed (sav.) onu tebliğ ettiği gibi, gerekli açıklamasını, hatta uygulamasını da yapmıştır. Bu noktada bir sorun yoktur. Ama bu sorunun bittiği anlamına gelmez.

Peki, sorun nerede?

Sorun veya bu notadan sonra bize düşen vazife, onu doğru anlayıp doğru uygulamak, sonra da doğru anlatmaktır. Her çağın dili, üslubu, akıl ve idrak seviyesine göre o çağın insanlarına duyurup kavratmak en büyük görevlerdendir. Bu sorunu halledecek, bu görevi yapacak olanlar da bizden başkası değildir. Sonucu, ülkemizden başlayarak dünyaya uzanacak bir hayata hâkim olma ve uygulanma gereğini ifade eden bir anlama ve kavrama yani!

İşte asıl meselemiz!

Milli Eğitimin böyle bir davası var mı?

Yok!

Nedir onun davası?

Çağdaş uygarlık seviyesine çıkacak nesiller yetiştirmek.

Çağdaş uygarlık seviyesinden maksat nedir?

Batı medeniyeti!

Hani şu bizim ülkemizi işgal etmiş “tek dişi kalmış canavarlar!” hani şu hayatlarından dini kovmuş, tanrıya karşı özgürlük ve bağımsızlık savaşı açmış olanlar.

Ne kadar dinden, kutsaldan uzak olurlarsa o kadar mutlu ve müreffeh olacaklarını sananlar.

Hani şu dini, tanrıyı, vahyi, peygamberi, kutsalı batıl ve hurafe sayanlar!

Daha sayalım mı?

Siz söyleyin, bu ihanet değildir de nedir?

Bir sözümüz de kendimize: Bugünlerde bol bol duyduğumuz “kutsal dava” diye haykıranlar acaba asıl meseleyi ne kadar anladılar?

Öyleyse ilk yapılacak iş, milli eğitimi halletmektir. Yani gerçekten “milli” yapmaktır. Bu ecnebi eğitimle hangi meselemizi doğru anlayıp yaşayabilir ve başkalarına da anlatabiliriz?

Amaçları gerçekten “milli” olanı hâkim kılmak olanlar, iktidarı ancak bunun için istemelidirler. Çünkü amaç iktidar olmak değil, amacı gerçekleştirebilmek için iktidar gücüne sahip olmaktır. Bunu anlamayanlar, araçlarla amaçları karıştıranlar, bütün emeklerimizi heba edebilirler. Doğrusu bundan dolayı büyük endişemiz var!

İkinci mesele şudur; bunu kimler yapacak?

Ötekiler Gibi Özgür Olabilmek

Bu bizim isteğimizdir ve en temel hakkımızdır. Ama hala bazıları bu ülkede Müslümanlara sığıntı muamelesi yapıyor. İkinci sınıf gibi görüyor. Hala “memleket bizden sorulur” havaları devam ediyor.

Sohbet için gittiğim İmam Hatip Liseleri için çalışan bir derneğin başkanı bana acı acı dert yandı: “Hocam, bizi 28 Şubat gibi sıkıştırıyorlar. Her işi tam mevzuata göre istiyorlar. Tamam, yapacağız, ama denk yolda düzeltilir. İşin başında biraz esneklik, biraz tolerans, biraz müsamaha yok. Vallahi burnumuzu sıksan canımız çıkacak”.

Bu feryadı hükümet duymalı değil mi?

Milletvekilleri halk içinde dert dinlemek ve devleti denetlemek için dolaşmalı. Yoksa düğün dernek kovalamak, iş yeri açılışlarında nutuk atmak, cenazelerde boy göstermek için değil...

Bir de bunun tam aksi durumlar var.

Partinin tuttuğu işler için herkesten alkış beklemek, memurları, öğrencileri oralara doldurmak, tezahürat ve nümayişlere katılmalarını sağlamak marifet değil.

Bir okula müdür atanacaksa, eğitim için ne yaptığına bakmalı. Parti için ne yaptığına değil. Okullar dertsiz davasız

insanların eline terk edilmemeli. Suya sabuna dokunmayan, risk almayan, dava heyecanı duymayan, eyyamcılara, sesi dalkavukluk ve yağcılıkla güzelleşmiş eyyam dümbeleklerine teslim edilmemeli.

Adamı idareci atamışsınız. Korkak, iş yapmaz, faaliyetten kaçar, sen bir şey yapmak istersin, “fitne çıkar” diye kabul etmez, ama muhalifler bir şey yapmak isterse, yine “fitne çıkmasın, izin verelim” der. Bu ezik, bu pısrık, bu korkak adamlar, sırf “iyi yağ çekiyorlar” diye önemli makamlara atanmamalı.

Biz öyle diyoruz ama maalesef her zaman da böyleleri destek bulur, işlerini yürütür. Dava sahibi, şuurlu insanlar hep elleri böğründe üzülür dururlar. Bu çark ne zaman kırılacak?

Ne kadar acı, hizmetin fedakarlığını bunlar yürütür, oyu dava sahipleri toplar, fakat sefayı başkaları sürer. Davul bunların boynunda, tokmak muhaliflerin elindedir. “Dava adamı dünyaya değer vermez” diyen açığızlara deriz: “Dünyaya değer vermemek başka, dünyada değersiz olmak başkadır. Çocuk mu kandırıyorsunuz?”

Biz maalesef hep böyle gördük bugüne kadar. Sağcı veya solcu iktidarlardan şuurlu Müslümanlar hep mahrumiyet gördü. Zaten onlara dalkavukluğa tenezzül etmedikleri için bir şey de beklemediler.

Ama bari bu iktidarda böyle olmasın istiyoruz. Bunu Reise bakarak böyle söylüyoruz. Ama illerdeki yapılanmalara bakarsak yine “eyvah” diyoruz, “gül yağını eller sürünür çatlasa bülbül” gazelini okuyoruz, “bahtımıza yine üzölmek mi düşüyor?” diye soruyoruz.

Elbette dün ile bugün arasında dağlar kadar fark var. Fakat aslan gibi kükremek varken, kedi gibi miyavlamak niye?

Yol müsait, araba müsait, 90 km. hız imkânı varken, kırk – elli ile yol almak, tavşan gibi zıplayarak gitmek varken kaplumbağa gibi sürünmek zaman israfıdır.

Açıkça söylüyorum; Reisin ekibine bu yakışmamalı...

Ama sorun da burada zaten. Reis yol gösteriyor, çalışıyor, yönlendiriyor. Lakin aşağıdaki ekip bir alkışla savuşturuyor, sonra bildiğini okuyor. Bu nereye kadar böyle gider? Halk bunun farkında değil mi sanıyorlar?

Reise dua ediyorum. Allah Teâlâ onu yalnızlıktan kurtarsın. Kol kanat versin. Ulu dallar versin de eli kolu ufku kaplasın. “Kaht-ı rical” gibi bir umumi beladan onu kurtarsın. Ona, kendine layık kadrolar ihsan etsin.

Diyeceksiniz ki, “ona dua ediyorum gibi gözüксе de aslında kendine ve ümmetine dua ediyorsun.” Evet, aynen öyle, aynı zamanda sana da dua ediyorum. Allah Teâlâ kabul buyursun!

İşi Ehline Vermek Ve Particilik

Devlet kurumlarını olduğu gibi Milli Eğitim ve okulları mahveden bir sorun da particilik ve ideolojik saplantılarla ehliyetin öldürülmesidir. Emanetler ehline verilmezse, elbette kıyamet kopar. İdeolojik kamplaşmanın okulları nasıl bir anarşi ve teröre attığını anlatmaya gerek var mı? Sonra bu tayinlerde nerede objektif ölçüler? Özellikle eğitim kurumları bu tür sorunlardan uzak tutulmalıdır.

Şu hatıramı ibret olsun diye tekrar yazıyorum: Bir öğretmen arkadaşım öğretmenler odasında anlatıyor: "Doğru Yol Partisi İl Başkanlığının bulunduğu binanın önünden giderken birden il başkanıyla karşılaştım. Ben, içimden gelmediği halde, “şerrine lanet” diyerek;

-Selamün aleykum abi, dedim.

Adam selamımı bile almadan:

-Lan oğlum sahtekârlar, neredesiniz siz? Diye cevap vermez mi?

Tepem attı! “Ulan mendebur herif, sahtekârın daniskası sensin, bana mı söylüyorsun?” diye içimden bir kalaylamak geldi. Ancak duygularımı bastırdım, öfkemi içime gömdüm ve:

-Hayırdır abi, ne demek neredesiniz? Dedim.

-Hani oğlum, seçimde gelip bizimle çalışmaya söz vermediniz mi?

-Hayır abi, sen beni birisiyle karıştırdın herhalde?

-Yok oğlum, Cumhuriyet lisesinden bir gurup öğretmen geldiniz de "Şu müdürü başımızdan al, seçimde size çalışmaya söz" demediniz mi?

-Sana kimler gelip söz verdi bilmiyorum ama görevinden alınan müdür benim!

Adam kıpkırmızı kesildi ve:

-Yahu hocam kusura bakma, dedi.

-Niye kusura bakacağım. Ben muavin de oldum, Müdür de. Şimdi de öğretmenim. Her şeyi gördüm geçirdim. Bu işler bu ülkede maalesef böyle...

Çok yetenekli birine, idarecilik önerdiler, reddetti. Oysa ihtiyaç da vardı.

-Neden? Denilince, sebebini izah etti:

-Eskiden bir nezaket vardı. Partiden telefonu açarlar ve “lütfen” diyerek yapılacak işi istirham ederlerdi. Şimdi o da kalktı. Açıyor ve emrediyorlar. Hem de çok kaba, çok onur kırıcı olarak. Bir kıymetli bürokratı, bir delegeye değiştiriyorlar. Nasıl çalışacaksın? Kimseden görev isteyemiyorsun, görevini yapmayan kişiye dokunamıyorsun. Niye? Sonra gider, partiye şikâyet eder. Yaptığımı beğenmezlerse, müdahale ederler. Senin bilgin varmış, birikimin varmış, hikâye... Niye idareci olayım ki?

-Haklısın, dedik çaresiz...

Peki, bu uygulamanın yanlış olduğunu kim bilmiyor, kim inkâr ediyor?

Hiç kimse.

Buna rağmen uygulama bu.

Bu devlet nasıl kalkınır böyle? Bu ülke nasıl refaha erer, huzura erer, barışa erer?

İşte Peygamber Efendimiz (sav)in "kıyamet" dediği sosyal buhran, sosyal sıkıntı, sosyal patlama budur!

Yıllar öncesinden peygamberimiz haber veriyordu bu durumu: *"İşler ehli olmayana verildiğinde, kıyameti bekleyiniz."*(Buhari, Ahmed)

Kıyamet, yani toplumsal deprem, alt üst oluş yani. Bu böyledir. Zira insanı da, toplumu da, evreni de yaratan, bu üçlünün nasıl olursa mutlu olacağına kanunlarını koyan Allah'tır. Eğer Allah'ın kanunlarına bağlı kalınırsa, huzur vardır, düzen vardır, barış vardır. Bunlarla da mutluluk vardır, refah vardır, zenginlik vardır. Anarşi, kaos, bu tür sosyal yasalara uymamaktadır. İşte Allanın ölümsüz emri:

"Allah, emanetleri ehline vermenizi ve insanlar arasında hüküm verdiğinizde, adaletle hüküm vermenizi emreder, Allah size ne güzel öğütler veriyor... Allah her şeyi işitici ve görücüdür."(Nisa 58 ayrıca bk. Nisa 105-109.)

Bir okula müdür tayin etmenin yolu, kanun ve yönetmeliklerle belirlenmiştir. Onun da esas bilgi ve birikimdir. Ehliyettir kısacası. Eğer uyulursa, kimse incinmez. Herkes rahat, huzur ve mutluluğu yaşar. Kin, nefret, kıskançlık oluşmaz. İşler tıkır tıkır yürür.

Ama gel gör ki o yönetmelik hiç bir işe yaramaz. Çünkü uygulanmaz. Etrafınızdaki müdürlere şöyle bir bakınız. Bilgi ve birikimi mesai arkadaşlarından daha üst düzeyde olduğu için mi oradadır acaba? Yoksa siyasi, iktisadi, idari veya başka bir gücü bir şekilde elinde tutanların adamı veya akrabası olduğu için mi? Yandaşlar, kayınlar, yeğenler ve yiyenlerden olduğu için mi?

Elbette istisnalar olacaktır ama kural da bellidir: *"İstisnalar kaideyi bozamaz."*

O zaman insanlar arasında haset, kin, nefret, düşmanlık, zulüm, gıybet, koğuculuk ve kavga kol gezer. Bunu nasıl inkâr edeceksin? Nasıl haksız bulacaksın?

O zaman işler yüzüstüdür, işlemez olur. Çünkü onu yapacak insan, küstürülmüştür. Bunu nasıl önleyeceksin?

Devlet yönetimi de öyle. Demokrasi, iyi kötü bir kural belirlemiş. Halkın seçtiği insan gidecek, ülkeyi yönetecek. Hem de halk kimi isterse seçecek. Yeter ki seçilmeye mani suçları, cezaları, kötülükleri olmasın. Her insan bu yarışa girebilecek. Kanun ve kural bu.

Peki öyle mi oluyor? Halk mı seçiyor seçilenleri? Halkın iradesi midir gerçekleşen? Yoksa sermayenin, medyanın, mafyanın, silahın, kara paranın, derin kulüplerin, kısacası karanlıkların iradesi mi?

Tam Hâkimiyete Ne Zaman?

Evet, duamız milletimiz için, ümmetimiz için.

Hâkimiyet gerçekten milletin eline geçtiği gün, sorunlar bitecektir. O zaman anayasasında “değiştirilmesi teklif dahi edilemez” gibi saçmalıklardan millet kurtulacaktır. Bunun aksi ancak şöyle gerçekleşebilir; milletin ekseriyeti İslam’dan ayrılır, ya dinsiz, ya hıristiyan olur, o başka. Ama bu da millet gerçeğine terstir. Asla böyle bir şey de olmayacaktır. Başımızdaki ecnebi kabuslar elbet bir gün dağılıp gidecektir.

Biz, “uzun hikâye” diyerek baştan savmadık bu meseleyi. Hakkında okuduklarımızı, düşündüklerimizi, yaşadığımız tecrübelerimizi hem hep konuştuk ve hem de bir hayli yazdık. Bir silsile halinde Batılılaşma maceramızı, felaketimizi, kırılan fay hattımızı, yaşadığımız sosyal depremi ve uğradığımız ihanetleri yazdık. Bunu ana davamıza ek yardımcı ve vazgeçilmez bir dava bildik. Hatta son olarak ahirete giderayak hatıralarımızı yazmamızın bir amacı da budur. Her fırsatı değerlendirerek,

aydınımızı ve insanımızı düştüğü kör kuyudan çıkarmak istedik, sürekli yar başlarında dolaşıp uçurumlara kendir uzattık; birileri tutunup kurtulsun istedik.

Ne kadar başarılı olduk?

Önemli Bir Eşikteyiz

Artık bunun değerlendirilmesi bize düşmez. Bu bir rızık meselesidir. Bizim payımız da bu kadarmış. Yazılı ve görsel medyanın olmadığı bir şehirde yaşıyoruz. Yayın dünyasına uzağız. Bu yüzden sesimiz gür çıkmadı. Kitaplarımız yeterince tanınmadı. Etkili olmadı haliyle. Ama bu bütün bütün benim suçum mu? Bu kadar çaba tanınmamışsa, kabahat biraz da tanımayanlarda değil mi? Biz gençliğimizde iki kitap yazanı tanırdık. Şimdi kırk kitap yazmışız, yayıncı bize “tanınmadığınız için kitaplarınızı satılmaz. Cesaret edemiyoruz basmaya” diyor. Biz de yalvaracak değiliz herhalde. İmkânlarımızla bastırabildiğimiz kadarı için çabalarız. İmkânlarımızın bittiği yerde de PDF şişesine koyar, internet denizine atarız. Artık kimin nasibinde varsa, bulur okur, faydalanır.

Şöyle teselli oluyorum. Hiçbir peygambere “kaç kişi sana inandı da yoluna girdi?” denmeyeceğine göre, herhalde İslam’a davet edenlere de, eğitim, öğretim, irşat ve terbiye diye çırpınanlara da, “senin bu çabaların ne netice verdi?” denmez. Dense dense, “bu hayat imtihanında çaban nedir? İslam için, insanlık için ne yaptın?” denir.

Elbette başarının bazı şartları vardır, onlara uymak düşer. Ama bazı şartları da vardır ki, çevreye düşer, eşe dosta düşer, yetkililere, yöneticilere düşer, varlıklılara düşer, cemaatlere ve sair insanlara düşer. Millete düşer. Biz bunlardan lehimize aleyhimize olarak payımıza düşenleri iyi kötü peşinen kabulleniriz. Muhasebeye varız, eleştiriye açığız ve nihayet kadere teslimiz. Ne kahr, ne umutsuzluk. Sadece tevekkül ve rıza. Rabbimiz yolundan ayırmasın, “nimet verdikleri” ile yoldaş etsin.

Dava İçin Yardımlaşma

Ancak uyardmadan geemeyelim; yeni bir dünya inşası için yeniden İslam'ı bilip yaşamak ve dünyaya hâkim kılmak davası, elbette bir kişiye kalırsa imkânsızdır, ama elbirliği ile olursa, ocuk oyuncuğı denecek kadar kolaydır. Her zaman bu davanın muhacirleri olduğu gibi ensarı da olmalıdır. Bunlar birbirlerini tamamlar. Davamız, onu layığı veçhile anlatarak el uzatanları çoğaltmaktır. Neticede erişilecek zafer, Allah Teâlâ'nın kudret elindedir. Onu dilediğine verir, dilediğinden alır. Dilediğini aziz, dilediğini zelil eder. Her hayır, ltuf ve kerem O'nun elindedir. Biz de O'na tevekkül ve itimat etmişizdir.

Dünyada hayatın dışında kalmak, şansız şöhretsiz, makamsız mertebesiz olmak, servetsiz sâmansız fakir ve yoksul bulunmak, kimsenin tanıyıp bilmediği bir münzevi olarak yaşayıp ölmek, hiç de önemli değildir. O yüzden yukarıdaki şikayetvari anlattıklarımız çok da umurumuzda değildir. Olmamalı da!

Önemli olan, bize verilen mrn, tarihin en kritik, en ciddi, en önemli bir dönüm noktasında olduğunu iyi bilmemiz, önünde bulunduğumuz eşiğin gereklerini doğru kavramamız ve güzel bir duruş sergileyebilmemizdir. Bu tarihin yeniden diriliş dönemecinde İslam'ı iyi bilen ve yaşayan bir Müslüman olarak, yukarıda dendiği gibi “radiyeten mardiyeh” olabilmektir.

Yiğit bin yaşar, fırsat bir düşermiş. şimdi sıra bizde.

İyi düşünelim, nasıl bir tarih olmak ve nasıl yâd edilmek isteriz?

Karma Eğitim Ve Cinsellik

Milli Eğitimin en büyük sorunlarından birisi de dinsiz nesiller yetiştirmede karma eğitimi bir yöntem olarak benimsemesidir.

Özellikle kız çocuklarına tesettürü yasaklamış ve onları erkek çocuklarla aynı sınıflarda oturmaya mecbur bırakmışlardır.

Giderek açıklık saçıklık, dans, balo ve çeşitli etkinliklerle göz, kulak, dil zinası yaygınlaştırılmış, büyük zinaya ortam hazırlanmıştır.

Okullarda kız erkek arkadaşlığı çığırından çıkmış, yapılan istatiklere göre bekâreti kaybetme yaşı on ikilere düşmüştür. Ortaokulda okurken oğlum, sınıfta her erkek öğrencinin bir manitası (!) olduğundan bahsediyordu. Felakete bakar mısınız?

Sanırım bir eğitimci bunları okuduğunda bize “Tam bir yobaz. Bu nasıl öğretmen olmuş?” diyecektir. Ağzımı açtırmazlar, bana namuslu geçinen çağdaş sapıkların haylisinin teneffüslerde bahçede dolaşan kızların hangisinin göğüslerinin daha gelişmiş ve güzel olduğunu tartışan öğretmenleri anlattırmasınlar.

Korkunç Felaketler

Bir gün adı bende mahfuz bir öğretmen anlatıyor.

“Bir kız ile oğlanı zina ederken yakalamışlar. Oğlan kaçmış, memleketi terk etmiş. Kızı da disipline vermişler. Biz de disiplin kurulunda üyeyiz. Kıza sorduk,

- Nasıl, nerede, neden yaptınız?

Kız aynen şöyle söyledi:

- Boş verin bu soruları öğretmenim, benim sevgilim nerede?

Onu bulun bana!

Donduk kaldı.”

Bunu bana anlattığı yıl 1977 veya 78 idi. Ya şimdi vaziyet nedir?

Bekâretin bozulma yaşı ortaokul seviyesine düştüğünü yazıyor istatistikler. Siz neden bahsediyorsunuz?

Derhal karma eğitime son verilmelidir.

Yine bir gün şimdi vefat etmiş liseden bir öğretmen arkadaşımız anlatıyor:

“Ankara’da meşhur bir lisede çalışıyorum. Bir kız öğrencimizin kırdığı ceviz kırkı geçmişti. Sonunda utana sıkıla velisini okula davet ettik. Gelen babasına durumu yüzümüz kızarak anlattık. Ama adam umursamadan hala gözümüze bakıyor ve:

- Eee, diyordu.
- Eeesi bu, dedik.
- Hepsi bu mu? Dedi.
- Evet, dedik.

- Yahu beni bunun için mi rahatsız ettiniz? Bu şehvet, ekmek kadar su kadar tabii bir ihtiyaçtır ve bir şekilde karşılanacaktır. Benim kızım da aklı başında ergin bir kızdır. Dilediğini yapmakta özgürdür. Beni bunun için niye işimden ettiniz?

Biz hayretler içinde ne diyeceğimizi bilmeden adama bakarken o böyle diyerek kalktı gitti.

Biz hala arkasından aval aval baka kalmışız!”

Bu babayı kim yetiştirdi?

Bu sistemin bu okulları!

Eee, zinayı suç ve ayıp saymayan bir sistemin kız oğlan bu karma eğitiminde, bu medya, bu paparazzilerle ve hep belden aşağı magazinlerle yetişen neslin hali nihayet böyle olacaktır herhalde. Bize sadece “maalesef” demek düşüyor, ne acı!

Eğer sizin de içiniz parçalandı ise, daha da kanatarak etkisini çoğaltmak için şunları da anlatayım:

Maddiyat Kadar Maneviyat Olmazsa

İnternette gazeteleri okuyorum, durmadan cinsel taciz, küçük çocuklara tecavüz, fuhuş, seks rezaletleri, uyuşturucu âlemleri, aldatma ve boşanma haberleri işleniyor.

Sıkılıyorum, tv. yi açıyorum, yine cinsel taciz, tecavüz ve öldürme olaylarının mağdurları, yakınları, yorumcuları...

Öfke var, tehdit var, “asalım, keselim”ler gırla gidiyor.

Bunlar boş laflar. Siz hiçbir şey yapamazsınız.

Yapamazsınız, çünkü o hakkınızı kaybettiniz.

Tekrar kazanamaz mısınız?

Kazanırsınız elbette, ama önce bu kafayı değiştireceksiniz.

Mesela iffetin iyi olduğuna iman edeceksiniz. İster yıldız(!), ister sanatçı, ister sosyete, ister zengin, ister fakir, ister siyasetçi veya idareci, kim yaparsa yapsın, kadın da olsa, erkek de olsa zinanın, fuhşun, teşhirciliğin ayıp, rezalet, kepezelik ve haram olduğunu kabulleneceksiniz.

Bütün bu değerleri aşağılayarak ayakları altında çiğneyen, hayatlarında ilahî, semavî hiçbir değer bırakmayan ve bununla da “laiklik” veya “sekülerizm” diye övünen batılları taklitten vazgeçeceksiniz.

Kendi dininize ve medeniyetinize tekrar döneceksiniz. Okullarda din ve ahlak öğretimine karşı çıkmayacaksınız. En azından isteyen veliler ve öğrencilerin taleplerini istedikleri oranda karşılayacaksınız. Din eğitimi veren İmam Hatip Liselerine ve İlahiyat eğitimine destek vereceksiniz. Hatta karma eğitimi istemeyeceksiniz.

Bunları berhava eden 28 Şubat türü darbelere karşı çıkacaksınız. Bütün darbelere karşı çıkacaksınız.

Var mısınız?

Cesaretiniz, yüreğiniz, maneviyatınız var mı bunu istemeye?

“Var” dediğinizde kopan gürültüleri göğüslemeye?

Yoksa saf saf “eskiden böyle şeyler olmazdı” saçmalamasından vazgeçeceksiniz. Bilakis “eskiden neden olmazdı?” sorusunu soracak ve cevabını arayacaksınız.

Yardımcı olalım mı?

Eskiden müslümandık.

Türkiye Nereye Gidiyor?

“Şimdi kâfir miyiz?” diye efelenmenin âlemi yok, tıpkı anlamı da olmadığı gibi.

Kendimize soralım, “hayatımızda İslam ne kadar var? Hangi davranışı İslam istediği için yaptık?”

Yoksa, işte şuna benzer haberleri, kendi yavrularınızı düşünerek içiniz yırtıla yırtıla okumaya devam edeceksiniz:

“Okul sırasında tecavüz şoku”

“İnanılmaz ama sonunda bu da oldu! İlköğretim sınıfında ilişkiye giren 14 ila 15 yaşlarında iki öğrenci sınıfta basıldı!

Son günlerde art arda yaşanan cinsel şiddet olaylarına bir yenisi eklendi. Bu kez tecavüzün adresi bir ilk- öğretim okulu, zanlısı 15, mağduru ise 14 yaşında...

Akşam Gazetesi'nden Seyfettin Mete'nin haberine göre skandal Çorum merkez Fatih Sultan Mehmet İlköğretim Okulu'nda yaşandı. F.T. (15), okul arkadaşı S.K. (14) ile boş bir sınıfta ilişkiye girdi. Sınıfta yaşanan olayı gören öğrenciler durumu okul yönetimine bildirdi. 2 öğrenci yetkililer tarafından sorgulandı. S.K.'nin ailesi Çorum Cumhuriyet Savcılığı'na başvurarak şikayetçi oldu. Polis tarafından gözaltına alınan F.T. tutuklanarak cezaevine gönderildi.”¹

Muhabir olayda kaç yanlış yapıyor fark ettiniz mi?

Bir kere olay tecavüz değil, karşılıklı istekle yaşanmış bir ilişki. Peki, neden “tecavüz” ve “mağduru” diyor?

Tecavüz yok, mağdure de yok, karşılıklı istemiş ve yapmışlar. Peki, neden kız ailesi şikayetçi? Neden sadece erkek çocuk tutuklu?

1

<http://www.milliyet.com.tr/Yasam/SonDakika.aspx?aType=SonDakika&Kategori=turkiye&ArticleID=1014560&Date=11.11.2008&b=Okul%20si rasinda%20tecavuz%20soku>

Aile de şaşkın, hukuk da şaşkın, devlet de şaşkın, eğitim dünden şaşkın...

Alın size aynı gazetenin bir gün önce verdiği başka bir haber:

Küçük Yaştaki Kıza Cinsel Taciz İddiası

“Sakarya’nın Hendek ilçesinde kızının arkadaşına cinsel tacizde bulunduğu ve ilişkiye zorladığı iddia edilen kişi tutuklandı.

Edinilen bilgiye göre, Hendek’e bağlı bir köyde teyzesinin yanında kalan ilköğretim okulu öğrencisi 14 yaşındaki S.T, kuzeni S.K’ye (25), kız arkadaşının babası ve aynı zamanda komşuları olan Mehmet H’nin (40), kendisini taciz ettiğini söyledi.

S.T, taciz görüntülerini kayıt etmek için S.K’den cep telefonunu aldı. Arkadaşını görmek için eve oturmaya giden S.T, yalnız kaldığı sırada, Mehmet H’nin tacizine uğradı. S.T, Mehmet H’nin kendisine yaptığı tacizi cep telefonuna kaydetti. Görüntüleri gören S.K, durumu annesi G.K’ye iletti. Bunun üzerine G.K, Mehmet H. hakkında Cumhuriyet Savcılığına suç duyurusunda bulundu.”

Evet, o gazeteyi okursanız, mübalağasız söylüyorum, her gün böyle bir habere rastlarsınız.

Hala saf saf soracak mısınız, “Türkiye nereye gidiyor?” diye?

Türkiye Cehenneme gidiyor, eğer tuttuğu bu inkâr yolundan dönmez, yaşadığı “İnançta Kirlenme”den arınmazsa.

Azgınlaşan Cinsellik

Buyurun şu haberi okuyun: “2 çocuk, 8 yaşındaki kıza kuyuda tecavüz etti!”²

² <https://www.habervaktim.com/haber/541430/2-cocuk-8-yasindaki-kiza-kuyuda-tecavuz-etti.html>

Kabul edin artık. İnsanların inancını sarsar, dinini öğretmez, ahireti unutturursanız, üstelik okullar dahil her yerde cinselliğini bu kadar öne çıkararak serbest bırakırsanız, utanç verici rezil suçlar çorap söküğü gibi kendiliğinden gelir.

Derhal İslam'ın ilkelerine dönmek gerekir. Sivrisinek öldürmekle bitmez. Bataklığı temizlemek gerekir. neyi bekliyorsunuz?

İşte bir fecaat daha. Şöyle veriliyor: 2 çocuk, 8 yaşındaki kıza kuyuda tecavüz etti! 2 çocuk, 8 yaşındaki kıza kuyuda tecavüz etti! 2 çocuk, 8 yaşındaki kıza kuyuda tecavüz etti!

Erzurum'da 13 ve 15 yaşındaki iki çocuk 8 yaşındaki kızını mezarlık yakınındaki kuyuya zorla götürdü ve cinsel istismarda bulundu. Bu anları cep telefonu ile kaydeden çocuklara hapis cezası verildi.

Erzurum'un Aşkale ilçesinde 8 yaşındaki kız çocuğunu zorla götürdükleri mezarlık yakınında 170 santim derinliğindeki kuyuda cinsel istismarda bulunup, bu anları cep telefonuyla kaydeden 13 yaşındaki E.G. 7 yıl, 15 yaşındaki arkadaşı Y.G. ise 12 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Suça sürüklenen iki çocuğun yaşı 18'den büyük olsaydı E.G. 54 yıl, Y.G. ise 40,5 yıl hapis cezası alacaktı.

İnsanlar Kuduruyor!

Nasıl mı?

Okuyun lütfen: 23 Ağustos 2017'de Aşkale ilçesinde meydana geldi. İlkokul 3'üncü sınıf öğrencisi H.G.'nin dayısının torunu E.G. ile arkadaşı Y.G., küçük kıza cinsel istismarda buldukları iddiasıyla 24 Ağustos'ta tutuklanarak cezaevine konuldu. Y.G.'nin cep telefonunu inceleyen polis, cinsel istismarın kaydedildiği video ve fotoğraflar buldu. Küçük kıza 170 santim derinliğinde, 120 santim genişliğinde kuyuya indiren iki arkadaşın yaptıkları eylemleri saniye saniye kayda aldığı belirlendi.

"Anne Beni Kurtar"

E.G. ve arkadaşı Y.G. hakkında Erzururum l'inci Ağır Ceza Mahkemesi'nde 'çocuğun nitelikli cinsel istismarı' suçundan dava açıldı. Hazırlanan iddianamede, ifadesine yer verilen anne, olayları kendi gözüyle gördüğünü bildirdi. Kendisinin bahçede otururken evde olan kızının televizyon izlediği anda birden kaybolduğunu belirten anne H.G., şunları söyledi:

"Kızımın evde olmadığını fark edince evin önünden geçen 13-14 yaşlarındaki çocuklardan şüphelendim. Kızımı aramaya çıktım. Mezarlığın çevresine geldiğimde kızımın 'yapma' şeklinde söylediğini duydum. Sese doğru gittiğimde kuyunun içinde kızımı ve iki erkek çocuğunu gördüm. Kızım 'anne beni kurtar' diye bağırdı. Olayın nasıl olduğunu sorduğumda kızım 'E.G. eve girip televizyonu kapattı, kollarımdan tutup dışarı çıkardı. Dışarıda biri daha vardı, o da eliyle ağzımı kapattı. Evin yukarısında bir kuyunun içerisine götürdüler' dedi. Kızıma bunları yapanlardan şikayetçiyim."

Olay günü internet kafedeyken E.G.'nin kendisini cep telefonuyla aradığını söyleyen Y.G., "Bana, 'Sana bir sürprizim var, mezarlığın olduğu yere git' dedi. E.G. kızı daha sonra buraya getirdi. E.G. bana daha önce de 2 ya da 3 kez kızla ilişkiye girdiğini anlattı" diye konuştu.

Atatürk Üniversitesi Tıp Fakültesi Çocuk Psikiyatri Anabilim Dalı'ndan verilen raporda E.G.'nin fiilin hukuki anlam ve sonuçları yaşıtları düzeyinde algılamasına ve davranışlarını yönlendirme yeteneğinin gelişmesine engel herhangi bir psikopatolojisinin olmadığı vurgulandı. Küçük kızın kıyafetlerinden alınan DNA örnekleri Trabzon Adli Tıp Kurumu Biyoloji İhtisas Dairesi'nde incelendi. Alınan sperm örneklerinin Y.G. ve E.G. ile uyumlu olduğu belirlendi.

Davanın dün görülen 3'üncü celsesinde karar çıktı. Son savunmaları alınan Y.G., "Olay nedeniyle çok pişmanım. 1 yıldır

cezaevindeyim. Okulumu devam etmek istiyorum" derken, E.G. ise "Cezaevi bize göre bir yer değil. Tahliyemi istiyorum" diye konuştu.

Mahkeme Oyunları

Mahkeme heyeti, E.G.'yi 'çocuğun nitelikli cinsel istismarı' suçundan önce 18 yıl hapis cezasına mahkûm etti. E.G.'nin eylemi birden fazla kişiyle işlediğini dikkate alan heyet, cezayı 27 yıla çıkardı. Suça sürüklenen çocuğun eylemi 15 yaşından küçük kıza karşı cebir kullanmak suretiyle işlediğini belirterek, 40.5 yıla yükseltti. Küçük kıza bu eylemleri E.G.'nin 3 kez yapması nedeniyle ceza 54 yıla çıkaran mahkeme, suça sürüklenen çocuğun 12-15 yaş aralığında olmasından 27 yıla indirdi. Yasa gereği bu yaş aralığındaki suça sürüklenen çocukların 7 yıldan fazla ceza verilememesi nedeniyle heyet, E.G.'nin cezasını 7 yılda bıraktı. Mahkeme heyeti, aynı suçtan Y.G.'ye verdiği 40.5 yıllık cezayı 15-18 yaş aralığındaki suça sürüklenen çocukların yasa gereği 12 yıldan fazla ceza alamaması nedeniyle bu şekilde bıraktı. Heyet, iki arkadaşın hükmen tutukluluk halinin devamına karar verdi.

Şöyle oldu, böyle oldu, 40.5 yıllık ceza 12 yıla indi. Bakalım onda da ne kadar indirim olacak ve bekleyelim ne zaman af çıkacak da bunlar kaç yıl içinde yatacaklar...

Hukukçular, cinsel istismar düzenlemelerinde suça sürüklenen çocuklar (SSÇ) için yasa gereği zorunlu indirimlerin de azaltılması gerektiğini bildirdi. Eylemde bulunan suça sürüklenen çocukların, hukuki anlamda olayların farkında olduğunu vurgulayan hukukçular, yasa gereği yapılan indirimlerin mağdur taraf ailelerini üzdüğünü belirtti.

Şimdi soralım bizim milletvekillerimiz ne iş yapıyor? Acaba hangi yerde düğün, cenaze, iş yeri açılımı vs. işlerde dolaşıp duruyor. Hükümetten gelen kanun tasarılarına parmak kaldırmaktan başka ne işe yarıyorlar? Kendilerinden bu milletin

dertlerine deva olacak kaç yasayı Yasama Erki olarak TBMM'e teklif ettiler de kanunlaştırdılar?

Yazık, çok yazık!

Aynı Günde Üç Namus Vakası

İşte size “Tecavüzcümü öldürdüm' diyen Nevin Yıldırım'ın acı hikâyesi ve müebbet hapis cezası.³

Yalvaç'a bağlı Koruyaka köyünde 29 Ağustos 2012 tarihinde, kendisine tecavüz ettiğini öne sürdüğü Nurettin Gider'i av tüfeğiyle öldürdükten sonra başını keserek köy meydanına atan Nevin Yıldırım hakkında, yargılandığı Yalvaç Ağır Ceza Mahkemesi'nde 25 Mart 2015 tarihinde 'tasarlayarak adam öldürme' suçundan ömür boyu hapis cezası verildi.

Yargıtay 1'inci Ceza Dairesi, yerel mahkemenin Nevin Yıldırım'ın bu fiili işlerken başkalarının da yardım ettiği yönünde kanaat oluştuğu görüşünü dikkate alarak, usul yönünden kararı bozdu.

Yargıtay tarafından yerel mahkemeye geri gönderilen dosya yeniden görüldü. Dün yapılan duruşmaya çeşitli illerden gelen kadın derneklerinden 30 kadar kadınla 8'i Nevin Yıldırım'ı savunmak üzere 9 avukat katıldı.

Mahkeme heyeti kimlik tespitinin ardından Nevin Yıldırım'ın avukatlarının verdiği savunmaları okuyarak dosyaya koydu. SEGBİS aracılığıyla tutuklu bulunduğu Antalya Cezaevi'nden duruşmaya katılan sanık Nevin Yıldırım'a da söz hakkı verildi. Yıldırım önceki savunmalarını tekrar ettiğini belirterek savunma yapmadı.

Savcı Taşan Tekeli, mahkeme heyetine bir önceki mütalaasını tekrar ettiğini belirterek, sanığın 'kasten öldürme' suçunu işlediğine kesin kanaat getirildiğini ve suçun işleniş

³ <https://www.habervaktim.com/haber/541425/tecavuzcumu-oldurdum-diyen-nevin-yildirima-muebbet-hapis.html>

bakımıyla tahrik unsurlarının uygulanmamasını, tutukluluk halinin devamını talep etti.

5 saat süren ve 2 kez ara verilen duruşmada mahkeme heyeti Nevin Yıldırım'a karar öncesi son sözünü sordu. Yıldırım, "Avukatlarımın savunmalarına katılıyorum, başka bir diyeceğim yok" dedi.

Sanık avukatı Derya Demirkılınç, mütalaaya itiraz ederek Nevin Yıldırım'ın sürekli tecavüze uğradığını, bunun neticesinde bu cinayeti işlediğini belirterek, "Müvekkilim rızaya dayalı bir cinsel ilişki yaşamamış, maktulle gönül ilişkisi yoktur. Şayet öyle olsaydı maktulle kaçır, evi terk ederdi. Kasıklarına hedef alınmış olması rızaya dayalı olmayarak ilişkiye giren kadınların davranış biçimi olacağı göz önünde bulundurulmalıdır. Bu nedenle ağır tahrik hükümlerinin uygulanması ve yattığı ceza süresi göz önünde bulundurulurken tahliyesini talep ediyoruz" diye konuştu.

Karar öncesi duruşmaya ara veren mahkeme heyeti, Nevin Yıldırım'a 'kasten öldürmek' suçunu işlediğinin sabit olduğunu, bu nedenle ömür boyu hapisle cezalandırılmasını, meşru müdafaa ve haksız tahrik hükümlerinin uygulanmasına yer olmadığına hükmedildiğini açıkladı.

Duruşmaları en başından beri takip eden ve Yalvaç'a gelerek Nevin Yıldırım'a destek olan kadın kuruluşlarının üyeleri mahkemenin verdiği cezayı haksız bulduklarını belirterek, temyiz hakkını kullanacaklarını ifade etti.

Artık her gün medyada benzer olayları izliyoruz. Neredeyse bu suçları kanıksadık ve tepki veremez olduk. Çünkü bu kadar dehşet verici acı işler, artık sıradan işler haline gelmiş bulunuyor maalesef.

Aslında bu ve benzeri olayların tek tek incelenerek asıl sebepler ortaya çıkarılmalı ve etkin tedbirler alınmalıdır. Yoksa işte şuna benzer daha çok haberler okur da sarsılırız. Bu haberleri okurken ne derece empati yapıyoruz dersiniz? "Acaba haberin

içindekilerin durumu nedir” diye tek tek düşünmek gerekmez mi? Kendimizi onların yerine koyarsak korkunç bir dehşeti iliklerimizde hissederez sanırım.

Suçsuz İnsanı Öldürmüş

İşte yürek burkan bir olay daha. Tecavüz iddiasıyla öldürdüğü genç 'suçsuzmuş'.⁴ Ne olacak şimdi?

Adana'nın merkez Yüreğir ilçesi Yavuzlar Mahallesi'nde 14 Ağustos 2017'de silahlı kavga ihbarı üzerine olay yerine giden polis ekipleri, Muhammet Reşit Yıldırım'ın iş yerinin önündeki hafif ticari araçta tabancayla vurulduğunu belirlemişti. İş arkadaşlarınınca aynı araçla hastaneye kaldırılan Yıldırım, müdahaleye rağmen kurtarılamamıştı. Olayın ardından tutuklanan Emrah B, kızı F.B'nin maktulün tecavüzü sonucu hamile kaldığını öne sürmüştü. Cinayet gerekçesiyle tutuklanan sanığın ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası istemiyle yargılandığı davanın duruşması görüldü.

Adana 1. Ağır Ceza Mahkemesindeki duruşmada tutuklu sanık Emrah B, maktul Muhammet Reşit Yıldırım'ın babası Ali Yıldırım ile taraf avukatları hazır bulundu. Sanığın tecavüze uğradığı ileri sürülen kızı F.B. de “Ses ve Görüntü Bilişim Sistemi” aracılığıyla duruşmaya katıldı.

Mahkeme başkanı, sanığın devlet korumasına alınan 15 yaşındaki kızı F.B'nin maktulden hamile kaldığı iddiayla ilgili DNA raporunun geldiğini, ceninden alınan örnekler ile öldürülen gençten alınan dokular arasında uyum bulunmadığının belirlendiğini hatırlattı.

Sanık Emrah B. savunmasında, öldürdüğü gencin ailesi ile bir husumetinin olmadığını söyledi. Ayrıldığı eşinin kendisini telefonla arayarak “Kızımıza tecavüz eden kişi Muhammet Reşit

⁴ <https://www.habervaktim.com/haber/541443/tecavuz-iddiasıyla-oldurdugu-genc-sucsuzmus.html>

Yıldırım'dır. Kızımızı kandırmış bir eve götürüp sahip olmuş” dediğini ileri süren Emrah B, "Kızıma 10 defa sordum. Bana her defasında Muhammet Reşit'in ismini verdi. Ben neden suçsuz bir insana bunu yapayım?" dedi.

Yıldırım'ı bilerek öldürdüğünü itiraf eden sanık, "Ona 'sen delikanlı mısın, evlilik vaadiyle kızımı kandırıp sahip olmuşsun. Yaptığın işi temizle' dedim. Annesini ve babasını istemeye göndermesini istedim. Kendisi de geleceklerini söyledi. Bebeğin babası olmasa dahi bu çocuğun kızıma tecavüz ettiğini biliyorum." iddiasında bulundu.

Mahkeme başkanının, "Nereden biliyorsun?" diye sorması üzerine Emrah B, "Yapmamış insan 'bir şey yapmadım' demez mi?" diye cevap verdi.

Tecavüze uğrayan kız F.B. ise kürtajla alınan bebeğin babasının, Yıldırım'ın olmadığını belirtti. Babasının yengesinin yeğeni M.Ç. tarafından hamile bırakıldığını ileri süren F.B, "Öldürülen Muhammet ile cinsel ilişkiye de girmedim" dedi.

Mahkeme başkanının, "Daha önce bunları neden söylemedin?" diye sorması üzerine F.B, "Babamdan korktuğumdan dolayı söylemedim. M.Ç'ye bir şey olur, 'babam bir şey yapar' diye korktum. O yüzden Muhammet Reşit'in ismini vermek zorunda kaldım. Onunla 3 ay arkadaşlığımız oldu. Özür dilerim, pişmanım" ifadesini kullandı.

Tekrar söz verilen sanık da "Bir insanın kızı ve eşi bunu yaparsa ben ne yapayım? Yaptığımdan pişmanım, özür dilerim." dedi.

Emniyet Genel Müdürlüğü Adana Kriminal Polis Laboratuvarı'ndaki testler sonucu mahkemeye gönderilen DNA raporunda, sanığın kızı F.B'nin taşıdığı cenin ve maktulden alınan doku örnekleri arasında uyum bulunmadığı kaydedildi.

Bu Ne Rezalet Ne Kepazelik!

Olay “Vatan” gazetesinde yayınlanmış. Biz “Rezalet! İçinde ne ararsanız var” başlığı altında internet haber sitelerinden okuduk. Gerçekten de rezalet ve İçinde ne ararsanız var!

Üniversiteli iki kız, adlarını vermeyelim, isterseniz siz verdiğimiz kaynaktan tıklayarak internette bulabilirsiniz, ama ne gereği var, evet bu iki kız birbirleriyle zina ediyorlar. Yani kız kıza sevicilik, yani lezbiyen ilişkiye giriyorlar. Lezbiyen ilişki yaşadıklarını öğrenen ...’nin ailesinden 1,5 saat bayılıncaya kadar dayak yiyorlar. Birbirleriyle cinsel ilişki yaşayan iki sevgili kız, ailelerinden şikâyetçi oluyor. Yarın iki aile ve dayak işine katılanlar mahkemeye gidecek ve hesap verecekler.

Neden?

Aile içinden birisine de olsa dayak atmaktan. Cinsel tercihine karışmaktan. El ve söz ile cinsel istismarda bulunmaktan. Çünkü iki lezbiyen kız, hem dayak yediklerini, hem de el ve dil ile cinsel tacize uğradıklarını iddia ediyorlar. Diyorlar ki:

“İlk önce yumrukladılar. Sonra babası vücuduma dokunarak beni taciz etti. ‘Eğer görüşmeye devam ederseniz, sana tecavüz ederim’ diyerek beni tehdit etti. Bayılınca da beni arabayla evimin önüne atıp gitmişler.”

Dikkate şayan bir taraf da olayın geçtiği yerler. Bunu özellikle vurgulamak istiyorum. Kızlar Manisa’da yaşıyorlar, Konya’da üniversite okuyorlar. Muhafazakârlığı ile meşhur iki şehrimiz. Bu da düşündürücü değil mi? Suçlamak için değil, dikkat çekmek için, uyarmak için yazıyorum. Alınmasın o şehirde yaşayanlar. Bendeniz de Kahramanmaraş’ta yaşıyorum. Polisler öyle şeyler anlatıyor ki, ben “kendi şehrim bu değil” diyorum. Duyduklarıma inanamıyorum. Eğer bu şehirlerimizin hali buysa, tehlike çanları sağır edercesine çalıyor demektir. Allah Teâlâ gaflet uykusundan uyandırсын.

Kim bilir şimdi bu iki aileden dayak atanlar, kendilerince kızlarını terbiye edenler, ne kadar ceza alacaklar mahkemelerden.

Zira zina yasalara göre suç değil. Lezbiyen ilişki, yani sevicilik de denilen kadın kadına cinsel ilişki de suç değil. Cari hukuk ve çağdaş anlayış bunu bireyler için “cinsel tercih” ve “insan özgürlüklerinden” sayıyor. “18 yaşını aşmış iki özgür insanın yaşadığı bu ilişkiye saygı duymak her vatandaşın mecburiyetidir. Bunu kınayamaz, çirkin göremez, aşağılayamaz, el ile veya dil ile buna müdahale edemez” imişiz. İyi mi?

Şimdi burada kişisel özgürlüklere saldırı iddiaları var. Darp ve cinsel istismar iddiaları var. Avukatlar daha ne gibi suç bulur da zammederlerse onu da bilemem. Yandı ana, baba, kardeşler ve varsa yardım edenler. Kim bilir ne kadar ceza alırlar.

Hangisine Yanalım?

Bu acı olayın hangi bir yanına yanalım?

Müslüman bir ailede yetişen Müslüman çocukların düştüğü ahlaksızlığa mı? Müslüman memlekette okulların eğittiği çocukların eğitim ve terbiyesine mi? Müslüman memlekette hukukun kâfirlerden alınıp milletin dinine, terbiyesine, örf ve adetlerine ters düşüşüne mi? Mahkemelerimizin düştüğü duruma mı? Ana babaların çocuk terbiyesini bilemeyişlerine mi? Hele de eğer doğru ise, “görüşmeye devam ederseniz, sana tecavüz ederim” deyişlerine mi? Cinsel tercih adı altında çarpık ilişkilerin normal sayılmasına mı? Zinanın suç sayılmamasına mı? Bütün bu rezaletlerin kınanmasının ayıp ve yasak sayılmasına mı?

Eminim şimdi din ile bağını koparmış, İslam medeniyetinden çıkarak Batı medeniyetine girmiş, kendisini “laik, çağdaş, modern” olarak tanımlayan nice insan bize “yobaza bak” diyerek kızıyor, aşağılayarak küfrediyordur. Bu bile onların dinden çıktıklarına delil olarak yeter.

Ey güzel ülkemin insanları, bu hale nasıl geldiğimizi bir düşünün artık! Bu konuda onlarca kitap yazdık. Nice âlimlerimiz, yazarlarımız nice güzel eserler yazdılar. Ama maalesef bir

okumama hastalığımız var. Fakat görüyorsunuz, bıçak kemiğe dayandı, acı yüreklerde zonklıyor, hala kendimize gelmeyecek miyiz? Bu gaflet uykusundan hala uyanmayacak mıyız?

İşin Doğrusu

Erkeğin erkekle, kadının kadınla cinsel ilişkisi, haram olan zina türlerindedir. Zaten bu gibi zina fiilleri için açılmak, görmek, dokunmak gerekir. Bir başkasının bedeni bu açıdan namahremdir, haramdır. Biz bunları anlatırken bir soytarı kalkar da “ya nikah kıymışlarsa?” diye sorarsa, artık cehaletin ve hamakatın bu boyuta varmasına da şaşırmanız!

Bizim, “beden benim bedenim, ne edersem ederim, kimse karışamaz” diyen, ne Allah Teâlâ’ya, ne Peygamber Efendimize (sav) ne de aziz dinimize aldırmayan, üstelik bu konuda bize söz söyleme hakkı bile tanımayan dinsizlere bir diyeceğimiz yoktur. Onlara bir şey diyecek olursak, öncelikle dine davet etmek olur sözümüz. Bizim sözümüz Allah Teâlâ’nın arzu ve isteklerini, emir ve yasaklarını bildiren Kur’an-ı Kerim’e “Allah kelimidir” diye iman etmiş Müslümanlardır.

Boşuna hariçten gazel okumasınlar! Devam edeceğiz, bu konuda söylenecek çok söz var çünkü.

Cinayet Haberleri

Şöyle bir haber sitesine bakınız. Mesela ben Habervaktim’e baktım. İşte aynı anda okuduğum haberlerin bir kaçı:

* Ankara’da 16 yaşındaki kız babasını bıçaklayarak öldürdü. Ankara’da Berfin Ö. (16) ailevi problemler nedeniyle tartıştığı babası İlhami Ö.’yü (55), boğazından bıçaklayarak öldürdü.

* Kepez ilçesi Habipler Mahallesi 5642 Sokak’ta oturan ve inşaatlarda boyacılık yapan 4 çocuk babası Ekrem Ergül, zihinsel engelli kızı H.E.’ye 6 yıl boyunca tecavüz etti. 2008 yılında babasından hamile kalarak düşük yapan H.E.’nin, bu tecavüzlerden

2012 ve 2014 yılında doğan biri erkek 2 bebeği ise تنها bir bölgeye bırakılarak, ölüme terk edildi. Korkunç olay, bir komşunun polise ihbarıyla ortaya çıktı.

* Bu da benzer bir ülkede yetişen bir insan manzarası: Konya'da kendisine tokat attığını ileri sürdüğü Suriye uyruklu 8 aylık hamile yengesini bıçaklayarak öldüren Abdulbasid el Muhammed, tutuklu yargılandığı davada, 'gebe olduğu bilinen kadını öldürmekten' ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı.

Bu haberleri çoğaltabiliriz. Müge Anlı'nın programında bir kız, anasını kurtarmak için babasını nasıl öldürdüğünü anlatırken herkesi ağlattı.

İnanımız iflas etmiştir. İnsanlığımız tükenmiştir. Sebebi gayet açıktır. Evet, bunlar bilinmeyen, öğretilmeyen, yaşanması yıllarca “irtica” sayılan aziz dinimiz İslam'ın yokluğundan yaşanmaktadır. Evet, sorun İslamsızlıktır.

Bu sistem hala bu milletin manevi açlığını müzik, spor, festival, yogo ile gidereceğini sanıyor. İşte insan yetiştiren Milli Eğitimin içler acısı hali pür melali...

Adını söylemeye dilleri varmıyor. Bizi bu hallere din düşmanlığı düşürdü. İslamsızlık bizi canavarlaştırdı.

Gör Bunu İktidar

Gör bunu artık ey muhafazakâr demokrat iktidar!

Ne olur, bu da ekonomi kadar önemlidir, bir devrim de Milli Eğitim'de yap.

Tamam, az çok yapılanlar var. Düne göre onlar da devrim sayılır. Ama görüyorsunuz ki yetmiyor. Öyleyse önce cesaretle sorunun adını koyunuz, sonra da yarım yamalak değil, tam bir tedaviye gidiniz.

Yoksa işte görüyorsunuz, insanımız ölüyor!

Zina Homoseksüellik Lezbiyenlik Cinsel Sapıklık

Allah Teâlâ zinayı haram kılmıştır. "**Sakin zinâyâ yaklaşmayın; doğrusu bu çirkindir, kötü bir yoldur.**" (*el-İsrâ: 1/32*) âyeti zinâyı haram kılan delillerden sadece birisidir.

Evet, İslâm'da nikâh ile oluşan evlilik dışında cinsî ilişki yaşamak haram kılınmıştır. Çünkü bunun sağlıktan savaşa kadar birçok zararları var. Burası yeri değil, hangi birini sayalım. İnsan neslinin mahvolmasına, ailelerin dağılmasına, hısım ve akrabalık bağlarının kopmasına, bulaşıcı hastalıkların yayılmasına, kadının eşya gibi pazarlanmasına, şehvet duygusunun azarak ahlâkı yozlaştırmasına, kavgalara, düşmanlıklara, ekonominin bozulmasına, insanın istismarına ve sayamayacağımız daha nice zararlara, felaketlere sebep olmaktadır.

Özellikle de insan neslinin devamı için şart olan nesebin (soyun) karışmasına sebep olması var. Bu eşcinseller nasıl çocuk edinecekler? Başkalarının çocuklarına sahip çıkarak mı?

Bu kadar zararlı ve çirkin bir fiili yalnızca ceza müeyyidesiyle ortadan kaldırmak mümkün değildir; tahrik ederek zinaya götüren davranışları menetmek, yolları kapamak gerekir. İşte bu sebeptir ki İslâm zinaya giden bütün yolları kapamış, erken evliliği teşvik etmiş, bu uğurda gereken bütün tedbirleri almıştır.

İslam, eşcinselliği de haram kılmıştır. Erkek veya kadının kendi cinsinden birisi ile cinsî ilişki kurması, adına eşcinsellik, gey, homoseksüellik, lûtîlik, lezbiyenlik, sevicilik gibi ne isim verilirse verilsin, bir cinsel sapıklıktır. Din ve tıp bunu söyler. İnsanın ve cinselliğinin yaratılış gayesine terstir bu sapık ilişkiler. İnsanın normal tabiatına, fitrî ve tabiî temâyüllerine aykırıdır. Ahlâksızlıktır. İnsan ruhunun çürümüşlüğüne ve çökmüşlüğüne bir tezahürüdür. Tarihin derinliklerinden beri yaşanan bir sapıklıktır. Peygamberler hep bu pisliklerle mücadele etmişlerdir. Bazı kavimlerin bu işlerle meşhur oldukları ve bu yüzden

mahvoldukları Kur'ân-ı Kerîm'de anlatılmaktadır.(*Hûd: 11/ 165-166; Şuarâ: 26/77-81*)

İslâm âlimleri bu fiillerin haram olduğunda birleşmiştir. Bunları yapan suçluların dünyada nasıl ceza alacakları konusunda ihtilaf etmişlerdir. Yoksa rezalet ve kepezeliğinde hiç şüphe yoktur. Zina, homoseksüellik, lûtîlik, sevicilik, lezbiyenlik gibi eşcinsel sapıklıkların haram olduğuna inanmayan, bunları cinsel tercih olarak saygıyla karşılayan kimseler, eğer daha önce Müslüman iseler, kesinlikle ilgili ayetleri inkar ettikleri için, inkar etmeseler bile içeriğini beğenmedikleri ve dinlemedikleri için, evet, kesinlikle dinden çıkararak kafir olurlar. Bunda asla şüphe ve tereddüt yoktur.

O yüzden bu işleri normal görüp Müslümanları bu sebepten ötürü “özel hayata ve cinsel tercihe karışmak” ile ayıplayanlar, Müslüman olmadıkları için, Müslümanların işine karışmanınlar. Kendilerini ilgilendirmeyen yerde ahkam kesmenin de ayıp olduğunu bilmelidirler. Zaten hiçbir Müslüman bu tür zırvalara kulak asmaz, asla dinlemez.

Yeri gelmişken söyleyelim; Bu tür cinsî sapıklık çeşitlerinden birisi de hayvan ile cinsî ilişki kurmaktır. Bu çirkin iş hem kadın, hem de erkek için haramdır. İslam hukukunda bir cezası da vardır. Bu zavallı hayvan, etini yenen bir hayvan ise, bu yüzden etini yemek haram olmaz. Bu noktada söylenecek bazı sözler varsa da, konunun nezaketinden dolayı bu kadarcıkla yetinelim ve sorunun kaynağına işaret edelim. Yani akıl, iman ve haya birlikteliğine...

“Zinaya Yaklaşmayın” da...

İyi ama ya o sana yaklaşmışsa? Ya sağın solun hep fuhuş olmuşsa? Ya kaçtığın yol üstünde de o varsa?

Bu emir bu sistemde kime ne ifade eder? Zinayı suç saymayan bir sistem, hukuk, okul ve eğitim, cadde ve sokak, basın ve yayın varken?

Bu emir elbette her müslümanı bağlar, ama kabul etmek gerekir ki işi çok zor. Zordur, ama ödülü de o nisbette büyüktür.

Ne mi?

Mahşerde Allah Teâlâ'nın Arşının gölgesinde özel misafirlik, özel ilgi ve dostluktur. Başka bir gölgenin olmadığı o uzun ve korkunç günde özel gölgelikte, özel misafirlik ve özel ağırılanma...

Bir okuyucum e-posta göndermiş:

“Hocam ben sokakta gezerken türlü türlü kızlar görüyorum. Kafam ne kadar yerde de olsa bazıları gözüme çarpıyorlar. Beni günaha soktukları için onlara içimden buğzederek türlü türlü küfrediyorum. Bu günah mıdır?

Küfretmemi sebebi giyimlerinin müslümanlığa ters olmasıdır. Allah hepsine hidayet versin inşallah, ama benim içimde öyle bir öfke oluşuyor ki, gidip müdahale edesim, bağırırım çağırırım geliyor, kendimi zor tutuyorum. Ne yapmam lazım? Umursamıyayım mı? Bir yandan da acıyorum. Yazık cahillere, ateşe yürüyorlar. Akıl verin hocam sinir krizi geçireceğim bu tiplerden dolayı.

Ona yazdığımı üç kelime ile özetleyeyim:

“Allah için sevmek kadar Allah için buğzetmek de vardır. Ama küfür çok çirkindir, müslümana hiç yakışmaz. Acıyalım, dua edelim ve bilmeyenlere öğretmeye çalışalım. Bu arada kendi kusurlarımızın da Allah Teala'yı ve başka Müslümanları kızdırdığını unutmayalım.”

Zina bu ortamda elbette çok yaygın olacak. Bu fuhuş bataklığından kurtulana aşk olsun. Fakat başka çare mi var? Sabredek ve bu pisliğe batmayacak, amel defterimizi bu kepezellikle kirletmeyeceğiz.

Zinanın yaygınlığını gösteren bir e-posta aldım. Diyor ki:

“Hocam ben 19 yaşındayım ve bir kız arkadaşım var. Allah nasip ederse seneye evleneceğiz. Ama şöyle bişey var ki biz geçenlerde şeytana uyduk ve birlikte olduk. Ama ben bu kızla evlenirsem yine günah olur mu?”

Malesef çok büyük bir günah işlemişsiniz. Helal olabilecek nimeti haram etmişsiniz. Olan rezalet olmuş bir kere. Bundan sonra yapacağınız iş, derhal tövbe etmek, kadın erkek beraberliğindeki dinin ölçülerine uymak ve vakit geçirmeden evlenmektir.

Bir başka soru şöyleydi:

“Hocam bir arkadaşımız zina ettiği bayan ile evlendi. Şimdi namazında niyazında. Evlenmeden önce bu zina günahını da ifşa etmiş maalesef. Bu yüzden rezil de olmuş ama gene evlenmiş. Şimdi diyor ki: ‘Ben binayı çürük temele kurdum, kötü bir iş mi yapmış oldum?’ Ne gibi bir ruh haline girmesini tavsiye edersiniz?”

Bu kardeşimiz büyük bir günah işlemiş, ama şükür ki tövbe etmiş, hatasını evlilikle gidermiş. Allah tövbe edenleri sever ve günahlarını bağışlar. Dilerse o koca zina günahını da koca bir sevap yapar. Dilerse, daha büyüklerini de af eder. O kardeşimizin evliliği sağlamdır, bu cihetten hiç korkmasın. Nikahın çürüğü olmaz ver başına bundan dolayı kötü bir şey gelmez. O da siz de bu çirkin olayı unutun ve bir daha asla konuşmayın. Namazları cemaetle kılmaya, iyi insanlarla beraber olmaya, vaaz ve zikir meclislerine devam etmeye, Allah Teâlâ’nın zikrini çok yapmaya, helal lokma yemeye bakın. İyiliklere devam edin. Sen ve o pişman olmuş tövbekar kardeşimiz bize de dua ediniz lütfen.

Hz. Peygamber’in Zina Yapabilmek için İzin İsteyen Bir Genci Tatlılıkla İkna Etmeleri

- Kureyş’ten bir genç Hz. Peygamber’e gelerek

“Ey Allah’ın Rasûlü! Zina hususunda bana izin ver!” dedi.
Bunun üzerine orada bulunanlar

“Sus, sus!” diye onu engellemeye çalışılırsa da Hz. Peygamber

“Bırakın da yanıma gelsin!” dediler. Gencin yanına gelmesi üzerine de ona

“Sen annenin zina etmesini ister misin?” buyurdular. Genç

“Sana feda olayım ey Allah’ın Rasûlü! Tabü ki istemem” karşılığını verdi. Hz. Peygamber

“Sen nasıl istemiyorsan diğer insanlar da annelerinin zina etmelerini istemezler. Peki sen kendi kızının zina etmesini ister misin?” buyurdular. Genç

“Canım sana feda olsun ey Allah’ın Rasûlü! Hayır; kızımın zina etmesini de istemem” cevabını verdi. Hz. Peygamber bu kez

“Senin istemediğin gibi başkaları da kızlarının zina etmelerini istemez. Söyle bakalım sen kız kardeşinin zina etmesini ister misin?” dediler. Genç buna da

“Hayır istemem ey Allah’ın Rasûlü! Canım sana feda olsun!” cevabını verdi. Hz. Peygamber

“Sen nasıl istemiyorsan diğer insanlar da kız kardeşlerinin zina etmesini istemezler. Peki öyleyse halanın zina etmesini ister misin?” diye sordular. Genç

“Hayır ey Allah’ın Rasûlü! Canım sana feda olsun. Tabi ki bunu da istemem” dedi. Hz. Peygamber’in

“Halk da halalarının zina etmesini istemez. Peki sen teyzenin zina etmesini ister misin?” buyurmaları üzerine de yine

“Canım sana feda olsun ey Allah’ın Rasûlü! Bunu da istemem” cevabını verdi. Bunun üzerine Hz. Peygamber

“Diğer insanlar da senin gibi, teyzelerinin zina etmelerini istemez” dedikten sonra mübarek elini onun omuzuna koyarak

“Rabb’im! Bu kulunun günahlarını bağışla, kalbini her türlü kötülükten arındır.Onu zinadan koru!” diye dua ettiler. Bu duadan sonra hiç kimse bu gencin kadınlara dönüp baktığını görmedi.

Zina Zararlıdır Ayıptır Ve Suçtur

Son zamanlarda yaşanan zina, fuhuş ve cinsel istismar olayları karşısında artık feryat ederek şunu söylüyoruz:

Demokrasi halkın iradesi ise, halk da Müslümansa, onun vekilleri derhal yasamadan zinanın suç, ayıp, çirkin olduğuna dair bir kanunu geçirmeleri gerekir.

Yapmıyorlarsa sorarız, nereye gitti halkın iradesi ve siz kimin vekillerisiniz?

Zina, kadın ve erkeğin iffet ve namus perdesini yırtan, aileyi temelinden sarsan, toplumu dejenere eden, ahlâk ve fazîleti yıkan, nesli soysuzlaştıran kötü bir fiildir. Allah Teâlâ’nın zina hakkında açık emirleri vardır:

"Onlar Allah ile birlikte başka ilaha dua etmezler. Haksız yere, Allah'ın haram kıldığı kimseyi öldürmezler ve zina da etmezler. Kim bunları yaparsa cezaya çarpar. Ona kıyamet gününde kat kat azap verilir ve o azabın içinde alçaltılmış şekilde ebedî bırakılırlar." (Furkân, 25/68).

Ayette tevhid inancı, insan hayatına saygı ve zinadan sakınma, yani iffet ve namus duygusu arasında ilişki kurulmaktadır. İslam’da imanın ahlâk üzerinde etkili olduğu, imanla ahlâk arasında kesin bir ilişki bulunduğu kesindir. Ahlaklı bir insan zina yapamaz.

Allah'a ve ahiret gününe imân eden bir kimsenin, şu dünyaya iffetini korumak, aile yuvasını sapsağlam ayakta tutmak, ahlâk ve fazileti korumak, imanlı bir nesil yetiştirmek için zinadan uzak duracağını biliyoruz. Çünkü Allah Teâlâ’nın emri kesindir:

"Zinaya yaklaşmayın. Çünkü o, çok çirkin bir iş ve kötü bir yoldur" (İsrâ, 17/32)

Peygamber Efendimiz'in de zinayı kötöleyen ve zinanın ahirette sebep olacağı sıkıntıları dile getiren çeşitli hadisleri vardır. Efendimiz, bir yerde zinayı büyük günahlar arasında saymış (Buhari, Edep 6), başka bir yerde zina eden kimsenin Mümin olarak zina etmiş olmayacağını bildirmiştir. (Tirmizi, İman 11) Başka bir yerde de zinanın açıktan işlenişini bir kıyamet belirtisi olarak açıklamıştır. (Buhari, Hudud 22)

Bundan dolayı, bir Mü'mini zinadan vazgeçiren ve onu zinaya yaklaştırmayan sebep, Allah ve Resulü'nün uyarıları, kalbindeki iman nuru ve ahirette karşılaşacağı cezalar olmalıdır. Yoksa kişi, zinanın ailesinde ve toplumda yol açtığı felaketleri ne kadar iyi bilirse bilsin, eğer kalbinde onu günahları işlemekten alıkoyacak bir imanı yoksa bir şekilde bu mezmum fiili işleyecektir.

Madem mesele budur, işte tam da burada söylenmesi gereken bazı tembihler vardır. Biz de hem üstümüzdeki sorumluluğu atmak, hem de merhamet ederek insanları uyarmak için bunları söyleyelim. Ama gelecek yazımızda.

Zina Zararlıdır Ayıptır Ve Suçtur

Madem mesele önceki yazımızda beyan ettiğimiz gibidir, biz de merhamet ederek insanları uyarıyoruz:

Kim zina suç değil, ayıp değil, kötü değil diyorsa, o kâfirdir. Eğer Müslüman ise, bunu dediği anda veya demese bile buna kalpten inandığı anda kâfir olmuştur. Mü'min veya kafir olmaya elbette kişinin kendisi karar verecektir. Kâfir olmayı seçene bizim sadece acımamız ve hidayet dilememiz olur. Başka bir alakamız kalmaz.

Aklı başında bir insan ve medeniyet, zinanın suç ve ayıp ve zararlı olduğunu söyleyemez. O yüzden Batı medeniyetinde akıl olmadığı gibi, onu taklit edenlerde de akıl olduğu söylenemez.

Zinanın suç ve cezayı gerektirmesi için, bir erkeğin kendisine helal olmayan ve helal olma şüphesi de bulunmayan canlı bir kadınla, önden cinsel ilişkide bulunması gerekir. Cezanın kadına uygulanması için de kadının, yukarıda tavsif edilen fiile rızası ile imkân vermesi, bunu rızası ile yaptırması gerekir. Şâfî ve Hanbelîler, münasebetin önden olmasını şart koşmamışlardır.

Zina suçunun had olarak cezası, bu suçu işleyenlerin “muhsan” olup olmamalarına göre değişmektedir. Ebu Hanife’ye göre “aklı başında, hür, müslüman ve sahîh evlilik içinde cinsî temas yapmış” kimseler muhsandır. Bu vasıflardan biri veya bir kaç eksik olan kimseler ise muhsan değildir.

Muhsan olup, zina suçu işleyenlerin cezası recm, yani suçluyu taşa tutarak öldürmektir. Bu cezanın kaynağı hadislerdir. Peygamber Efendimiz Maiz’ı kendi itirafı ile recmetmiştir. Son zamanlarda bazı âlimler, muhsan olanın da cezası yüz sopadır demişlerdir. Bu cezaları ancak İslam devleti verebilir. Biz bu tartışmalara girmiyoruz. Çünkü bir İslam devleti kurulduğu zaman yasamadan hangisi geçerse o uygulanır. Bu o zamanın konusudur.

Muhsan olmayıp zina suçu işleyenlerin cezası, yüz sopadır (Nur: 2). Sopa deynek veya kamçıdır. Bu ceza verilirken, yüz, tenasül uzvu vb. nazik yerlere vurulmaz. Hava durumu ve hastanın sağlık durumu göz önüne alınır. Sopanın da düzgün ve demirsiz olması gerekir. bu cezalar ancak bir İslam devletinde uygulanabilir. Yoksa kimsenin kendi kendine böyle had cezalarını uygulama yetkisi yoktur. Çünkü bu kargaşaya ve fitneye sebep olur.

Şimdi başta söylediğimizi inanç ve ısrarla tekrar etme zamanı gelmiştir:

Demokrasi halkın iradesi ise, halk da Müslümansa, onun vekilleri derhal yasamadan zinanın suç, ayıp, çirkin olduğuna dair bir kanunu geçirmeleri gerekir.

Yapmıyorlarsa sorarız, nereye gitti halkın iradesi ve siz kimin vekillerisiniz?

Gıybet mi Zina mı Daha Kötüdür?

İnsanlar, öldürme, yaralama, alkol, uyuşturucu, zina, hırsızlık vs. suçların büyük günah olduğunu bilirler ama nedense gıybetin, dedikodunun büyük günahlardan olduğunu hakkıyla takdir edemezler. Kitaplarımızda sık geçen, “Gıybet, zinadan eşedir” hadisi bu yüzden ilk duyanların başına balyoz gibi inmektedir ve afallayarak sormaktadır:

-Yahu gıybet bu kadar büyük mü?

-Ne zannettin ya?!

Evet, gıybet, cebir, şiddet, zorla tecavüz olmaksızın gönüllü yapılan zinadan daha şiddetli, daha zararlı bir günahdır.

Neden mi?

İsterseniz biz saymayalım, siz biraz düşünün üstünde. Öyle inanyorum ki tek tek bulacaksınız gerekçelerini...

Cenâb-ı Hak hayatımıza yön verecek bir ayetinde buyurur ki:

“Ey iman edenler! Zannın çoğundan kaçınm. Çünkü zannın bir kısmı günahdır. Birbirinizin kusurunu araştırmayın. Biriniz, diğerinizi gıybet etmesin. Biriniz, ölmüş kardeşinin etini yemekten hoşlanır mı? İşte bundan tiksindiniz değil mi? O hâlde Allah’tan korkun. Şüphesiz Allah, tevbeleri çok kabul edendir; çok merhametlidir.” (Hucurât, 12)

Rasûlullah (sav) da rastladığım en sert ve öfkeli sözlerinden birinde adeta haykırır:

“Ey diliyle iman edip de kalplerine iman tam olarak yerleşmeyen kimseler! Müslümanları gıybet etmeyiniz, onların kusurlarını da araştırmayınız! Kim Müslümanların kusurlarını araştırırsa Allah da onun kusurlarını araştırır. Allah kimin kusurlarını araştırırsa onu evinin içinde bile olsa rezil eder.” (Ebû Dâvûd, Edeb, 35/4880; Tirmizî, Birr, 85/2032; İbn-i Kesîr, Tefsir, IV, 229)

Peygamberimizi bu kadar öfkelen diren, iman kardeşliğine en çok zarar veren, birlik ve beraberliğimizi bozan, gücümüzü ve kuvvetimizi kıran, düşmanlarımızı sevindiren birçok kötü, çok zararlı ve çok günah olan gıybeti iyi tanımamız lazımdır.

Gelin bunu onun ağzından öğrenelim:

Ebû Hüreyre (ra)'dan rivâyet edildiğine göre Rasûlullah (sav) bir gün:

“-Biliyor musunuz, gıybet nedir?” diye sormuştu.

Ashâb-ı kirâm:

“-Allah ve Rasûlü daha iyi bilir” karşılığını verdi.

Hz. Peygamber (sav):

“-Gıybet, din kardeşinden, onun hoşlanmayacağı bir şekilde bahsetmendir” buyurdu.

Yanıdakilerden biri:

“-Söylediğim ayıp eğer o kardeşimde varsa, ne dersiniz?” diye sordu.

Allah Rasûlü (sav):

“-Eğer söylediğin şey onda varsa gıybet ettin, yoksa, ona iftirâda bulundun demektir” buyurdu. (Müslim, Birr, 70; Ebu Davud, Edeb, 40/4874)

Cenâb-ı Hak kullarını, bunlar içinde de bilhassa mü'minleri çok sevdiği için onları can, mal, ırz, nâmus gibi her yönden koruma altına almış, dokunulmaz kılmıştır. Gıybeti büyük günahlar arasında zikrederek yasaklaması da bunun tezâhürlerinden biridir.

Allah Teâlâ'nın katında insanın değerine bakınız ki Cenâb-ı Hak gıybeti yasaklayarak günahkâr kulunun bile gönlünü incinmekten muhâfaza etmektedir. Demek ki nazargâh-ı ilâhi olan gönül bu kadar kıymetlidir.

Gıybetin yasak kılınmasının bundan daha mühim olan diğer bir sebebi de, onun, insanların arasını bozması, toplum hayatının

en mühim esasları olan sulh, sükûn ve kardeşlik duygularını zedeleyip yok etmesidir.

Son söz; gıybet mi zina mı derken, bunu yapma bunu yap değildir kastımız. İkisini de yapma. Ama ikisi arasındaki muvazeneyi bil de birini küçük görme demektir.

Hayâ Olmayınca

Allah Teâlâ'ya ve ahiret gününe iman olmayınca, utanma duygusu diyebileceğimiz hayâ da olmuyor. Olmaz, çünkü Sevgili Peygamberimiz (sav) “*hayâ imandandır*” buyurmuşlardır.

Bir gerçek daha var; hayâ, iman kadar akıl ile de yoldaştır. Akıl ve iman olmayan yerde hayâ da olmaz. Meşhur bir rivayetimiz vardır:

Cebrâil aleyhisselâm, akılı, hayâyı ve imânı Âdem aleyhisselama getirip diyor ki:

- Ya Âdem! Allahü Teâlâ sana selam ediyor... Getirdiğim şu üç hediyeden birini kabul etmeni emir buyurdu.

Âdem aleyhisselâm;

- Getirdiğin bu üç hediyeden akılı kabul ediyorum, deyip, alıyor.

Bunun üzerine imân da, hayâ da diyorlar ki;

- Allah Teâlâ bize, akıl nerede ise orada kalmamızı emir buyurdu. Bunun için biz akıldan ayrılıp gidemeyiz!

O zaman Cebrail der ki:

- Siz de onunla gidebilirsiniz.

Neticede Allah Teâlâ kime akıl verirse, hayâ ve iman da onunla beraber olur. Aklı olmayanın ne hayâsı ne de imanı bulunur.

Ancak bir sorun var yaşadığımız:

Batıda Hayâ Yok

Memleketimizde Batılılaşma resmi ideoloji olduğu günden beri evet, akıl, iman ve hayâ birlikteliğinde bir sorun yaşıyoruz. Akıl var, ama iman ve hayâ yok. Sizce bunda bir sorun yok mudur?

“Var” diyorsanız yeni bir soru:

Peki, nasıl izah ederiz?

İzahı şudur; akıl yok ama biz var zannediyoruz. Aslında akıl ya hiç yoktur, ya da var ama bozulmuştur, işe yaramıyor.

İşte bu yüzden yanında iman ve hayâ yok!

İsterseniz somut bir örnek verelim. Ülke günlerdir bir terbiyesizi konuşuyor. O seviyesiz kişi bir tv. kanalında açıkça Cumhurbaşkanına hakaret ediyor. Yanındaki yönetici de, güya akli başında yaşlı başlı iki devlet adamları da hiç seslerini çıkarmıyorlar. “Yapma yahu, ayıptır” demek şöyle dursun, memnunmuş gibi bir eda ile programa devam ediyorlar.

Sonra bu hayâ yoksunu kişi Cumhurbaşkanına hakaret suçundan tutuklanıyor. Ülkenin Batıcı kadroları günlerce bunu kınıyor. Güya gazeteci tutuklamak fikir özgürlüğüne aykırı imiş!

Hakaret etmek ne zaman fikir özgürlüğü olmuş ki?

Allah’ın işi, aynı günlerde Amerika başkanı bir gazeteciye “o... ç...” diyor, bunlardan hiç ses yok! Kimse o başkana eleştiri getirmiyor. Gülüp geçiyor.

Aynı işi bu ülkenin Cumhurbaşkanı yapsaydı ne olurdu dersiniz? Düşünsenize, Türkiye başkanına küfür eden gazeteciye ceza verilirse vaveyla kopuyor.

Peki, akıl bunun neresinde?

Akıl olmayınca hayâyı da konuşmuyoruz elbette. Milletin değerlerine iman zaten yok!

Yuh olsun demekten başka ne yapabiliriz?

Güya çocuklarımıza sevgi ve saygıyı öğreteceğiz. Bu her gün yaşanan çirkinlikleri göstererek mi?

Evliliği Ertelemek Ve Zina

Evet, cinsel arzular ekmek gibi, su gibi bir ihtiyaçtır ama müslüman onu nikâhla karşılar, hem meşru yoldan bir ihtiyacını karşılamış olur, hem de sevap kazanır. Haramdan karşılanırsa bu ihtiyaç, hem bu dünyada bir utanç olur, hem çeşitli hastalıklara, sosyal bozukluklara, fitnelere, kavgalara, cinayetlere, israfa sebep olur, hem de ahirette bir cehennem vesilesidir.

Buna inanmayanlar, yani Allah Teâlâ'nın Kur'an ayetleriyle kesin olarak yasakladığı bu işi inkâr edenler, etmese de alaya alan, hafife alan, aşağılayanlar, kesinlikle dinden çıkarlar ve kâfir olurlar. Onlara “dönek” anlamında “mürted” denir.

Evet, zinayı suç ve ayıp saymamak, kesinlikle dinden çıkıp küfre düşmektir, onlar kendini Müslüman sansalar ve saysalar bile.

Bir başka sorun da, çok geç evlenmeler veya evlenmeden nikahsız yaşamalardır. Bugün cemiyetin bir sıkıntısı da, gençlerin evliliklerinin geciktirilmesidir.

Sevgili Peygamberimiz, tıpkı “vakti giren namazın kılınması ve teçhizi hazırlanan cenazenin defnedilmesi” gibi, çağı gelen bekârların da evlendirilmesini tavsiye buyuruyor.

“Efendim okul bitsin, iş güç sahibi olsun, aradan askerlik çıksın” derken yaş otuzu, bazen kırkı buluyor. Kızlar, “ekonomik bağımsızlığını kazanma, kendi ayakları üstünde durma” adına otuzunu beklerken, bazen yerli bekâr kalıyor. O zaman eğer kadınlığını yaşayacaksa, zinadan başka yol var mıdır?

Bu ertelemelerin, evliliğe yabancı kalma, uyumsuzluk, kaçırılan saadetler kadar bir de günah boyutu oluyor haliyle. Acaba bu yüzden kaç masumun iffeti yara alıyor, kaç temiz defterlere “zina” gibi kara lekeler düşüyor, kaç temiz alınlara iffetsizlik damgası vuruluyor, kaç gözlerden sicim gibi pişmanlık gözyaşları akıyor kim bilir!

Bize bu seküler, laik, din dışı materyalist hayatı dayatanlar, zaten “zina”yı “ayıp” saymayanlardır. Bize göre zina olan o çirkin işler, onlara göre ekmek gibi, su gibi bir ihtiyacın karşılanmasıdır.

Televizyon programında izliyoruz, “zina yapmadığını” söyleyen öğrencilere hayretle bakan erkek sunucu ve bayan konuğu, “buna inanmam. Bu duvara tırmanarak yürüdüğünü söylemek gibi imkânsız bir şey” diyorlardı.

Bunların akli bu iffet ve temizliği alamıyor, nefsin şehvet ve arzularına Allah için gem vurmaya kavrayamıyordu.

Ne günlere kaldık değil mi?

Bunu kim düzelterek?

Bu rezalet, kepezelik, felaket ve sapıklık karşısında kimlere ne feryadımız olacak? Kimlerin yakasına yapışıp hesap soracağız?

Daha önce kısmen din alimlerini ve eğitimcileri gördük. Şimdi artık sıra siyasetçilere geldi.

İşte onlara haykırışımız!

Zina Nasıl Suç Olmaz!

Ey muhafazakâr milletvekilleri, yataklarınızda nasıl uyuyorsunuz?

Bu ülkede zina suç değil. Kabahat bile değil. Ayıp bile sayılmıyor. Aksine böyle sayanlar ayıplayanlar suçlanıyor. Lezbiyenlik de, eşcinsellik de, yani halkın “lütüflük” dediği, “pu.....” dediği, “İ....” dediği cinsel haramlar suç değil.

Ey milletvekilleri!

Ey “Yasama” erkinin seçilmiş ve güçlendirilmiş birer üyesi olan halkın temsilcileri!

Hani yasama, yani Meclis, yani Millet Meclisi halkın dinine, örf ve âdetine, gelenek ve göreneklerine, görgü kurallarına, tarihi ve kültürel değerlerine uygun kanunlar yapardı? Yoksa kanunlar yaşayamazdı?

Siz bu sayılan suçların dinde ve halkın değer ölçülerindeki değersiz yerini bilmiyor olamazsınız. Bu ülkede bir zina kaseti koca koca parti başkanlarını, yardımcılarını, siyasi liderleri, milletvekillerini makamından alaşağı etti. Bu suç ve ayıp karşısında dayanamayıp istifa ettiler. Bütün bunları bilmiyor olamazsınız.

Peki, öyleyse, bu ne biçim kanun yapmaktır?

Bu ne biçim bir yasama faaliyetidir?

Siz ne yapıyorsunuz Mecliste?

Vazifeniz milleti rahatlatacak kanunlar yapmak değil midir?

Siz ise milleti kızdıracak, kahredecek, utandıracak kanunlar yapıyorsunuz. Sonra da “ben milletvekiliyim” diye aramızda forslu forslu geziyor, herkesten hürmet bekliyorsunuz. Azıcık eleştirildiğinizde, milletin vekili olduğunuzu da unutup millete ders ve terbiye vermeye kalkıyorsunuz.

Kendinize geliniz lütfen!

Yapamıyorsanız, sebeplerini araştırın, engelleri kaldırın ve yapın.

Bunu da yapamıyorsanız, çıkın, millete gerçekleri anlatın. “Ey aziz millet! Demokrasi imiş, halkın iradesi imiş hepsi hikâye” deyin. Millet de neyse başının çaresine baksın.

Lütfen uyanın ey milletvekilleri! Bu derin uykudan uyanın artık! Sıksan, şüheda kanı fişkırarak bu mukaddes topraklarda düşmanlarımızın kanunları değil, bizim kanunlarımız yürürlükte olsun.

Uyanın ve gereğini yapın!

Sakın kimse bize, “yahu sırası mı şimdi bu işlerin? Vatan tehlikede” demesin. Biz, fitneyi bitirecek, kavgaları önleyecek, içte birlik ve beraberliği güçlendirecek işlere bakıyoruz. Bu konu o yüzden bize göre çok çok önemlidir.

Eğer Müslümanlar dinlerini ve mukaddeslerini savunmazlarsa, daha başlarına çok işler açılır. Siz “aman susalım,

aman fitne çıkmasın, aman kamplaşma olmasın” derken elin adamları neler yapıyorlar, baksanıza!

Ey Milletim!

Ey Milli Eğitim Bakanlığı, çocuklar size emanet. Onları dinlerine, milli terbiye ve kültürlerine göre yetiştirin. Ecnebi davranış biçimlerinden, yaşam tarzlarından, kılık kıyafetlerinden, suçlardan koruyun. Okullarda zinayı, alkolü, uyuşturucuyu anlatın.

Ey Milli Eğitim Bakanlığı, size Müslüman olarak teslim ettiğimiz çocuklarımızı okullarınızdan mezun ederken bize Müslüman olarak geri verin. Onları materyalist, pozitivist, ateist, komünist, sosyalist etmeden geri teslim edin yavrularımızı.

Ey hükümet! Milli Eğitime ondan anlayan bir eğitimci bakan atayın lütfen. Bir adalet bakanlığına bir sağlık bakanlığına kendi mesleğinden olmayan birisini hiç atamadınız. Ya Milli Eğitim bakanlığına hangi cesaretle eğitimci olmayan hukukçu, sağlıkçı, maliyeci vs. bakanları atayabiliyorsunuz?

Ey milletim! Tarihin çok kritik bir diliminden geçiyoruz. Lütfen dünya sınavı zaten bir kere başımıza geliyor. Hayat ve ölüm çok ciddi, ahirette hesap vermek çok ciddi meselelerdir, lütfen uyanık olalım. Dinimizi öğrenelim ve yaşayalım. Hayatımızı Müslümanca yaşayalım. Kafirleri ne dinde, ne örfte, ne kılık kıyafette, ne hukukta, ne de görgü kurallarında taklit etmeyelim. Bırakın, onlar bizi taklit etsin.

Ey milletim! Elimizde Kur’an var, sünnet var, fıkıh var, ahlak ve terbiyemiz var. Biz ne olduğu belirsiz, köksüz, zıppıktı, türedi bir millet değiliz. Binlerce yıllık tarihimiz var, hayat sahnesinde acemi çaylak değiliz. Kendimiz olalım. Bizi biz yapan, yücelten değerlerimizi iyi koruyalım. Kimseyi taklit etmeyelim. İlim, hikmet, teknik insanlığın ortak malıdır, nerede bulursak malımız gibi alırız, o başkadır. Bunlar taklit sayılmaz. Taklit hayat tarzında olur.

Bizi dinimizden, tarihimizden, kültür ve medeniyetimizden mahrum etmeye çalışan herkes, gizli veya açık düşmanımızdır. Bizi İslam medeniyetinden alarak, ister doğu ister batı, ister güney ister kuzeyde yaşayan bir ecnebi medeniyetine atmak isteyen herkes düşmanımızdır. Düşmanı dost bilmek ve gereken tedbiri almamak ahmaklıktır.

Ey milletim! Şöyle oldu, böyle oldu, şimdi bir ahmaklık içindeyiz. Neden uyanıp kendimize gelmiyoruz? İşte yukarıda yaşanan olay tehlike çanlarını haber veriyor. Kıyamet kopmadan kendimize gelmeliyiz.

Sonra ey ana babalar, en son sözüm size. Çünkü yukarıda seslendiklerimden ses zor gelir. Gelse de geç gelir. Bu arada sen ve evladın yanabilir. Elden gelen öğün olmaz, olsa da zamanında olmaz. En iyisi sizler hemen dizinizin dibindeki yavrularınıza iyi bir dini terbiye verin. Onlara daha küçükken cinsel haramları anlatın. Cinsel istismar ile karşılaştıklarında neler yapmaları gerektiğini anlatın. Kılık kıyafetlerine dikkat edin. Erkekleri erkek kıyafet ve karakteri ile, kızları kız kıyafet ve karakteri ile yetiştirin lütfen. Sonra dizinizi dövmek veya çocuklarınızı döverek mahkemelerde sürünmek fayda etmiyor.

Yoksa bilirsiniz, son pişmanlık fayda vermez.

Cahilin Değil Eğitiminin Zararı

Birileri kalkarak “bunlar avam. Bunlar cahil halk kitlesi. Yeterince eğitim almamışlar. Bu sebeple eğitimin kalitesine örnek olamazlar” diyebilir.

Oysa biz çürümenin en eğitilmişler arasında daha zararlı ve korkunç boyutlarda olduğunu da biliyoruz. Kendi halinde bir avamdan insan, verse verse ne zarar verebilir ki? En fazla zararı, adam öldürmek, hırsızlık yapmak, kavga çıkarmak, ırza tecavüz olabilir.

Fakat devletin üniversitesinden sonra burslar vererek özel eğitimden geçirdiği, yurt dışına göndererek daha iyi yetişsin dediği nice insan var ki, oturdukları makamlarını kötüye kullanarak ne büyük zararlar açmışlardır milletin başına. Onlardan bazıları var ki, yedikleri haram parayla bu milletin sağlık sorunları biter, eksigi çekilen okullar tamamlanır, nice fabrikalar açılarak millete iş, devlete gelir elde edilebilirdi.

Hadi suç işleyenlerden vaz geçtik. Ya aldıkları karakter? Ya davranış bozuklukları? Ya millete tepeden bakışlar? Ya kendilerini herkesten üstün ve ayrıcalıklı görmeler?

Bangır bangır bağırıyorlar: “Üniversitede din dersi ve ahlak mı okutacaksınız?”

Biz de soralım. “vaziyete bakın da söyleyin; sizce gerek yok mu?” bizce var! Oturup biraz düşünün; bu halkı adam yerinde görmeyen aydınlar, bürokratlar üniversite mezunu değil mi? Şu hastasının sorusuna başını kaldırıp cevap bile vermeyen doktorlar yüksek eğitim almamışlar mı? Ya şu herkesi ip gibi düzen bakanlar? Yaşlı başlı adamları odasında ayakta diken, devletin verdiği sandalyeye oturmayan savcılar hakimler? Örnekleri çoğaltabiliriz, ama bize kalırsa bu kadarı da yeter.

“Sen Benim Kim Olduğumu Biliyor musun?”

Bazen haberlerde izliyoruz; polis kimlik soruyor veya alkol muayenesi yapmak istiyor, ama karşısındaki adam reddediyor. Görevli memur ısrar edince de bağırmaya başlıyor: “Sen benim kim olduğumu biliyor musun?”

Memur aldırış etmiyor tabi. “Bilmiyorum beyefendi, önemli de değil, siz lütfen isteneni yapınız.”

Adam bazen de bunları çeken medyaya saldırıyor; “neyi çekiyorsunuz”? Diye. İyice rezil ediyor kendisini.

Daha da garibi, bu görgüsüz şımarıkların bazen bir prof, bazen bir rütbeli asker, bazen de bir milletvekili yakını olması.

Aklımıza o meşhur fıkradaki babanın sözü geliyor: “Oğlum, ben sana ‘okuyamazsın’ demedim, ‘adam olamazsın’ dedim.”

Dün haberlerde vardı. “Cumhurbaşkanlığı Sözcüsü İbrahim Kalın, Armağan Çağlayan'ın Youtube kanalına konuk oldu. 'Gör Beni' programında özel hayatına dair sorulara cevap veren Kalın, bugüne dek hiç duymadığımız bir portre ortaya koydu.”

Siyasetle ilişkisine dair soruya akademik hayatın içinden geldiğini söyleyerek yanıt verdi.

“Doçent oldunuz mu?” sorusuna, “Prof. Oldum” cevabı gülümsemelere sebep oldu. “Duymamışız” sözüne verdiği cevap için yazdık bunları: “Buraya bütün unvanlarımı bir kenara bırakarak geldim” diyen İbrahim Kalın, “unvan, statü, servet insanı tanıtmaz. İnsanı kendi kişiliği ile insandır” anlamında sözler söyledi. Çocuklarının da bu terbiyeyi aldıklarını örneklerle açıklayarak şöyle dedi: “Bütün başarılarını iş bittikten sonra duyarım.” Ne var ki bu, İbrahim beyin aldığı özel eğitimin, güzel terbiyenin neticesidir. İstisna yani. Yoksa normal olarak yaşananlar ““Sen benim kim olduğumu biliyor Musun?” sözünde makes bulanlardır maalesef.

Başka ülkelerde de böyle benzer şımarıklıklar ve takdire şayan davranışlar oluyor. Çünkü batıcı eğitim tarzı giderek evrenselleşiyor. Son bir örneği işte şöyle:

“Şili Devlet Başkanı Sebastian Pinera'ya, yeni tip koronavirüs (Kovid-19) salgınında kamusal alanda maskesiz gezdiği için 3 bin 500 dolar para cezası verildi.”

Evet, unvan, statü, servet insanı insan etmez. İnsanı terbiyesi, görgüsü, edebi ve davranışları insan eder. Unvan, statü, servet belki buna katkı verir, ama bir yere kadar. Bir yerde sohbet ediyoruz. Üniversitede hocalık yapan birisi belki sekiz on kere söze “biz akademisyenler” diye başladı. Giderken bende bıraktığı saygı, geldiği kadar değildi. Üzüldüm.

Unvanlar, iş yerinde kişileri tanıtmak içindir. Onu oradan olarak sosyal hayatın her alanında kullanmak, ayrıcalık ve imtiyazlık istemekten başka ne anlama gelebilir. Yanlış anlaşılmaya zemin hazırlayabilir. Tevazu ve alçakgönüllülük her zaman güzel bir huydur. İnsanı daha değerli yapan bir ahlakıdır.

Bu konuda şöyle komik bir olay işitmişim, belki de olayın kahramanı muhatabına iyi bir ders vermek için bilerek yapmıştır. Amerika'da havaalanındaki görevliye bir Türk yetkili "Sen benim kim olduğumu biliyor musun?" demiş. Görevli memur da bilmiyormuş tabi. Ama yardımcı olmak istemiş ve megafonu eline alarak anons yapmış: "Burada kim olduğunu bilmeyerek bana soran birisi var. Bu kişinin kim olduğunu bilen varsa lütfen yardımcı olsun!"

Allah Teala ahlakımızı güzelleştirsin. Hasseten de tevazu ve mahviyet ihsan etsin. Gurur ve kibirden korusun!

Peki, bir milletin terbiyesi nereden sağlanır? Eğitimi öğretimi kimin üstünedir? Malum, okulların. İlim de, terbiye de okullarda öğrenilmelidir. Öğrenme kadar eğitim ve terbiye işi de okulların üstünedir?

İyi de, bir milletin okulu kendi okulu olmaktan çıkar da, işgal güçlerinin okulu olursa, ne olacaktır?

Vay o milletin başına!

Vay bizim başımıza!

Ebet, başımıza gelen en büyük felaketlerden birisi de, milletine yabancılaşan okullardır.

Var mısınız?

Cumhuriyet Gazetesi yazarlarından Mine Kırıkkanat, katıldığı bir televizyon programında, 'Atatürk benim ilahımdır' diyerek artık ona taptığını söyledi. Sözleri şöyle:

"Arkadaşlarıma dedim ki, artık Atatürk ilahım. 10 yıl önce Atatürk'e tapıyorum demezdim, ama artık Atatürk'e tapıyorum

dedim. Arkadaşlarım da aynı şekilde dediler ki, "Mine, aynı fikirdeyiz. Çünkü bundan 10 yıl önce biz ilk cumhuriyet döneminin kusurlarını da görüyorduk. Atatürk'ü severdik ama küçük kusurlarını da görürdük. Şimdi ise bir kusur bulana çakanak vaziyetteyiz. Yani artık o kadar kinliyiz."⁵

Hep böyle yapıyorlar.

İyice saflarını sıklaştırarak kamplaşıyor, kutuplaşıyorlar.

Sonra da kalkıp karşı tarafa "siz milleti kamplaştırıyor, kutuplaştırıyorsunuz" diyorlar.

O kadar da kinlilermiş!

Biz de o ayeti okuyalım: "**Mûtû bigayzikum**"⁶.

Şimdi onlar Arapça da bilmezler. Yardımcı olalım. Bu ayetin anlamı, "**Kininizden geberin**" demektir.

Var mı ötesi?

Yaşlı başlı insanların söyledikleri sözlere, yaptıkları işe bakar mısınız?

Baticıların Karakteri

Hakikaten yaşı altmışı yetmişi aşmış koca koca adamların yaptığını on yaşındaki çocuklar bile yapmaz. Üstelik aydınlanmadan, çağdaşıktan, uygarlıktan, demokrasiden, hukukun üstünlüğünden, eşitlik ve adaletten dem vurarak, kendilerini üstün medeniyet anlayışında görerek yaparlar bunu. Güler misiniz, ağlar mısınız!

Sormadan edemiyoruz; bu mu sizin terbiyeniz, adamlığınız, aydınlanmanız, uygarlığınız, hayat tecrübeniz?

Bu mu sizin o meşhur "insan sevginiz"?

Berberer yaşama kültürünüz?

Konsensüs arayışınız, barış isteğiniz, insana saygınız?

Yazıklar olsun!

⁵ <https://www.habervaktim.com/haber/554658/ataturk-benim-ilahim.html>

⁶ Ali İmran 119.

Bari biraz dik durun!

Yediniz bir halt, “yok öyle değil, bunu kastetmedim” gibi yalanların boş olduğunu görün de azıcık adam gibi lafınızın arkasında durun bari. Biraz cesur olun! Bu kadar yalancı, bu kadar tabansız, bu kadar korkak hasmı biz ne yapacağız?

Cevaba bile değmezsiniz aslında. Allah sizi bildiği gibi etsin!

Sizi gidi salon kabadayıları sizi!

Üç alkışa uçan karakterler!

Dolduruşu geldiklerinden bile haberleri olmayan zavallılar!

Ne komiksınız, ne de muhatap almaya değersiniz. Sizler bu ülkede artık Kelaynak kuşlarıdır. Neslinizi korumak için özel müzeliksınız.

Yani artık siz bittiniz!

O yüzden ne korku, ne heyecan, ne sevgi; hiçbir duygu ifade etmiyor, uyandırmıyorsunuz. Gidin o malum akıbete kininizle beraber!

Tamam, Necip Fazıl güzel söylemiş:

Ey düşmanım, sen benim ifadem ve hızımsın;

Gündüz geceye muhtaç, bana da sen lazımsın!..

Lazım, çünkü cevap verebilmek için aklımızı çalıştıracak, delil için düşündürecek, araştırarak, öğrenecek ve anlatacağız falan filan.

Lakin sizde o derinlik de yok.

Bu hayatta ne işe yararsınız? Ne katkınız var topluma kin ve nefretten başka?

Kendi çöplüğünüzde ötüp duruyorsunuz. Tamam. Ama o meşum sesinizle, kibirli tavrınızla, bir fikir yumurtlayacak gibi yapmacık jest ve mimiklerle tehdide yeltenmeyiniz. Çok bayatladı, bu tehdit numaraları, korkutmayı bırakın, komik bile olmuyor artık.

Ne yazık ki bu Batıcı sistem, bir zaman sizin gibi vatana millete ecnebi yetiştirdi. Bolluğunuz bu zamana kadar devleti çiftliğiniz gibi kullanmanızdandır. Yoksa bir marifetiniz yok! Kart horozların sayısı bu yüzden fazla. Ama anladınız artık, burada beleş ekmek bitti. Birisi geldi, “yok öyle bedava simit” dedi. Kininiz buradan değil mi?

Seviyeye Bakar mısınız?

Buyurun, Habervaktim'den okuyalım: CHP'nin İstanbul adayı Ekrem İmamoğlu'nun, Akit yazarı Hasan Karakaya'nın vefatının ardından başsağlığı mesajı yayımlamış. O da bugünlerde yeniden gündeme gelmiş. Bu durum Mine Kırıkkanat gibi isimleri çileden çıkarmış.

Kim bu kadın?

"Atatürk'e tapıyorum, o benim ilahım" diyen gazeteci Mine Kırıkkanat.

Yazar (!) Mine Kırıkkanat, CHP İstanbul Adayı, Ekrem İmamoğlu'nun yıllar önce yaptığı Twitter paylaşımını ortaya çıkarıp "Sana oy yok" demiş. Buyurun okuyun:

“Kırıkkanat, İmamoğlu'nun 2015'te Yeni Akit Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hasan Karakaya'nın vefatı üzerine yaptığı Twitter paylaşımını bulup altına "Salt bu tweet sizi bitirir! Oy yok" yazdı.”

Okuyun da bir yazar görün!

Istfil Olun

Evet, biz de sizi sevmiyoruz. Ciddiye almıyoruz. Tehdidinizden korkmuyoruz.

Hem halkı ayırıştırıyor, komplaştırıyorsunuz, hem de dönüp bu kavramlarla bizi suçluyorsunuz!

Yeter artık, bıktırdınız. Saldırancılığınız tammül sınırını çoktan aştı. Ne haliniz varsa görün!

Artık biz de size söylüyoruz; aynı kampta olmamız mümkün değil. Sizi görmek bize de acı veriyor, hüznün veriyor. İyi ki başka bir kamp var da orada dine, millete, vatana, örf ve adetlere, gelenek ve göreneklere, tarihe, medeniyete saygılı kardeşlerimizle huzur içinde yaşıyoruz.

Siz de kendi kampınızda bizi görmeden yaşayın. Ama içinizdeki kini, nefreti ve düşmanlığı bastırın da ikide bir bizim cenaha dönüp kemçirmeyin. Kendi içinizde nasıl istiyorsanız öyle debelenip durun. Yeter ki bizden uzak durun. Aynen halkımın dediği gibi:

“İstifil olun!”⁷

Kamplaşma Edebiyatı

Şu kamplaşma, kutuplaşma tabirinin de cılıhı çıktı artık! Hakikaten kabak tadı vermeye başladı.

Neymiş?

Kamplaşma, kutuplaşma çok tehlikeliymiş!

Öyle mi?

Bunu kim yapıyor?

Siz!

Siz ilkel inançlarınızı övünerek savunuyorsunuz, göstere göstere yaşıyorsunuz, biz ağzımızı açsak “kamplaşma” oluyor.

Hadi bu ikiye yüz lülüğü şimdilik bir kenara bırakalım da soralım: Ne yapacağız şimdi?

Partileri nasıl birleştireceğiz?

Dinleri nasıl birleştireceğiz?

İdeolojileri nasıl birleştireceğiz?

Fikir özgürlüğünü nereye koyacağız?

⁷ Not: O cenahta öyle cahiller var ki, “istifil olmak” tabirini küfür zannedebilirler. Kendileri için zahmet edip TDK sözlüğünden alıntı yaptım: “Bildigi gibi yapmak, kendi haline bırakmak”. Türkiye Türkçesi Ağzıları Sözlüğü”.

Bunlar boş laflar.

Mesela şimdi şu Kemalist olduğunu söyleyen, böyle bir dünya görüşü olduğunu söyleyen kişi kalkmış, İslam'ın dünya görüşüne iman eden ve onu yaşamakta ısrar eden bir Müslümana karşı artarak devam eden bir kin tuttuğunu söylüyor. Peki, şimdi İslam'ın dünya görüşüne iman eden ve onu yaşamakta ısrar eden bir Müslümana, sırf “kamplaşma olmasın” diye, bu görüşünden vaz mı geçecek? Karşısındakinin sesi çok çıkıyor diye onu görüşünü kabul mü edecek?

Asla!

Peki, kendisinin “asla” dediği bir işi nasıl karşısından bekleyecektir? Bu doğru mudur?

Asla!

Hiç şüphesiz karşısındaki de asla kabul etmeyecektir.

Peki, ne olacak şimdi?

Kavgaya mı edeceğiz?

Dünyada tek fikir, tek din, tek yaşama biçimi kalıncaya kadar savaşmaya ve öldürmeye devam mı edeceğiz?

Hiç sormayacak mıyız:

Nereye Gitti Aklınız?

Böyle diyenlerde zerre kadar akıl var mıdır acaba?

Bence yoktur.

O ahmaklara insan haklarını, din ve vicdan özgürlüğünü, düşünce ve ifade hürriyetini hatırlatmak gerekir; Amerika'yı yeniden keşfe gerek yok.

Adam gibi farklı dinlerden ve fikirlerden olanlarla barış içinde yaşamayı öğrenecekler. Başka çareleri yok.

Müslümanlar zaten tarih boyunca hep böyle yapmışlar, böyle yaşamışlardır. Aralarındaki Yahudi, Hıristiyan veya başka dinden olanlara tahammül etmiş, kanunlar çerçevesinde barış ve huzur içinde yaşanan bir din ve vicdan hürriyetini

gerçekleştirmişlerdir. Şimdi olması gereken de budur. Yani bu yeni yetme din sahiplerinin de bunu öğrenmeleridir. İnsan haklarına gönüllü uymayı kabullenmeleridir.

Alışacaklar

Alışmışlar ya ezmeye, alışmışlar ya “İstiklal Mahkemelerine”, alışmışlar ya kelle kesmeye, şimdi biraz zor olacaktır elbette. Ne de olsa astığı astık, kestiği kestik, lââyüs’el / sorusuz ve sorumsuz bir dönemden geliyorlar. İstiklal mahkemelerinin hikâyeleriyle övünüyorlar. Bütün iktidarı, bütün makamları cebir ve şiddetle ele geçirmişler ve istedikleri gibi keyfemayeşa, canları nasıl isterse öyle yönetiyorlardı. Amma artık hakka hukuka da alışacaklar. İnsan haklarına saygılı bir insan olacaklar. Şimdi adalet, eşitlik, hukuka saygı, iktidarı ve nimetlerini paylaşmak elbette zor olacaktır, anlıyoruz, ama çaresiz alışacaklar.

Alışacaklar, çünkü artık halk sürü olmaktan kurtulmuştur. Haklarına sahip çıkmaktadır. İkinci sınıf vatandaşlığa itiraz etmektedir. Yapılacak bir şey yok. Halka saygı duyulacaktır çaresiz.

Sözün özü: Eğer hukuka, barışa, eşitliğe varsanız, kamplaşmanın zararı yok. Yasalar çerçevesinde haklarınızı savunur, görüşünüzü açıklar, adam kazanmaya çalışır, iktidarda olursunuz.

Ama biliniz ki aynı haklar karşı kamp ve kutup için de geçerlidir.

Şimdi soruyoruz: Var mısınız?

Hakka, hukuka, adalete, eşitliğe var mısınız?

Biz dünden varız. Siz hala eski kafadaysanız, önce adam olun da gelin.

Şimdi bu kadar söze nereden geldik?

Milli Eğitimden.

Daha doğrusu gayrı milli eğitimden.

Onun insan yetiştirme amacından.

Ve nihayet yetiştiremediği gözle görünen nesillerden belli olan eğitimsizliğinden.

Sorun sadece amaç sorunu değil. Sistem yetmezmiş gibi bir de öğretmen sorunu var.

Öğretmen Sorunu

Maalesef Milli Eğitimin en büyük sorunlarından birisi de iyi öğretmen yetiştiremiyor olmasıdır.

Cumhuriyet, kendi dönemini başlatırken tutunacağı tek dal öğretmenler olduğunun farkında idi. Çünkü yeni sistem Batılılaşmayı hedeflemişti. Bu yüzden millet ile bağı kopmuştu. Milleti, elinde sopa, cebir ve şiddetle, vura vura, kıra kıra zorla İslam medeniyetinden koparıp Batı medeniyetine sürme ve kabul ettirme çabasında idi. Bir çoban bile sürüsünü ağılına böyle sokmazdı!

Aslında bunu gayet kolay da yapabilirdi. Biraz sabırlı olsalardı, işi sühuletle götürselerdi, belki daha başarılı olabilirdi. Nihayet gelişim ve değişim diye bir sosyal kanun vardı. Üstelik milletin savaşlarda anası ağlamıştı. Direnecek gücü kalmamıştı. Öyle yapmadılar. Kendi din ve medeniyetlerinden çıkıp Batı medeniyetine girmeyi cebir ve şiddetle dayattılar. Halk zayıftı, güçsüzdü, uzun süren savaşlarda ve kahredici yoksullukla bitmiş tükenmişti. Bu dayatma karşısında direnemeyecek, ya bu diyardan gidecek, ya bu zulmü çekecekti. Sefere tahammülü yoktu. “Ya sabır” çekti haliyle. Yıllarca zalim idareciler altında sessizce kendi dünyasına çekildi.

İşte tam da böyle bir ortamda onların evlatlarına Batı medeniyeti ve yaşam biçimi sanki yeni dinleri imişcesine anlatılıp benimsetilmeliydi. Bu yeni nesli böyle yeni bir din ve medeniyetle yetiştirme görevi öğretmenlere verildi. Emir açıktı:

“Öğretmenler! Yeni nesil sizin eseriniz olacaktır”.

İki Tip Öğretmen

Bunun için önce bu yeni Türk’ün yeni dinini benimseyen öğretmenler yetiştirilmiş ve onlara iyi de maaş verilmiştir. Burada öğretmenin nitelikleri önemli değildir. Zira bilgi bakımından Osmanlının son dönem maarifi de iyidir. Aranılan asıl nitelik yeni düzenin benimsenmesi ve öğretilmesidir.

Cumhuriyetin başında bu yüzden davasına inanmış iyi öğretmenler görürüz. Bunların bir kısmı kadim dininde iyi yetişmiştir ve yeni rejimle çatışmamak için yıllarca köylerde veya tenhalarda kendilerini gizlemişlerdir. Nice öğretmenler ilim ve hikmetlerini gizlemiş, başlarında şapka, halk meclislerinden uzak, tenhada sırlarını yaşamışlardır. Ama şehirlerde bu çok zordur. Zira Halk Evlerinde her zaman balolar, danslar, müsamereler, özel hayata hep suikast düzenlemişlerdir.

İmam Hatip Davası

Biz İmam Hatipler bu konuda büsbütün şanssızızdır. Önce din eğitimi külliye yasaklanmış. Sonra cenaze kaldıracak insan bulunmayınca mecburen İmam hatip Kursları açılmış. Ona bile tahammül edilememiş, o kurs da kapatılmış. Nihayet Demokrat parti iktidara gelince, bin bir zorlukla yedi İmam hatip Okulunun açılışına izin verilmiş. Biz “İmam Hatip Davası Ve Hacı Kalay” kitabımızda bu macerayı anlattık. Sonra yetiştik biz girdik o okullara.

Girdik ve gördük perişanlığı. İlk günlerde devletin talebeleri okutacak öğretmeni bile yoktur. Onu yetiştirecek fakültesi yoktur. Önce Osmanlı bakiyesi, sonra da sağdan soldan toplama öğretmenler. Okuyacak ders kitabı bile yok. Her taraf mahrumiyet!

Sonra çoğalan ihtiyaç ve aynı zamanda azgınlaşan ideolojik çatışmalar dönemi geldi. Biz öğretmen olacak öğrencilerdik ama

bizi yetiştirecek kadro da sorunlu idi. Yüksek İslam Enstitüsünde kadrolar Milli Eğitimin atamasıyla teşekkül ederdi. Bana öyle geliyor ki bir haylisi de istihbaratçıydı. Yoksa öyle insanlar vardı ki, onların bilgileriyle oralarda öğretmenlik yapması mümkün değildi.

Öğretmenliği Öldüren Siyaset

Fakat en büyük felaketi benim mesleğe başladığım zamanlarda gördük. Kısa dönemlerde el değiştiren sağcı ve solcu iktidarlar, üç ayda öğretmen yetiştirmeye kalkıştılar. Üç ayda kabak bile yetişmezken, bilgi yerine ideoloji yüklenmiş fanatikler, milletin başının bela oldular! İlim irfan yuvaları maalesef anarşi ve terör yuvaları oldu.

Biz yıllarca öğretmenlik için mesleki dersler okuduk. Elin adamı ya üç ayda, ya da mesela ziraat mühendisliği gibi alakasız mesleklerde okuyup iş bulamayınca öğretmen oldu. Bilgi yok, ahlak yok, erdem yok, fedakârlık yok, sorumsuzluk ise maalesef çok. Öğretmen artık örnek olamıyor. İdeolojik çılgınlık da işin içine girince, bu meslek iyice öldü.

Aradan yıllar geçti. Derin devletin milletin ve eğitimin başına ördüğü çoraplar kısmen bitti. Darbe hazırlama işleri revaçtan düştü. Demokrasi, özgürlük derken okullar iyice Batılılaştı. Ekonomik şartlar ön plana çıktı. Kazanma ve harcama çılgınlığı ahlakı iyice bozdu. Dertsiz davasız iktidarlar din ve milli kültürü unuttular. Avrupa birliğine gireceğiz diye bir sürü rezalete göz yumdular. Özellikle de eğitimdeki kaliteyi düşürdüler. Okumak mecburi olduğu gibi, sınıfta kalmak da yoktu. Öğretmen mecburen her öğrenciyi geçirecekti. Bütün bunlar okulları iyice laçkalaştırdı. Öğrenciler artık sorumluluk nedir unutmışlardı. Okula gelip gitmek vardı, eğitim öğretim hak getire. Üniversiteler sayılı öğrenci alınca, araya dersaneler girdi. Onun da kendine göre

zararları vardı. Bunları başka bir kitabımızda anlattığımız için uzatmayalım. Sonunda öğretmen de ortama ayak uydurdu haliyle.

Şimdi ise etliye sütlüye karışmayan, ücretinden başka bir kaygı taşımayan, dersi biter bitmez eline kitap kalem almayan, gemisini kurtaran kaptanlar oldu öğretmenler. İdealizm komik olmaya başladı. Nemelazımcı öğretmenlerle doldu okullar. Başlarında da partiye yakın bir adam bulup koltuğu kapmış idareciler, fotoğrafı tamamlıyorlar.

Sistem gidişten memnun gözüküyor. Zaman zaman halk ihtiyaç duyarsa veya “vatan, millet, Sakarya, devlet, beka, medeniyet, kutsal dava” gibi yer yer hamaset de gerek olursa, onu da en iyi bir şekilde yapan bir başkan var çok şükür! Konuştuğu zaman bütün medya da emrinde! Eh, demek ki her şey yolunda!

Nedir bu kutsal dava ve hangi yetişmiş kadrolar eliyle yürütülüyor?

Kendimizi kandırmayalım. Derin gafletten uyanalım. Artık görev verelim; Milli Eğitim Bakanlığına öncelikli gereken, gerçekten “millî” olmak ve bu amacını gerçekleştirecek iyi yetişmiş “millî öğretmenler” yetiştirmektir.

Ortaöğretim Mecbur Olmamalı

Güncelin dili bir de bangır bangır bağırarak bir gerçeği haykırıyor bize; Ortaöğretim mecbur olmamalı. Neden bu yanlış hala göremiyoruz? Bu sistem neden herkesi ortaöğretime mecbur eder?

Daha önce de bu konuya değinmiştik. Özellikle de ilkokul öncesi eğitimi, yani anaokulunu zorunlu hale getirme teşebbüsü üstünde durmuş, “isteyene hizmet sunun, yeter” demiştik. Tekrar edelim; istemeyen mecbur edilmesin. İsteyen evladını evinde dilediği gibi eğitsin, size ne? Hem masrafından, hem külfetinden kurtulursunuz. Bu arada yaşanacak bir sürü muhtemel olumsuzluklardan da. Derdiniz nedir sizin?

İlkokul tamam. Orada devlet okuma yazma ve gerekli temel bilgileri verir. Bunun için de dört sene yeterlidir. Zaten çağın gereği çocuklar, ellerindeki telefonlarla, sizden önce bazı bilgileri edinecektir. Okul da buna bir disiplin getirir, olur biter.

Artık sonra öğrenciyi ve veliyi okuyup okumamakta özgür bırakmak gerekir. Bu konuda bakanlığa daha önce de çeşitli yazılar yazdım. Köşe yazıları yazdım. Ama nafile!

Öğrenci çok, okul yetmiyor, öğretmen kifayetsiz. Okumak isteyen de yoksa derdiniz ne sizin?

Yahu okumayacak adamları niye mecbur ediyorsunuz?

Bırakınız, okula okuyan gelsin! Ona da hertü öğretmen, sınıf, kitap, araç gereç, laboratuvar, kütüphane, rehberlik, spor gibi imkânları sağlayarak en güzel eğitimi veriniz. Bir altın madeni gibi işleyiniz gençleri. Tahsilin ne demek olduğunu doya doya yaşasınlar ve gününü görsünler. Bilginin ve terbiyenin kıvancını yaşasınlar!

Kıt bütçeyi niye okumak istemeyenlere harcayarak israf ediyorsunuz? Neden isteksiz tembellerin yüzünden eğitim ve öğretimi mahvederek okumak isteyenlerin de katili oluyorsunuz? Felaket meydana, okumak istemeyenler yüzünden eğitimin hem kalitesi düşüyor, hem de ahlaki seviyesi. Buna neden seyirci kalınıyor?

Sonra da “öğretmene bu ücret ayıp değil mi?” deyince “Ne yapalım, sayıları çok” diye saçmalıyorsunuz. Bunlar öğretmendir sayın devlet, gardiyan değil! Eğer sokaklarda başıboş gençlik istemiyorsanız, okulları cezaevi, öğretmenleri gardiyan yapmaktan başka bir tedbir bulunuz.

Çürük elmalar sağlamlar için tehlikelidir. Mikropsuz temiz bir çevre sağlık demek ise buna önce öğrencilerimiz layıktır. Yavrularımızı ellerimizle ateşe atmayalım lütfen!

Okumak istemeyen gençlere gelince, onlara hızlandırılmış kurslardan meslek okullarına kadar, çıraklıktan kalifiye işçiliğe

kadar bir sürü tedbir alınabilir. Kısa yoldan hayatla tanışmanın yöntemleri aranıp bulunabilir.

Fakat ne yapılacaksa yapılsın, ama lütfen okulların dışında yapılsın. Okullar sadece ciddi bir eğitim öğretime kalsın. Artık okumanın, okulun ve öğretmenin birer ciddi olay olduğunu yaşayarak gösterelim.

İyi de, bunu kim yapacak?

Siyasi irade!

Peki, bu siyasi irade nerede?

Şimdi onu konuşmanın zamanı gelmiştir herhalde.

GÜNCEL VE TOPLUM

Bu Kadar Strese Dayanılmaz

Bir araya geldiğimizde darbimesele dönüşen şu soruyu sorarız: “Ne olacak bu memleketin hali?”

Ve kendimizi saatlerce stres denizlerinin yaman dalgalarına atarız. Başlarız bizim sebep olmadığımız, çare de olamayacağımız meselelere dalmaya...

Öyle meclislere oturur kalkarız ki, saatlerce konuşmaların içinde hiç ayet geçmez, hadis geçmez, istiğfar geçmez, nasihat geçmez.

Tövbe estağfirullah!

Bunlar bazen aşağıda örneklerini vereceğimiz ciddi meseleler olduğu gibi, bazen de tuttuğumuz bir takımın mağlubiyeti gibi komik sebepler de olabilir. Ya da, evliya ve muttaki mü'minlerin bedduasını almış, bu yüzden asla ve kat'a ıslah olmayacak, fitne ve fesadı durulmayacak olan CHP'yi konuşmak gibi.

Elbette bu konuşmalar birer gizli açık virüs olarak saldırırlar ruhumuza, kalbimize, vicdanımıza...

Sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav) Efendimiz, sıkıntının hastalıklara yol açtığını şu hadisi şeriflerinde buyurmuşlardır:

"Her kimin huyu kötü olsa, kendi nefsinin sıkıntıda tutar ve her kimin kederi çok olsa, kendisini hasta eder."

"Çok türlü kaygılanmalar, çok türlü hastalıklar getirir."

"Hak Teâlâ'nın yarattığı mahlûkta kaygıdan daha kötü ve daha şiddetli bir şey yoktur."

Atalar boşuna dememişler *"demiri nem, yiğidi gam öldür"* diye.

Depresyon, çağımızın en sık rastlanan hastalıklarındandır. Bu hastalığa sebep olan sıkıntı ya da günümüzde sıkça kullanılan deyimle stres, pek çok hastalığı beraberinde getirmekte, kanserden kalp hastalıklarına kadar pek çok hastalığa neden olabilmektedir.

Bunun sebebi incelendiğinde, hücreler arasındaki hassas dengelerin sıkıntıdan doğrudan etkilendiği görülmektedir.

Mesela bağışıklık sistemimiz bizi kanser dâhil pek çok hastalığa karşı korumaktadır. Sağlıklı bir bağışıklık sistemi ancak stresten uzak bir hayat tarzı ile mümkündür. Sıkıntı ve kuruntular olmadığında, lenfositlerimiz enfeksiyonlara, romatizmalı hastalıklara ve hatta kansere karşı daha etkili bir mücadele vermekte ve başarı kazanmaktadırlar.

Bunu nasıl sağlarız?

Bu kadar yoğun yaşadığımız sistem tartışmaları, siyasi çözüm farklılıkları, yolsuzluklar, adaletsizlikler, gelir dağılımındaki dengesizlik, insan haklarında ihlaller, anarşi ve terör, emperyalistlerin amansız saldırıları, ihanetler, savaşlar, kuraklıklar, depremler, salgın hastalıklar, tabii felaketler vs.

Bunların birisi bile bütün ruhumuzu allak bullak etmeye yeterken, çağımızdaki gibi topu birden üstümüze gelirse, halimiz nice olur?

Özellikle de bizi aşan, çaresi bizim elimizde olmayan musibetlerle nasıl baş edebilir, ruhi sıkıntılarımızı bünyede hasara sebebiyet vermeden telafi edebilir, giderebiliriz?

Böyle bir şey mümkün mü?

Bunun bir çaresi var mı?

Çare Var

Evet, mümkün!

Evet, çaresi var!

Nasıl?

İman, tevekkül ve tefviz-i ümûr ile?

Bunlar da nedir?

İşte asıl sorun burada!

Çağ bu ilaçları unuttu...

Bu saydığımız ruh tahripçileri için, yaygın değimle stres vurgunları için ilk ve en etkin koruma, en kapsamlı antivirüs, iman, ibadet ve duadır. Allah sevgisine dayalı tevekkül, itimat ve tefvizdir. Bunlar olmazsa olmaz şarttır. Veli şair işi özetlemiş:

Görelim Mevla neyler / Neylerse güzel eyler.

Kuşkusuz Allah'a iman eden, onu tanıyan, isim ve sıfatlarının anlamını bilerek etkisini hisseden, bu yüzden devamlı O'na dua eden, başına gelen her olayın Allah'ın bilgi ve takdirinde olduğunu bilen, musibetlerin ya özel birer imtihan, ya da ahirette kendisine ceza olarak dönecek kusur ve günahlarının dünyada keffareti ve temizlenmesi olduğunun farkında olan, bu yüzden daima tövbe ve istiğfar eden, tevekkül ve dua eden bir mümin, her bela ve sıkıntıdan kurtulacaktır.

Böylece ruh ve beden sağlığını koruyacaktır.

Yüce Rabbimizin sıkıntıları gideren ve duaya cevap veren sıfatları Kuran'da şöyle bildirilmektedir:

“Ya da sıkıntı ve ihtiyaç içinde olana, kendisi'ne dua ettiği zaman icabet eden, kötülüğü açıp gideren ve sizi yeryüzünün halifeleri kılan mı? Allah ile beraber başka bir İlah mı? Ne az öğüt alıp düşünüyorsunuz.” (Neml Suresi, 62)

İyi bir Müslüman olmak şahsi sorunlarımızı bitirir. İslam'ın hâkim olduğu iyi bir dünya kurabilmek ise, bütün insanların sorunlarını çözer. Bundan ötesi ise zaten boş çabadır. Eğer bunu

sağlayamıyorsak, bari kendimize gücümüz yetsin de onu kurtarmaya bakalım.

İşte böyle zamanlarda denir; “Gemisini kurtaran kaptan” diye...

Batı Hayranlığı Kompleksi

Yıllardır yazıyoruz. Ama itiraf edelim, “ne kadar okunuyoruz?” deyince pek sevinemiyoruz. Elimizde buna dair istatistikler yok. Fakat genel istatistikler var. Bu da bizi böyle bir zanna götürüyor. Ülkemizde okuma oranı sizce de malumdur, maalesef bu oran bizi hüsnü zanna götürecektir kadar güçlü değil.

Bir gerçek daha var. Okunma hususunda sanırım yabancı olmak, yani ülke dışından olmak daha bir avantajlı. Nedense kendi yazarlarımıza karşı bir soğukluk var içimizde.

Be nedendir sizce?

Ben de düşünüyorum. Acaba bunun altında yüzyılların getirdiği kendine güvensizlik, “bizden olmaz” aşağılık duygusu, yabancı hayranlığı mı var? Belki o kadar olmasa da biraz kıskançlık da mı var?

Ne dersiniz?

Bence var! Bazı arkadaşlarımız var şehrimizde. Okuma amaçlı yazıları derleyip kitaplaştırmışlar mesela. Valilik veya belediye de basmış hizmet olarak. Bakıyorum, bu konuda birkaç kitap ve bin sayfadan fazla yazısı olan fakirden bir tane yazı yok. Hatta şehir dışından eş dost ahbab var, ama şehir içinden birçok yazar yok.

Neden?

“Bilmiyorlar” diyemezsiniz. Arkadaşız çünkü. Biliyorlar ama yok işte. Sebebi gayet açık. Ya yazılarımızı, hatta bir sayfasını olsun değerli bulmuyorlar, ya da o malum haset duyguya mahkûm oluyorlar. Üzülmemek elde mi?

Bunları niye yazdım, açıklayayım.

İlla Yabancı mı Olmak Gerek?

Mehmet Ocaktan “Dinin kapıları demokrasiye kapalı mı?” başlıklı bir yazı yazmış. Ana fikri şu: İslam âlimleri demokrasiyi tanımalıymış. Ama olmuyormuş. Sorun ve çare son cümlelerinde:

“İslam dünyasının bugün içine düştüğü zilletten kurtulabilmesi için, özellikle İslam ulemasının zihni planda arkaik düşünceden kurtularak insan hakları, hak ve özgürlükler, demokrasi, ötekinin hakkı ve adaletin vazgeçilmezliği gibi konularda günümüz insanına net ve anlaşılabilir mesajlar vermesi bir vecibedir.”⁸

Sizce bu cümle sorunlu değil mi?

İslam dünyası zillet içine düşmüşse, bu demokrasiyi tanınamama yüzünden midir?

Batılılaşma denilen bir cinayetin ve cinnetin payı yok mudur?

Olmaz olur mu? Bakınız İslam üstüne okuyup yazan bir aydınımızı bile ne kadar etkilemiş:

“İslam ulemasının zihni planda arkaik düşünceden kurtularak” ne demektir? Arkaik düşünce ne demektir? Bundan maksat İslam düşüncesi mi? Akait mi? Kelam mı? Tasavvuf mu? Fıkıh ve usulü fıkıh mı?

Bunlara “arkaik” demek doğru mu?

Yoksa imana zarar mı?

Çünkü “arkaik” demek, “klasik çağ öncesinden kalan, kullanımdan düşmüş, eski” anlamına geliyor sözlükte. Eskiden İslam’a sataşanlar Müslüman halktan çekindiklerinden bunu açıkça yapamaz, ya İslam’ın adına “irtica” der, öyle düşmanlık eder, ya da düşüncelerini batılı bir kelime ile ifade ederlerdi. Mesela “İslam’a, seriata karşıyız” diyemeyenler, “teokrasiye karşıyız” derlerdi.

⁸ <http://www.habervaktim.com/yazar/81504/dinin-kapilari-demokrasiye-kapali-mi.html>

Mehmet Ocaktan bunu söylerken acaba Batı kültürünün etkisi yok mudur? Neden bu üslubu tercih ediyor? İslam düşüncesinin en az bir kısmına “arkaik” diyerek onu inkâr mı ediyor? İlgâ mı ediyor? Artık uygulanamaz mı görüyor? Onları “arkaik” bulurken yerine Batı düşüncesini ikame etmeyi neden açıkça teklif etmiyor?

Daha önce de yazmıştık, tam bir bozgun düşüncesi. Yenik, ezik, mahcup bir tavır Batı karşısında. Bu bizden birisi üstelik.

Biz bu tarz üslubu iyi tanırız. Yazık ki ne yazık!

Yerli Aydın Ve Âlim

Mehmet Ocaktan bir yerde şöyle diyor: “Mesela bazı aydınlar ve din uleması demokrasinin İslam’la çeliştiğini, bu yüzden de demokrasiye ancak bir geçiş süreci için tahammül edilebileceğini söylemektedirler.”

Mesela kim bunlar?

Geçiş sürecinde demokrasiyi kullananlar, geçtikleri süreçte ondan geriye gidişi kabul ederler mi?

Yoksa daha iyisi adına mı gösteriyorlar bu tahammülü?

Eğer öyleyse bunda ne ayıp, kusur, eksiklik, yanlışlık var?

Selefilerin laiklik ile müşterek kabul ettikleri için demokrasiye karşı çıkışlarını eleştiriyor Ocaktan. Fakat kendisi de biliyor ki “laiklik olmadan demokrasi olmaz” diyen bir kesim var onları tahrik eden. Bunu görmezlikten gelemeyiz. Laiklik islam şariatını reddettiğine göre, onsuz da demokrasi olmayacaksa, buna “evet” demek nasıl mümkün olur? Sorun, laiklik değil, din ve vicdan özgürlüğünü ölçü alarak seçimle gelen bir yönetime razı olmaktır. Bunu kitabını yazdık, inşallah okunur.

Yine diyor ki: “Buna karşılık Batı’da sayıları az olmakla birlikte önemli entelektüel bir grup ve İslam dünyasında sayıları giderek artan Fazlurrahman, Abdulvahhab El Efendi, Malik Bin Nebi, Cabiri ve Gannuşi gibi aydın ve siyaset insanları ise İslam ve

demokrasinin birbirinin karşıtı ya da alternatifi olmadığını ifade etmektedirler.

Çünkü İslam'ın demokrasi ile bağdaşabileceğini düşünenler, demokrasiyi rejimden ziyade bir yönetim mekanizması olarak tanımlamaktadırlar. Mesela Gannuşı'ye göre, bugün İslam dünyasında asıl sorun, demokrasinin varlığı değil, yokluğudur.”⁹

Biz de yıllardır yazıyoruz, “İslam bir dindir, demokrasi bir yönetim biçimi. Aynı şey değiller. Demokrasilerde halkın iradesi geçerlidir. Eğer halkın iradesi İslam'ı seçerse, aslında demokrasinin buna bir itirazı olamaz. Laikliğin İslam'a itirazı olsa da dinlenilmez. Çünkü İslam, laikliğin güvence altına aldığı din ve vicdan özgürlüğünü gerçekleştirmiştir, ona ihtiyacı yoktur. Tarih içinde din ve vicdan hürriyetini en güzel uygulayan yine İslam'dır. Bugünkü dünya Osmanlı'nın seviyesine erişebilmek için daha bir fırın ekmek yemesi lazımdır.

Burada bizim için bir sorun vardır. O da eğer halk özgür iradesi ile İslam'ı seçmezse, vaziyeti kabullenmektir. O zaman çaresiz İslam'ı yapılacak iş, demokrasi içinde seçecek kıvama getirinceye kadar ilim ve irşada devam etmektir”.

Ocaktan bizi görmüyor. Hadi biz haddimizi bilelim ve görecek bir yazar değiliz diyelim. Ama o Hayrettin Karaman'ı, Ali Bulaç'ı, Sezai Karakoç'u, Hüseyin Hatemî'yi, Hayri Kırbasoğlu'nu ve daha birçok yazarımızı da görmüyor. Neden? Bunların demokrasi ve sistemler hakkında yazdıkları sayılan ülke dışı âlimlerimizden az mı?

Değil. Ama yerliler ya, görülmezler.

Yabancı Sevicilik

⁹ <http://www.habervaktim.com/yazar/81504/dinin-kapilari-demokrasiye-kapali-mi.html>

Adam salatalık satıyormuş. En arkaya iri yarı, eğri büğrülerini kalmış. Vakit ikindi, hala tezgâh hıyar dolu. Aklına bir fikir gelmiş. Hemen bağırmağa başlamış: “Japonya hıyarı bunlar!...”

Beş dakikada tezgâh boşalmış.

Ah şu aşağılık duygusu!

Ah bu kendine güvensizlik!

Ah yabancı hayranlığı...

Özellikle de edebiyat ağırlıklı okuyan, dergileri şiir ve hikâyelerle dolduran nice arkadaşlar var, gençlere kitap tavsiyelerinde Dosto, Hügo, Tolstoy vs. bir sürü ecnebi yazar tavsiye ederler. Onların kitaplarından “müthiş!” diyerek sözler okurlar. Ben de düşünürüm, bunun neresi müthiş diye...

Çünkü Allah Teâlâ'nın öyle ayetleri, Sevgili Peygamberimiz (sav) öyle hadisleri vardır ki, o elmasların, mücevherlerin yanında düşünce ve değer itibarıyla o yabancıların sözü çakıl taşı bile olamaz yani. Bir Ebu Hanife, bir Şafîî, bir Gazalî, bir Razî, bir İbn Kayyim... yanında o sayılan ecnebilerin derinliği mi kalır? Ama itiraf edelim ki, bizim bu kalem erbabının seviyesi, bizimkileri anlayacak ve değerlendirecek seviyede değildir. Adını verip de sevenlerini utandırıp kızdırmayalım, yıllarca gençliğimizde yazılarını okuduğumuz bir yazar, artık bize hitap etmediği yıllarda bir söz söyleyerek gerçeği itiraf etmiş: “Artık bizim yazmadan önce bir ilmihal okumamız lazım!”

İşte bu!

Müthiş bir itiraf ve seviye tespiti!

Bunun sebebi de cebir ve şiddetle İslam medeniyetinden Batı medeniyetine sürülürken yaşadığımız darbelerdir. Bizi dinimizden, tarihimizden, ilim ve kültürümüzden, medeniyetimizden, sosyal hayatımızdan koparan katil darbeler.

Bakın nasıl da meyvelerini vermiş!

Batıyı reddettiğini söyleyenlerde bile bir batı hayranlığı.

Geriye kalan aşağılık duygusu tortusu...

*Derdim Çoktur Hangisine Yanayım
Gine Tazelendi Yürek Yarası...*

Medeniyetimizin Özellikleri

Bizim medeniyetimiz iman, hukuk, ahlak, adalet, iyilik, insana değer verme ve hizmet etme üzerine kurulmuş muhabbet, tevazu ve fedakârlık medeniyetidir. Müslümanlar, kendileri öyle olduğu gibi, bir yere idareci seçerken de bu özelliklere dikkat ederler. Bu İslam'ın bereketini yaşayarak görmeleri için şarttır.

Peygamberimiz Aleyhisselam, yanında Muhacirlerden ve Ensar'dan bazı kişilerle görevlendirdiği Muaz b. Cebel'i uğurlamaya çıktı. Bu genç adam, koca bir Yemen mıntıkasını idareye, adli işlerini çözmeye, vergileri toplayıp dağıtmaya gidiyordu. Âlim ve takvalı bir insandı.

Bundan alacağımız dersler vardır. Bugün ana babalar bu yaştaki evlatlarını bir şehirden diğerine göndermekten korkuyorlar. Oysa sünnet bize diyor ki, gençlerimizi gerektiğinde bir bölgeyi idare edecek bilgi, ahlak ve kendine güvenle yetiştirmemiz gerektir. Hadi şunu diyelim, belki herkes böyle olamayabilir. Tamam ama en azından aranınca böyleleri bol bol bulunmalıdır İslam toplumunda. İslam devletinin işleri asla ecnebilere kalmamalıdır. Müslüman idareciler işlerinde zorda kalmadıkça gayri müslim kullanmamalıdır.

Muaz b. Cebel hayvan üzerinde gidiyor, Peygamberimiz Aleyhisselam ise yanışına yaya yürüyor ve kendisine bazı tavsiyelerde bulunuyordu.

Peygamberimiz Aleyhisselam nübüvvet vazifesinin yanında aynı zamanda devlet başkanı idi. İslam toplumunu İslam kanunlarına göre idare eden en büyük yönetici idi. Buna rağmen bakar mısınız, çok değerli bir memurunu çok önemli bir yere gönderirken nasıl davranıyor?

Atadığı memuru atlı, kendisi yaya giderken ona nasıl değer verdiğini gösteriyor. Hem de müthiş bir tevazu örneği sergileyerek. Buğu demokrasi ve insan hakları diyenlerin ülkesinde böyle bir manzara görebilir misiniz? Hadi özeleştiriyalım; halkı Müslüman olan ülkelerde görebilir misiniz?

İşte yaşadığımız sorunların kaynağı. İşte kurtuluşun kaynağı. İsteyen İslam ahlakını içselleştirsin.

Sevgili Peygamberimizin (sav) insanlar nazarında değeri tartışılmazdır. Bu davranışından sonra memurunun değeri de o nispette artmıştır. Ama ona gururlanmaması için aynı zamanda fiilî bir tevazu dersi de veriyor. Bu bir fiilî talimattır. Bunun farkında olan Muaz b. Cebel:

- Yâ Rasûlallah! Ben binitliyim, sen ise yaya yürüyorsun! Ben de inip seninle ve senin ashabınla birlikte yürüsem olmaz mı? Dedi.

Peygamberimiz Aleyhisselam:

- Ey Muaz! Allah yolunda attığım şu adımlarım için sevap umuyorum, dedi.

Bu da ayrı bir derstir anlayana ve alana!

İyi Niyet Adalet İtidal

Bizim her işimizde sevap var niyetimiz iyi olursa. Ama insanlara hizmet ve adaletle yönetmek ise bambaşka bir sevap kapısıdır. Bunu sağlayanlarla beraber olmak da Allah yolunda cennete atılan adımlar demektir. İşte vazife mesuliyetinin kaynağı budur.

Laik, seküler bir devlette bu davranışı ne amir, ne de memur bilmez. Söylesen zihniyeti ve inancı sebebiyle kale almaz, umursamaz, belki de alay eder.

İşte İslam farkı budur!

Bu arada Peygamberimiz Aleyhisselamın Muaz b. Cebel'e yeni bazı emir ve tavsiyelerde bulundu. Bu emir ve tavsiyeler

aşamalı idi. Belli bir tertip içeriyordu. Peygamberimiz Aleyhisselam, Muaz b. Cebel'e anlattı:

- Sen, Ehl-i Kitab olan bir kavme gidiyorsun. Şimdi, onları Allah'tan başka ilah olmadığına, benim de Resûlullah olduğuma şahadet getirmeye davet et! Eğer bu hususta sana itaat ederlerse, kendilerine bildir ki, Allah onlara her gün ve gecede beş vakit namazı farz kılmıştır. Eğer sana bu hususta da itaat ederlerse, onlara bildir ki, Allah kendilerine zenginlerinden alınıp fakirlerine verilecek bir zekâtı farz kılmıştır. Eğer sana bu hususta da itaat ederlerse, sakın mallarının en kıymetlilerini alma! Mazlumun bedduasından sakın! Çünkü bu dua ile Yüce Allah arasında perde yoktur!

İşte bu yüzden, “Bizim medeniyetimiz iman, hukuk, ahlak, adalet, iyilik, insana değer verme ve hizmet etme üzerine kurulmuş tevazu ve fedakârlık medeniyetidir diyoruz.

Sistem İnsanı Mahvetti

O yüzden diyoruz ki, İslam olmadan insan ve toplum erdemli olamaz! İnsanı ahlaklı, faziletli, hak ve sorumluluklarını bilen, kendine ve topluma faydalı olan, zararı, zulmü, fesadı ve cinayetleri önleyen bilince sahip kılan, ancak Allah Teâlâ'ya ve ahiret gününe iman ile İslam'ı bilip yaşamasıdır.

Evet, Allah Teâlâ insanı mükerrem, yani saygın yaratmış, değer vermiş ve yüceltmıştır. Onu “ellerimle yarattım” diyerek özel kılmış, ruhundan üfleyerek değer katmış, ilk atasına melekleri saygı ve sevgi ifadesi olarak secde ettirmişti.

Bu saygınlığın şartı imandır. Yoksa sonu “esfele safilin” olan insan, diğer canlı türlerinin de altında aşağılık bir varlığa dönüşebilir.

Nasıl mı?

Allah Teâlâ'yı unutarak. Onu dünyada da ahirette de mutlu kılacak kanunlarını sunan dini dışlayarak.

Cesaret gösterin, sorunun adını doğru koyun ve tedaviyi saptırmadan yapın. Bu sistem kurulduğu gün, dini dışladı. Onu hayattan kovdu. Onu bir vicdan işi saydı ve vicdanın karanlık dehlizlerinde küflenmesini, asla gün ışığına çıkararak bireysel ve sosyal hayatta görülmesini istemedi.

Sorarım sizlere; bilinmeyen, öğretilmeyen ve yaşanmayan bir din nasıl yaşardı?

Zaten yaşasın istemiyorlardı. Zaten materyalist ve pozitivist idiler. Din, bir hurafe idi. O yüzden ne okulda, ne özelde dini öğrenilmesini istemediler. Kendileri öğretmediği gibi, gönüllü ve ücretsiz öğretmek isteyenleri de engellediler, cezalandırdılar.

Sonuç; insanımız mahvoldu!

GÜNCEL VE SİYASET

Biz ve Siyaset

Peşinen söyleyelim: Biz partici değiliz. Siyasetin içinde de değiliz. Asla da olmayacağız. “İslam Davası” kitabımızda ve yeri geldikçe başka kitaplarımızda bunun gerekçelerini anlatmıştık. Bir hoca olarak davet, tebliğ, eğitim ve öğretim yolunu seçtik. Bunun siyasetten bağımsız yapılmasının faydasına inandık. Yerine göre siyasiler dâhil herkese iyilik tavsiye ederiz. Büyük bir hata görürsek yapıcı olarak uyarır, eleştiririz.

Seçim zamanı geldiğinde şahsımızın değil, umum müslümanların menfaat ve maslahatına bakarak oy veririz. Bizim asıl amacımız İslam’a davet etmektir. İslam’ı bilgi, hikmet ve güzel öğütle insanlara söz ve yazılı olarak sunmaya çalışmaktır. Davet ve tebliğ bizden, hidayet ve Tevfik Allah’tandır.

Biz biliyoruz ki laik sistemde İslam Partisi kurmak hala yasaktır. Bu yüzden Anayasada laiklik olduğu sürece hakiki bir İslam partisi olmayacaktır. Bu yüzden biz bu zamana kadar oy verdiğimiz Millî Selametten Ak Partiye asla “İslam partisidir” diye oy vermedik. Ak Partiye, bundan önce de Milli Selamete, iktidarda olduğu sürece dine en yakın, en faydalı olabilecek, en azından en zararsız olacak diye oy verdik. Yani ehveni şer diye verdik.

Hiç vermesek olmaz mıydı?

Düşündük taşındık, okuduk araştırdık, istişare ettik, sonunda ulaştığımız kanaat ve kararımız şuydu: Bize göre bu şartlarda oy vermemek olmazdı. Çünkü bundan dine düşman veya dini umursamaz partiler faydalanacak, onlar iktidara gelerek Müslümanlara zulmedeceklerdi. Bunun çok acı örneklerini geçmişte yaşayarak gördük. İşte hem buna mani olmak, hem de az da olsa dinimize ve davamıza bir fayda sağlamak maksadıyla oy veriyoruz. Müslüman kadroların hak ettikleri yerde etkin hizmet edebilmeleri için oy veriyoruz. Bundan ötesine rızamız yoktur. Bu da fıkıh ilmine göre caizdir diye biliyoruz. Bundan sonra da müslümanların menfaat ve maslahatına bakarak oy vereceğiz. Önceden kesin karar verdiğimiz bir parti yok. Yani şartlanmış değiliz. Her seçim zamanı bakıp değerlendireceğiz, artık bu hangi parti olursa.

İşte bizim siyaset ve partiler hakkında fikrimiz ve ilkemiz budur! Fikrimizi söylemekten başka kimseye karışmıyoruz. Bu zamana kadar bu fikir ve ilkelerimizde bir tutarsızlık olmamıştır. Aksini söyleyen iftira eder. Ondand da, kem sözünden de beriyiz. Bu fikrimizi beğenmeyenlere bir sözümüz yoktur. Lütfen onların da bize olmasın. Herkes din bilgisi ve hayat tecrübesine göre, gerek görürse danışarak iş yapsın. Şahsen bu konuda kimseye tartışmak istemiyorum. Çünkü sonuçta kalpler kırılıyor, vicdanlar sızlıyor, gönüller inciniyor. Ne gerek var! Benim ricam; lütfen hepimiz sınırimız bilelim, yok yere birbirimizi üzmeylelim.

Laik Sistemde Siyaset

Şu hakikati hiç gözardı etmeyelim; bu laik, Batıcı, materyalist ve pozitivist sistemde İslamî siyaset ve partilere izin yoktur. Kömünizm, faşizm dâhil her düşünceye parti kurma ve devlete talip olma imkânı yasal olarak vardır, ama İslam'a asla bu yasal hak ne tanınır, ne de izin verilir. Ne anayasa, ne de tali yasalar İslamî bir siyasete ve parti

kurmaya izin vermezler. Gerekçeleri de laiklik ilkesidir. O da anayasanın “değiştirilmesi teklif dahi edilemez” bir hükmüdür. Buna da demokrasi diyorlar. Ne güzel demiş Sevgili Peygamberimiz (sav): “*Utanmazsan, dilediğini yap*”¹⁰.

Onlar böyle istiyorlar diye elbette müslümanlar dinlerini terk edecek değillerdir. Hem de meydanı düşmanlarına bırakmayacaklar, kendilerine yasak olan bu alanda siyaset yapmaya bir şekilde çalışacaklardır. Normal zemin buna izin vermiyorsa, onlar da anormal yollarla siyaset yapacaklardır. Elbette haklarını gasp eden zalimlere teslim olmayacak, yasal kılıflar bularak haklarını almaya uğraşacaklardır. Çünkü siyaset dine ve millete hizmet etmenin bir aracıdır. Onlar için en büyük tehlike, bunu araç olmaktan çıkarıp amaç haline çevirmektir. Çünkü bu aralarında derin ihtilafa düşmelerine sebep olacaktır. Bu durum da güçsüz ve itibarsız hale gelmek demektir.

Sözde milli iradeye, halkın iradesine, milletin hakimiyetine, egemenliğin kayıtsız şartsız millete ait oluşuna saygılı ve bağlı olduğunu iddia eden bu sistem, münafıklıktan vazgeçerek, kendini bu İslam’a yasak koyma ayıbından kurtarmalı, bu büyük sorunu söylemlerini eylemlerine uydurarak aşmalıdır. Bu zamana kadar olmadı. Hatta düzen bu durumdan karlı çıkmaya çalışmaktadır. Bu da ayrı bir aymazlık!

Güncel Demokrasi

¹⁰ Ebû Mesut el-Ensârî’den (radiyallahu anh) rivayet edildiğine göre Resûl-i Ekrem (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu:

“İlk peygamberlerden itibaren halkın hatırında kalan bir söz vardır: *Utanmadıktan sonra dilediğini yap!*” (Buhârî, Enbiyâ 54, Edeb 78. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Edeb 6; İbni Mâce, Zühd 17)

Bizim İslam Devletimiz, temel ilkeleri ve kanunlarıyla bizi demokrasilere muhtaç etmez. Hatta deriz ki, demokrasiler gelsin de yönetim nasıl olurmuş, dinimizden öğrensün. Bu yüzden deriz ki, o çok övündüğünüz Batı uygarlığı da, onu yeryüzüne yaymaya çalışan ülkeler de, onlara İslam'ı tebliğ etme davamız müstesna, umurumuzda değildir. Haram ve zulme dayanan servetleri de umurumuzda değildir. Tekniklerini alır, vampirleşen sömürlerini reddederiz. Din, hukuk, siyaset ve medeniyette adına onlar bizi taklit etsinler, elimizde olan Kur'an ve onlara da ders verir, yol gösterir. Ne yazık ki bu ülkede carî sistem işte bu dinden kaynaklanmıyor. Biz bu yanlış düzeltmek, Türkiye'de İslam'ı hakim kılmak için mücadele ediyoruz. Burada mevzu şu: İslam Partisine izin vermeyen bu sistemde bizim kendi İslam devlet ve medeniyetimizi inşa davamızın bir siyasi ayağı olacak mı?

Yasak İçinde Yol Aramak

Soru önemlidir. Çünkü bu Müslümanların ilgilenmemiz gereken bir derdidir. Biz bu soruya “evet” diyoruz. “Ama nasıl?” sorusu da önemlidir elbette.

Bu meselede Müslümanlar arasında bir fikir birliği yok. Kimisi, “Parti ve siyaset zamanın cihadıdır” diyor, olmazsa olmaz görüyor. Kimisi, bu sistemde siyaset ve partiler şirk görüyor, bu haramdan kaçınmayı emrediyor. Kimisi de “siyaset ve partiler amaç değildir ama İslam Davası için araç olabilir” görüşünü dillendiriyor.

Bizim görüşümüz, yapabilecek babayığit varsa, iyi niyetle onu dine hizmette kullanabilir. Yapamayacak sa, uzak durarak yapabileceklere fırsat ve imkân vermelidir. Onlara diyeceğimiz, siyasi faaliyetlerinizde lütfen asıl amacınızı unutmayınız. Lütfen sizin safınızda olmayan kardeşlerinizi davet ederken olumlu, ılımlı ve yapıcı bir üslup kullanınız, kırıcı, itici, dışlayıcı olmayınız. İslam'ın davet ve tebliğ

metodundan ayrılmayınız. Asla aracı amaca dönüştürerek “particilik hastalığına” yakalanmayınız.

Nedir bu hastalık? Gayet açık; partiyi araç olmaktan çıkarıp amaç haline dönüştürmektir. Hastalık belirtileri ise, İslam’ın haram kıldıklarını farkında olmadan kendine helal kılmaktır.

Ne gibi mi?

Malum bir Müslüman için dedikodu, gıybet, tecessüs, sui zan, iftira, hakaret, aşağılama, alay etme, haberleri araştırmadan kin ve nefret duyma, sövme, ara bozma, kendini övme ve beğenme, kibir, gurur, övünme, kendini temize çıkarma haram kılınmıştır. Başkalarını küfür, şirk ve günah içinde görerek kendini garanti cennetlik saymak çok çirkin bir ayıptır. Müslüman mütevazı, alçak gönüllü, kardeşlerini sever ve değer verir, her işini ve sözünü ihlas ve samimiyetle yapar. Kalp kırmaz, gönül incitmez.

Cahili sistem içinde, onun icazet verdiği kadar parti kurarak dolgun maaşlarla, lojman ve arabalarla, şan ve şöhretle yaşayarak dünyasını zevk-ü sefa ile sürdürenler, başkalarına İslam ve cihat hakkında ders vermeye utanmalıdır. Asla millete tepeden bakmamalı, aşağılamamalı, aksine aldıkları oydan ötürü velinimetleri olan halka daima teşekkür ederek hizmetçi olmaya çalışmalıdırlar. Efendilik hizmetten geçer.

Tekrar ediyorum; bizim davamız İslam’dır. İslam en yücedir, en galiptir, en üstündür, en saygındır; hiçbir şey ondan üstün tutulamaz.

Siyaset Ve Şirk Meselesi

Batıl sistemlerde siyaset ve partiler şirkdir” sözü yerine göre doğru olabilir. Çünkü kimi partilerin amacı küfrü yaşatmak olabilir. Öyle olanlar da vardır elbette. Ama siyaseti amaç edinmeyen, zarureten siyaseti bir araç olarak kullanmayı faydalı bulanlar, asla küfür ve şirke razı

olmadıkları için, bu hareketleriyle "kafir" ve "müşrik" sayılmazlar. Çünkü böyle bir kasıtları, niyetleri, istekleri yoktur. Eğer yanılmışlarsa veya yanlış yaparlarsa kafir değil, belki facir, fasık, günahkar olurlar. İkisi arasında dağlar kadar fark vardır.

Malum, bir amelde içtihat farklılığı küfür olmaz. O yüzden farklı mezhepte olmak tekfiri gerektirmez. İçtihatla yanılmak da vardır. Hatta iyi niyetli olduktan sonra hata eden müçtehit bir sevap alır. Zaten "içtihat" demek, soruna İslam'dan çözüm aramak demektir.

Burada içtihat şudur: Zaruretlar zorlar da bir parti kurma veya kurulu birisi ile anlaşma şayet İslam davasına hizmet edecekse, hepimiz olmasa da en azından bir kısmımız onunla iştiğal edebiliriz. Bu içtihadı da "zaruretlere göre hareket etme" sayarak ve "ehveni şerreyn tercih edilir" kaidesine dayanarak asla "küfür" ve "şirk" diye niteleyemeyiz.

"Bu içtihadı hangi müçtehit yapmış?" gibi küçümseyici inkarlar da doğru değildir. Müçtehit seviyesinde bir alim yoksa, meseleyi yine kafirlere havale etmez, olan alimlerin görüşünü alarak İslam ile çözmeye çalışırız. Malum, "hepsi elde edilemeyenin hepsi terk de edilmez". Artık ele geçen ganimet veya nimet bilinmelidir.

Bu açıdan bakıldığında Müslümanların hüsnü zannını kazanmış çok âlimler buna fetva vermişler, kendileri de böyle hareket etmişlerdir. Buna katılmayanlara saygı duyulur, onlardan da katılanlara saygı beklenir.

Partiler Değişebilir

Partileri değerlendirirken mezheplerin de devreye girdiklerini görüyoruz. Çünkü öteden beri iki görüş mezheplerde önemli metot farklılığı içerir; "ehl-i rey" ile "ehl-i hadis". Bu ikisi arasında usul ve metot farkları vardır.

Şimdi zamanımızda kadim selefiyeden sonra gelen Maturidiyye ve Eş'ariyye vardır. Günümüzde buna bir de “eski selefiye” olduklarını söyleyen “yeni selefiler” eklendi. Bunlar, zengin Arap sermayesi ile yaygınlaştı. Ne var ki, eski selefiyeyi kötüye kullanan bir dilleri vardır. Siyaset ve partilere “küfür” ve “şirk” gibi sözler de bunlardan kaynaklanmaktadır.

Bunlar, ehl-i sünnetin genel çizgisinden çok meselede ayrılmışlardır. Akaid ve kelama dair bilgilerden uzak okuyucuların sağlıklı değerlendirmeler yapamayacağı ortadadır. Nitekim memleketimizin birçok genç, hakkında hiçbir bilgisi olmadığı halde, Maturidilik ve Eş'arilikten çıkıp selefi olduklarını söylemektedirler. Onlara, “neden mezhebini terk ediyorsunuz? Ne eksiklik gördünüz? Girdiğiniz yeni mezhebin terk ettiğinizden farkları nedir?” deseniz, apışıp kalırlar. Bu da ayrı bir felakettir. Çünkü Batılı emperyalist devletlerin İslam coğrafyasında yaptıkları sömürü savaşları, işgal hareketleri, zulüm ve zorbalıkları, gençlerin o gruplar etrafında cihat ve mücadele niyetiyle kümelenmelerine sebep olmaktadır. İşte bu yüzden kendi ülkemizin âlimlerini okumamakta, peşinen reddetmektedirler. Biz de tam tersini tavsiye edelim; öncelikle ülkemizde yetişen ehli-sünnet âlimlerini okumak, delillerini kavramak çok çok önemlidir.

Şunu da söylemeden geçmeyelim; elbette bir kişi veya grup İslam ile savaşmak, onun azizi şeriatını yok etmek, Müslümanları önemli yerlerden uzaklaştırmak niyetiyle bir parti kurar veya bu amaçla kurulmuş bir partiyi bu amaçla desteklerse, küfre düşer. Zaten o inançta olanların iman gibi bir derdi de yoktur. Küfre düşmek de onları ırgalamaz. Değilse, ya çok cahildirler ki bu İslam ülkesinde yaşayanları kurtarmaz, ya da takiye yapıyorlardır. Bu münafıklık da zaten uzun boylu saklanamaz, kendini ele verir.

Burada farkı belirleyen şu hadistir: “*Ameller niyetlere göre değerlendirilir*”¹¹.

Son sözümüz şu bilgi olsun: Tekfir ciddi bir konudur. İnsan ancak bilerek ve isteyerek, kasıt ve irade ile ancak dinden çıkar. Bazen küfre düşürecek bir söz söylenir, ama sahibi kâfir olmayabilir. Çünkü o cahil o sözü kâfir olmak kastıyla söylememiştir. Öyle bir iradesi yoktur. Öğrenince “eyvah” der, içi yanar. Birisi kalkar da “cehalet mazeret olur mu?” derse, “yerine göre evet” deriz. Bunlar akait ilminin incelikleridir. Bilmeyenler cesur olmasınlar ulu orta konuşup insanları tekfir etmeye. Bunun faydası yok, zararı vardır. Tekfiri ancak ehli yaparsa faydalı olur. Zira insanları uyandırır.

Çok Yazık

Burada ilginç bir durum var, sizin oy verdiğiniz bir parti desizin tasvip etmediğiniz işleri yapabilir. Biz bunu fiilen çok yaşadık maalesef. Birçok iyi işler yaptılar ama birçok yanlışlar da yaptılar. Kendilerine destek veren insanların yaptıkları ikazlara da uymadılar. Hatta onların çabalarını kişisel çıkarların için hoyratça kullandılar. İyi niyetli insanların emeklerini saçıp savurdular. Sonuç; insanlar da onları terk etti.

¹¹ Ömer İbni Hattâb radiyallahu anh, “Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’i şöyle buyururken dinledim” dedi:

“Yapılan işler niyetlere göre değerlendirilir. Herkes yaptığı işin karşılığını niyetine göre alır. Kimin niyeti Allah’a ve Resûlü’ne varmak, onlara hicret etmeksé, eline geçecek sevap da Allah’a ve Resûlü’ne hicret sevabıdır. Kim de elde edeceği bir dünyalığa veya evleneceği bir kadına kavuşmak için yola çıkmışsa, onun hicreti de hicret ettiği şeye göre değerlendirilir.”

(Buhârî, Bed’ü’l-vahy 1, İmân 41, Nikâh 5, Menâkıbu’l-ensâr 45, İtk 6, Eymân 23, Hiyel 1; Müslim, İmâret 155. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Talâk 11; Tirmizî, Fezâilü’l-cihâd 16; Nesâî, Tahâret 60; Talâk 24, Eymân 19; İbni Mâce, Zühd 26)

Hatayı itiraf etmek elbette zordur, acıdır. İnsan kendinden gizleyemediği yanlışlarını başkalarına örtmek için bir sürü bahane üretmede mahirdir. Ama bunun kime ne faydası var? İktidar umutlarının bitmişliğinin verdiği öfkeyle halka hakaret edip dururken bir yanlış daha yaptıklarının bilmem ki farkında mıdırlar?

Bir de şu gerçek var: Parası olan herkes de siyaset yapmasın. Bu bir ilim ve ahlak işidir. Gözlerini siyaset bürüyen, ama ne sistemi, ne dostu, ne düşmanı, ne dini, ne davet metodunu bilmeyenler, ileride oylarını almaları muhtemel insanları da soğutup kaçırıyorlar. İnsan sormadan edemiyor: madem bu kadar cahil ve ahmaksanız, niye milletin önüne düşerek siyaset yapıyorsunuz?

Particilik, yani bütün aklını, fikrini ve ilmini partisine ve onun medyasına bağlamak kötü bir hastalıktır, ondan kurtulmak da çok zordur. Çünkü bu da bir çeşit ırkçılıktır. Irkçılık sadece ırka ve soya bağlılık değildir. Parti, meşrep, cemaat, dernek, vakıf sevgisi de aşırı olursa gözleri kör eder ve yerine göre ırkçılık ve asabiyete sebep olur. Bunu aşmak da o kadar kolay değildir.

Sonuçta şu hakikati bir kere daha vurgulayalım: Nihai amaç İslam devleti ise hiç şüphesiz o, ancak iyi insanların, yani müslümanların çoğalması ve iradelerini, imkanlarını ortaya koymaları ile olur. Bunun için de sahih bir iman ile İslam'ı doğru bilme, ihlasla yaşama gerekir. Sonra da bu güzellikleri başkalarına anlatıp onların da yaşamalarını sağlamak için davet, tebliğ ve irşat çabası gerekir.

Siyaset olsun olmasın bu şekildeki mücadele asla ter edilemez.

Hakkı Tavsiye

Bir eksikliğimiz de eleştiriden hoşlanmamamız. Oysa eleştiri geliştirir. O yüzden faydalıdır ama yapılırken yalan, dolan, iftira, alay, aşığılama olmadan yapılmalıdır. Biz de

buna mecburen katlanacağız. Hatta yapanlara teşekkür edeceğiz. Yanılıyorlarsa, bizi anlamamışlar demektir, kızmadan bir kere daha anlatacağız. Yanlışlarını gösterecek, doğrularımızı savunacağız. Bunu yapamıyorsak, bu sefer biz kendimizi eleştirmemiz gerekir.

Sonuçta müslüman, hakkı savunur. Hakkı tavsiye eder. Yanlışta karşı çıkar. Bu uğurda gelecek bela ve sıkıntılara sabreder, dayanır ve davasında direnir. Bunları yapamıyorsa hiç olmazsa susar. Asla hataya, zulme, günaha, kötülüğe sahip çıkmaz.

İş yapan hata da yapabilir. Eleştiri bunun için gereklidir. Ama eleştiri, kökten karşı olmak, yok etmek de değildir. Siyasette yanlış yapsalar da dindarlar olacaktır. Onları siyasetten uzak tutmak, siyaseti dini bilmeyenler, ya da ona düşman olanlar yapsın demektir. Bu yanlışta izaha gerek var mıdır?

Her hareketin özünde doğrular ve yanlışlar, veya eksiklikler olabilir. Bunun haklı sebepleri de olabilir. İşte bakınız bu ülkede yıllardır Batıcı, materyalist, sosyalist, mason, eyyamcı insanlar siyaset yaptılar ve dindarların taleplerine hep kulak tıkadılar. Sonunda bir adam çıktı, bu fikri çöpe attı. Partisini kurdu ve dindarları siyasete davet etti. Hatta buna “cihat” dedi. Belki biraz işi abarttı, ama bununla Müslümanlara güven aşılama ve cesaret vermeye çalıştı. Dindarlar da uyandı, teşkilatlandı, kısmen de olsa yönetime geldiler. Şimdi onlarsız iktidar kurulamıyor.

Biz bunu haklı gördük ve destekledik. Ancak şunu da söyledik: Âlimlerin bir kısmı siyaset yapsa da, davet ve tebliğ içinde olan âlimler ondan uzak dursunlar ki davetleri particilik sanılmasın. Din ile siyaset karışmasın. Ancak hak için çalışanlar iç içe olmasalar bile birbirlerini sevsinler ve desteklesinler.

Fakat her zaman âlimler ve aydınlar hak ve ihtiyaçlarımızı söylemeli, sorunlarımızı dillendirmeli,

haklarımızı istemeli, ama aynı zamanda icraatları denetlemeli, iş başındakileri kontrol etmelidir. İyilik gördükçe teşekkür etmeli, ihmalkârlıkları uyarmalı, yanlışlara dur demelidirler. Eleştiri budur; hakaret etmeden iyiliği takdir, kötülüğü yermedir, hayra teşviktir, şerden sakındırmadır.

Siyasetçiler de övüldüklerinde nasıl seviniyorlarsa, eleştirildiklerinde de öyle sevinmelidirler. Bu da onların samimiyet testidir. Şimdi bazıları söz verilen ama zamanında yapılmayan kimi hizmetler talep edildiğinde, ihmalin hesabı sorulduğunda kızıyorlar. Çok ayıp! Üstelik bu ayıplarını da “Dindar, muhafazakâr yöneticiler yıpratılmamalı” gibi bir bahane ile örtmeye çalışıyorlar. “Bunlar her ne kusur işlese de görmezlikten gelinmeliymiş. Eleştirip yıpratılmamalıymış”.

Bu bir cehalettir. Siyasetçiler de unutmazınlar ki, dost acı söyler ama doğru söyler. Yağcılara, dalkavuklara kulak asanlar, doğru sözlü dostlarını küstürenler, bir gün gümbür gümbür yıkılırlar. Sebebi, dalkavuklar yüzünden değil, kendi yanlışları yüzündendir.

Çok Komik

Bize karşı yapılan komik bir suçlama var. Bunu muhafazakâr siyasetçiler söylüyorsa iki kere komik ve üç kere ayıp. Neymiş o?

“Biz hocalar akaitten, fıkihtan, hadisten, tefsirden, ahlaktan bahsetmeliymişiz. Bizden devlet, siyaset, hükümet, yerel yönetimler ve belediyelerden bahsetmek ve yöneticileri eleştirmek beklenmezmiş.”

Tam laikçi kafa!

Tamam, onlar diyorlarsa sözümüz yok, güler geçeriz bu cehalete, ama ya bunu dindar, muhafazakâr siyasetçiler ve destekçileri söylüyorsa, işte orada durup acı acı düşünmek

gerekir. Çünkü ortada ya büyük bir cehalet, ya da korkunç bir ihanet vardır. İkisi de çok tehlikeli!

Cehaletin tedavisi ilimledir, âlimlere gideceksiniz. İhanet varsa, sözümüz açıktır: “Bizi aldatan bizden değildir.”¹²

İdarecilere Hatırlatalım

Günümüzde insanlar siyasete, yönetime, idareci olmaya pek hevesli. İnşallah iyi niyetli ve ehildirler. Değillerse insanlara hizmet için aday olanlara bir duygu ve usulü hatırlatmak istiyorum. Baksınlar; bunu yapabilecek bilgi, donanım, irade, cesaret ve güce sahiplerse, tamam, aday olsunlar. Yok, bunlar yoksa hiç kendilerine yazık etmesinler. Çünkü akıbeti çok acıdır.

Mesela bir muhasebe yapsınlar: İşinin bilgisini edinmiş mi? İnsanlara Allah için seve seve gönüllü hizmet etmek, karşılığını Allah Teâlâ’dan beklemek, dün insanlardan oy isterken boynunu büküp rica ettiğini unutmamak, seçildikten sonra gurur, kibir, kendini beğenme, öfke ve tahkirden uzak durmak tevazuu unutmamak gibi duygu ve düşünce, hal ve gidişle araları nasıl olacak? Seçimden evvel ne ise sonrasında da aynısı olabilecek mi?

Resulü Ekrem arkadaşları için daima fedakârlık yapardı onlarla birlikte olduğu ortamlarda en küçüğünden en büyüğüne kadar Herkese ayrı bir değer verir, onları kıymetli sayardı. Onun tevazu ve alçak gönüllü olmasına bakınız ki, yeri geldiğinde ashâb-ı kiramına kendi elleriyle su ikram ettiği bile olmuştu. Hatta şu söz ve söyleniş sebebi çok meşhurdur. Rasûlullah (s.a.v.) buyurdular ki:

¹² Ebû Hüreyre radıyallahu anh'den rivayet edildiğine göre Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: "*Bize silah çeken bizden değildir. Bize hile yapıp aldatan da bizden değildir.*" (Müslim, İmân 164, Fiten 16. Ayrıca bk. Ebû Dâvûd, Büyü 50; Tirmizî, Büyü 72; İbni Mâce, Ticârât 36)

“*Bir kavmin efendisi, onlara hizmet edendir.*”
(Deylemî, Müsned, II, 324.)

Rivayet o ki; bir gün Allah Resulü (a.s.m.) ashabıyla otururken su dağıtmaktaydı. Dışarıdan gelen birisi onu (sav) tanıyamamıştı.

-Sizin efendiniz kimdir? Diye sordu. Allah Resulü de (sav.):

-“*Seyyidü'l kavmi hadimuhum*”, yani “*Toplumun seyyidi/efendisi onlara hizmet edendir*” buyurdular.

Zeki adam hemen su dağıtan kişinin Efendimiz (sav) olduğunu anladı.

Demek ki liderlik için, soy sop, boy pos, mal mülk, şan şöhrat değil, insanlara hizmet etmek ve faydalı olmak esastır.

Yine bir sefer sırasında akşam olmuş, ama gün boyu su bulamayan topluluk susuzluktan bitkin düşmüştü. O geceyi de susuz getirmişlerdi. Sabah olunca artık herkes susuzluktan sızlamaya başladı. Hz Ebubekir ve Hazreti Ömer de oradaydı. Onlar topluluğu sakinleştirmek için,

-Ey insanlar, Allah Resûlü suyu önce kendisi içip sizi sonraya bırakacak değildir, dediler.

Güneş yükseldikçe susuzluk daha da artıyordu. Ashâb-ı kiramdan Ebu Katade'nin yanında bir kırbası vardı. Resullullah ondan su kırbasını istedi ve su dağıtmaya başladı. Bir yandan dağıtıyor, diğer taraftan da suyun herkese yeteceğini telkin ediyordu.

O gün 300 kişi o kaptan su içti. İçmeyen bir Allah resulü bir de Ebu Katade kaldı. Peygamber sallallahu aleyhi vesellem:

-Ebu katade, sen de iç, buyurdu.

Sonra Resullullah şöyle ekledi:

-*Cemaate su ikram eden en sona kalır.*(Ahmed, Müsned, 5/298.)

Evet, ihlasla hizmet ve dünyalık kazançta kendini en sona bırakmak! Bunu yapamayanlar boşuna aday olup da cehennemi boylamasınlar!

Seçilip de cehenneme gitmenin ne gereği var? Yanmaya mı hasretsiniz? Boşuna kendinizi rezil rüsva etmeyiniz!

Nasıl mı?

Onlara soralım:

Vekiller Ne İş Yaparlar?

Bu millet sizi niye seçti Meclise?

İhtiyaç duyulan yasaları yapasınız, eskimiş ve işe yaramaz hale gelmiş yasaları yenileriyle değiştiresiniz, sonra da yürütme ve yargı icraatlarını denetleyesiniz diye, öyle değil mi?

Bunun için halkın arasında olacaksınız, vatandaşın şikâyetlerini dinleyeceksiniz, STK'lar ile buluşacaksınız, sorunları tespit için gerekirse yasa çıkaracak, gerekirse kurumları yasal yoldan harekete geçireceksiniz.

Peki, siz ne yapıyorsunuz?

Şu düşün benim, bu cenaze benim, yok şu açılış, yok bu tören, durmadan geziyorsunuz. İyi de var mı bir sonuç?

Şikâyet eden halka karın doyurmayan nasihatlerinizden başka var mı somut bir çareniz?

Nasihati biz de yapıyoruz, size düşen çare üretmek. Gerekirse yasa çıkartmak.

Allah aşkına şu kanunların perişanlığı nedir böyle?

Adam sarhoş arabaya binmiş, kaza yapıp ölüme sebep olmuş. Cezası iki kat olacak yerde, sarhoş olması hafifletici unsur olacak, siz de bunu seyredeceksiniz. İyi de siz seyrederseniz, bu kanunlar meclisten nasıl geçecek?

Biz mi gelip mecliste iş yapalım istiyorsunuz? Niye ki, siz vekilimiz değil misiniz?

Haberlere baktıkça irkiliyoruz. Masumlar korkuyor, suçlular korkusuzca suç işliyor. Beyler burasının Teksas olmasını mı bekliyorsunuz?

“İhkakı hak caiz değildir”. Peki, kim alacak milletin hakkını?

Yargı diyorsunuz da, hangi yargıyla?

Hangi kanunla?

Hangi hukukçuyla?

Esra Erol’da haftalardır bir engelli kızın zorla alıkonup fuhuş yaptırıldığı haberleri canlı canlı işleniyor. Bir hukuk devletinde böyle bir olay iki gün bile sürmemeli. Neredesiniz ey milletin vekilleri? Hadi polis vazifesini yapmadı, savcı ihmal etti, onları biz seçmedik. Ya size ne oluyor ey benim vekillerim? Niye gidip te “burada neler oluyor?” demiyorsunuz?

Kepez ilçesi Varsak Mazı Dağı ormanlık alanında 18 yaşındaki S.D.’nin darbedilmesiyle ilgili gözaltına alınan 18 yaşındaki A.S.K, 23 yaşındaki Y.K ve 21 yaşındaki C.Y, 'birden fazla kişi tarafından birlikte yağma', 'tehdit', 'hürriyeti yoksun kılma' ve 'yaralama' suçlarından Antalya Sulh Ceza Hâkimliği’ne sevk edildi. Denetimli serbestlikle bırakıldılar.

Nedir bunların cezası?

Kaç ay yatacaklar?

Sokaktan bir kadın yürürken yanından ben geçsem ve dese ki bu bana cinsel taciz yaptı, sorgusuz sualsiz, şahide gerek duymadan bana üç yıla kadar yıllarca ceza verilecek. (TCK md.105/1)

Neymiş?

Kanun yapanlar demiş ki, “hiçbir kadın kendini rezil edecek böyle bir iftira atmaz. Demek ki dediği doğrudur?”

Öyle mi?

Bunun neresinde insan psikolojisi, sosyolojisi var? Akıl mantık neresinde bunun?

Siz insan denilen varlığın bir tarafının zalim ve cahil olduğunu bilmiyor musunuz?

Ey milletvekilleri! Kanun mu bu?

Nasıl yaptınız bunu?

Hala niye değiştirmiyorsunuz?

Benze tv. Programlarında bakıyoruz evli kadın başkasıyla yaşıyor. Kocasını polise gidiyor. “Biz bir şey yapamayız. Kadın reşit. Nerede isterse orada yaşar” diyor.

Neden?

Kanun böyle!

Kim çıkardı bu kanunu?

Siz ey halkın vekilleri!

Ama insaf edin, halk mı dedi size zina suç olmasın diye?

Bu işlere bir çözümünüz yok mu sizin?

Yoksa siz bizi nasıl temsil etmiş olacaksınız?

Öte yandan 16 yaşına gelmiş iki genç evlenseler, çor çocuğa karışsalar, yaşları yirmi otuz olsa, ama bir şikâyetle 15 yıl erkeğe ceza verilecek. Suç ise müşterek işlenmiş, kadına niye yok?

Bunlar hala kanun olarak duruyor ve can yakıyor.

Deveye demişler “boynun niye eğri?” Demiş ki “Milletvekillerine bir çare diye bakmaktan eğildi”.

Benden söylemesi, itibarınızı yiyorsunuz. Yan gelip yatacağınıza iş üretin. Üretileni denetleyin. Yarın vekil olarak geldiğinizde ne kadar “kutsal dava” diye nutuk atsanız da, kuru lafa karnı tok olan millet yüzünüze bile bakmayacaktır, haberiniz olsun.

Yok, eğer “üç beş dalkavuk bize yeter” diyorsanız, siz bilirsiniz!

Biat Cahilleri

Müslümanları “biat kültürü” almakla aşağılayan cahilleri bir türlü anlamıyorum. Hele, ayet ve hadislerde

geçen “biat” kavramıyla alay ederek imanına zarar veren sözde Müslümanların işledikleri bu cehalet cinayetine bir türlü anlam veremiyorum. Bu yüzden bazen öfkeleniyorum da. Yahu, Müslüman bir ülkede yaşayıp da nasıl bu kadar cahil kalabiliyor bunlar? Bu kendini ve inancını inkâr, ne aklın alabileceği, ne de imanın kaldırabileceği bir durumdur.

Hadi diyelim, Müslüman olmak veya kalmak sizi hiç ilgilendirmiyor, bari içinde yaşadığınız toplum ile sağlıklı iletişim kurabilmek için olsun, biraz İslam hakkında bilgi edinin. Veya kendinize güldürmemek, nefret uyandırmamak için olsun, birazcık kurtulmaya bakın şu cehaletten.

Neymiş?

“Biat, körü körüne birisine itaat etmekmiş ve insana yakışmazmış”.

Hadi oradan cahil adam!

Biat, maruf olana, iyi olana, Allah Teâlâ’nın ve Resul-i Ekrem Efendimizin emirlerine itaat etmektir. Onun dışında kalan insanların verdiği her emir, bu iki asıl otoritenin emrine uygun ise itaat edilir, değilse, edilmez.

İlke kesindir: “*Halika isyan olan yerde mahlûka itaat olmaz!*”

İşin ciddiyetini belirtmek için, cesareti Kur’an-ı Kerîm’den alarak söyleyeyim: Olmaz ya, farzı muhal oldu diyelim, Allah Teâlâ’nın emrine aykırı bir emri Rasûlullâh (s.a.v) Efendimiz bile verse, ona da itaat edilmez.

Bunu söylerken cesareti nasıl Kur’an-ı Kerîm’den aldım?

Hemen söyleyeyim; Allah Teâlâ’nın ayeti işte:

“Ey Peygamber! Mümin kadınlar Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmayacakları, hırsızlık yapmayacakları, zina etmeyecekleri, çocuklarını öldürmeyecekleri, elleriyle ayakları arasında bir iftira düzüp getirmeyecekleri, dine ve akla uygun hiçbir konuda sana karşı gelmeyecekleri hususunda sana biat etmeye geldiklerinde onların

biatlarını kabul et ve onlar için Allah'tan bağışlama dile. Kuşkusuz Allah bağışlayıcıdır, engin merhamet sahibidir.”(Mümtahine, 12.)

Dikkat ettiniz mi ayet ne diyor? *“dine ve akla uygun hiçbir konuda sana karşı gelmeyecekleri hususunda...”*

Bu ne demek?

“Dine ve akla aykırı emir verirse itaat sözü vermeyin ve itaat etmeyin” demektir.

"Dine ve akla uygun hiçbir konuda Allah'ın Resulüne karşı gelmeme" hükmü ise Kur'an'ın sık sık müminlerin dikkatini çektiği bir husustur. Tekrar ediyoruz, Allah Resulünün ma'rûf (dine ve akla uygun) olmayan bir talepte bulunması zaten düşünülemez. Fakat ona karşı gelmeme buyruğuna böyle bir kayıt konması, yaratanın iradesine aykırı hususlarda hiçbir yaratılmışa itaat edilmeyeceğine özel bir vurgu yapma amacıyla izah edilebilir.

Bir başka deyişle bu kayıt, peygamberin dahi Allah'ın iradesine aykırı bir otoriteye sahip olamayacağını teorik bir ifadesi sayılır.

Hatta bunun dahası da var.

Nedir mi?

Evet, **“biat tamamlanınca Hz. Peygamber'in onlar için Allah'tan bağışlama dilemesinin istenmesi”** de peygamberin konumunu doğru anlamayı kolaylaştıracak bir açıklamadır. Buna göre -bazı dinlerde olduğu gibi- rûhânî sınıfın kendilerine Allah adına bağışlama yetkisi biçmeleri şöyle dursun, Allah Teâlâ'nın vahye muhatap kıldığını ve dini açıklamakla yetkili kıldığını haber verdiği Peygamber bile böyle bir yetki ile donatılmamıştır.

Bu ancak, peygamberlerin ve dilediği kullarının yine Allah'ın izniyle şefaatçi olabilecekleri noktasına ulaşmaya imkân veren bir ifadedir ki Kur'an'ın diğer beyanları da bunu teyit edici niteliktedir.(Bkz. DİB Tefsiri, Kur'an Yolu: V/249-252.)

Aynı zamanda âyetin bu kısmı, peygamber dışında kendilerine bağlılık sözü verilecek veya âmir konumundaki kişilere itaatın sınırını belirleme açısından da önemli bir ölçü getirmiş olmaktadır:

Emredilen konumundakiler, ma'rûf olan buyruk ve isteklerde -kişisel tercihleri farklı olsa da- karşı gelmeyecekler, isyan etmeyecekler; ma'rûf olmayanlarda ise -kendilerine hoş görünse bile- itaat etmeyecekler.

Tabî ki burada kişinin kendisine bir katkı sağlamayan ve kendisinin de bir katkıda bulunmadığı bir ölçme-tartma ameliyesinden söz edilmediği için, ma'rûf denen ölçü de bize verilmiş hazır bir ölçme âleti olarak düşünülmemelidir. Aksine, Kur'an'da farklı bağlamlarda otuz dokuz defa geçen bu kavramın dinin ilkelerini iyi kavramış ve aklını sağlıklı biçimde kullanabilen bireylere ve onların oluşturduğu topluma yapılmış bir göndermede bulunduğu dikkate alınır, bunun içeriğini doldurmada müslümanlara önemli görevler düştüğü kolayca anlaşılır. Bu, Kur'an'ın, aklın ve vahyin ışığında gelişen bireysel bilince ve toplumsal sağduyuya ne kadar değer verdiğinin de açık bir göstergesidir.(A.y.)

Siz bu seviyenin neresindesiniz ey daha "biat" kavramını dahi anlamamış kendi dinine ve halkına ecnebiler?

Yeri gelmişken "biat" hakkında azıcık bir bilgi daha verelim. "Biat etme" ve "biati kabul etme" fiilleri, "satma ve satın alma" mânalarına gelen "bey'" masdarından türetilmiş olup aynı kökten gelen "bey'at" (biat) kelimesi, "satım sözleşmesinin tamamlandığını gösteren el sıkışma hareketi, itaat hususunda söz verme ve söz alma, bir kimsenin yöneticiliğini kabul etme" gibi anlamlara gelir.

Fetih 48/10 ve 18 âyetlerinde Resûlullah'a "bağlılık yemini etme" anlamıyla kullanılan bu fiilin burada Hz. Peygamber'e "dinin temel buyruk ve yasaklarına uyma hususunda söz verme"yi ifade ettiği görülmektedir.

Neticede bu, vatandaşların yönetime katılımını ve bu konuda kendilerine düşen hak ve vazifeleri aktif olarak yapacaklarının sözünü bildiren bir “*sözleşmeye katılım*”dır.

Resûl-i Ekrem, tebliğ görevinin dönüm noktası sayılan bazı zamanlarda ve gerekli durumlarda gerek kadınlardan gerekse erkeklerden biat almıştır. Onun peygamberliğin 12 ve 13. yıllarında -hicretten sonra Medine adını alacak-Yesrib'den gelen müslümanlarla yaptığı biatlar "Akabe Biatları" diye anılır.

Bu ülkede yaşayıp da biat kelimesine “körü körüne itaat” anlamını veren cahilleri neden kınıyorum?

Çünkü onlar İslamî kavramları biraz da bilerek saptırıyor veya sulandırmaya çalışıyorlar. Bu da kalplerindeki “maraz” yüzünden olduğu açıktır. İşte ben de bu yüzden kınıyorum.

Özele Hukuk Olamaz!

Olayı biliyoruz. Edirne’de 10 Kasım Atatürk’ü anma töreninde Atatürk aleyhine slogan attığı için gözaltına alınan 21 yaşındaki üniversite öğrencisi Emine Şahin, çıkarıldığı mahkemece, “Atatürk’ün hatırasına alenen hakaret” suçlamalarıyla tutuklandı.

Emine Şahin ile ilgili Edirne Cumhuriyet Başsavcılığı açıklama yapıyor. Tutuklama sebebi, “Putlara tapıyorsunuz, puta saygı duyuyorsunuz” dediği iddiası. Fakat Şahin'in mahkemede verdiği ifade ortada. Bu sözleri söylemediğini ifade ediyor. Dediğini iddia ettiği cümleler şöyle:

“Kaldığım yurttan çıkıp anma törenlerinin oraya geldim. O sırada saygı duruşu başlamıştı. Ben bu arada 'bu kıyamdır' şeklinde söylememe kalmadan polis memurları beni yakaladılar. Bu kıyamdan kastım namazdaki dik duruş halidir. 'Putlara tapıyorsunuz, puta saygı duyuyorsunuz' demedim. Polisler beni yakaladığında ‘Allah'ın kanunu bilmiyor musunuz, Batılı inançları

getirdi' dedim. Fakat bunu sadece polis memurlarına karşı söyledim".

Olay bu!

Sonuç, "Atatürk'ün Hatırasına Alenen Hakarete bulunduğu" iddiasıyla soruşturma başlatılmış, sevk edildiği Sulh Ceza Hakimliğince 11/11/2018 tarihinde tutuklanmıştır. Soruşturma halen devam etmektedir.

Oldu mu şimdi?

Soruşturma devam ediyorsa, neden tutuklama?

Kaçma mı, olayı örtbas etme mi, hangi gerekçe var burada?

Bakın, baştan söyleyelim, bu kızımızın yaptığı yersizdir, din açısından gereksizdir, bize sorsaydı asla böyle yapmamasını söylerdik. Her doğru her yerde söylenmez. Fitne çıkacaksa hiç söylenmez. Tebliğ yapacak olan onun usul bilgisini de bilecektir.

Özellikle de ölüm yası tutulan bir yerde ölenin aleyhinde konuşulmaz. Bu öleni değil, sevenlerini üzer. Peygamberimiz, Ebu Cehilin oğlu İkrime Müslüman olup gelirken etrafına tembih etti: *"Kimse babasının aleyhinde konuşmasın. Bu öleni değil, ama diri oğlunu incitir."*

Bu genç kız da yaptığı bu gereksiz iş ile hem kendisini, hem de sevenlerini faydasız yere üzmecekti. Bu ayrı bir meseledir.

Ama bir başka mesele daha var. O da adalet ve eşitlik meselesi. Şimdi gelem bu adalet ve eşitlik meselesine. Bu mahkemeler nice saldırı, hakaret, küfür, kavga, yaralama davalarını görürken tutuksuz yargılama yoluyla sanığı ceza evine göndermez, salıverirken, neden bu davada hemen içeri tıkıyor?

Bir suça karşı muamelede velev ki Atatürk'e hakaret bile olsa, mahkemeler adil olmak zorunda değil midir? Birisini sevmemiz veya sevmememiz neden yargılamaya etki ediyor? Bu doğru mu?

Acaba o kızımızın çarşafı olması mı bu karara sebep oldu? “Bu gerici ve yobazlara haddini hemen bildirmeliyiz!” düşüncesi ne kadar vardır bu tutuklamada?

Acaba “adaletin gözü kör olacak, suçlunun din, düşünce ve cinsiyetine bakmayacaktır” ilkesi korunmuş mudur burada?

Bilemiyorum. Böyledir de diyemiyorum. Burada mahkemeleri itham etmek, töhmet altında bırakmak gibi bir düşüncemiz de yoktur. Ama bu ülkede yaşıyoruz, hayat tecrübelerimiz var. Bunlar bizi endişelendiriyor doğrusu.

Hırsızlara, gaspçılara, torbacılara, şehir eşkıyalarına, trafik magandalarına yapılmayan bu muamele, neden bu 21 yaşındaki bayana yapılıyor?

Neden feministler, kadın haklarını savunanlar bunu görmüyorlar? Yoksa çok mu mutlular bu farklı muameleden?

Mesleklere Özel Hukuk Olamaz

Malum, sosyal hayatımızda hukuk olmazsa olmaz bir ihtiyaçtır. Adalet mülkün, yeni devlet ve toplumun temelidir. Herkesin ona ihtiyacı vardır. Her zaman her kişiye gerek olmaz ama olduğu zaman da adaletin boşluğunu başka bir şey dolduramaz. Çünkü adalet hakkı sahibine vermektir. Yoksa zulüm olur. Zulüm varsa, insanlar haklarını devlet ve yargı eliyle alamıyorlarsa, ortalıkta ihkak-ı hak olur ki bu caiz değildir. Değilse, her yer Teksas olur.

Eğer bunda anlaşıyorsak, eşitlikte de anlaşmamız gerekir. Her insan hukuk önünde eşittir. Irkların, cinslerin, sınıfların, mesleklerin hukuku da eşit olmalıdır.

Ama son zamanlarda hukuk ve yargı alanında acayip işler oluyor. Bir bakıyorsunuz medyada bir konu öne geçiyor, günlerce gündemden düşmüyor. O zaman uyuyan yasama veya yürütme organları harekete geçiyor, hemen alelacele yeni bir düzenleme yapılıyor. Güya sorun çözülecekken, bu aceleden ötürü devrilen

çamlardan, yapılan yanlışlardan bir sürü yeni sorunlar çıkıyor. Hadi için yoksa boğul bu teferruatta.

Mesela şu doktorlara şiddet meselesi. Üst üste bazı şiddet olayları oldu, medyada bunlar bayağı gündeme geldi. Sağlıkçılar yürüdü. Medya bu tepkileri de çok yoğun işledi. Hemen arkasından hükümet bir yasadan bahsetmeye başladı. Hatta meclis adalet komisyonundan geçti. Hiç kuşkunuz olsan TBMM'inde de geçecek.

Şiddet Neden Tırmanıyor?

Biz asla şiddetten yana olamayız. Ama tırmanan bu şiddetin nedenleri nedir acaba? Acaba bu konu hakkında daha derli toplu araştırmalar yaptık mı?

Mesela şunlar ilk akla gelenler: Acaba sağlıkçıların halkla ilişkilerinde sorunlar var mıdır? Varsa bunları aşmak için neler yapıldı? Aciz durumda kalan hasta insanlara orada zavallı muamelesi yapmalar, kibirli tavırlar, onların psikolojilerini hesaba katmamalar, yeterli danışmanlık hizmeti vermemeler, hastalık hakkında sorulara ve endişelere kayıtsız kalmalar vs. var mı?

Tamam, doktorlar değerli insanlardır. Uzun bir tahsil dönemleri var. Kolay yetişmiyorlar. Üstelik hastalara sağlık vermeye vesile oluyor, cana şifa dağıtmaya çalışıyorlar. Bunlar çok kıymetli değerlerdir. Kanuni "*olmaya devlet bir nefes sıhhat gibi*" derken ne kadar haklıdır, bunu en çok hastalar bilir. Bu yüzden doktora ve tüm sağlıkçılara saygı ve sevgi gerekir. Şiddet asla müsamaha göremez. Bunlar tamam!

Ama ya öğretmenler? Ya polisler, askerler ve zabıtalılar? Ya tüm kamu personeli? Ya vatandaşa? Bunlara şiddet iyi mi? Değilse, neden sadece doktorlara yeni bir yasa?

Milletvekillerinin Tembelliği

Bu milletvekillerinin, bu yasama erkinin tembelliği beni çok üzüyor, hatta kızdırıyor. Kardeşim, görevinizi neden yapmıyorsunuz? Sizin ana göreviniz yasama ve denetleme değil mi? Öyleyse kaç yasa teklifi verdiniz? Kaç çağdıışı kalmış yasaları atıp yerine halka faydalı yasalar koydunuz? Adamı güldüren eskimiş kanunları ne zaman atacak da yenisini ve yararlısını yapacaksınız? Elli yıllık eskimiş arabalara binmezsiniz, son model istersiniz de bu halkı niye hala çağdıışı kalmış, hiçbir sorunu çözmez kanunlara mahkûm edersiniz?

Bakıyorum, bizim vekillerimiz Mecliste bize hizmet edecek yerde düğün, cenaze, açılış, yemek, toplantı, tören peşindeler. Bu mu sizin göreviniz? “Halk içinde olmaktan” anladığınız bu mu yani? Yoksa dertlerini ve isteklerini dinleyip yerine getirecek yeni yasalar yapmak mı?

Biz bir daha hatırlatalım; milletvekillerinin temel vazifeleri ve yetkileri şunlardır: “Kanun koymak, değiştirmek veya kaldırmak. Bakanlar Kurulunu ve Bakanları denetlemek”.

Bir de nadiren olan bazı işler vardır. Bazıları senede bir, bazıları da birkaç yılda bir ya olur ya olmaz. İşte onlar: “Bakanlar Kuruluna belli bazı konularda kanun hükmünde kararname çıkarma yetkisi vermek. Bütçe ve kesin hesap kanun tasarılarını görüşmek ve kabul etmek. Para basılmasına karar vermek. Savaş ilanına karar vermek. Milletler arası antlaşmaların onaylanmasını onaylamak. TBMM'nin üye tamsayısının beşte üçlük çoğunluğunun kararı ile genel ve özel af ilanına karar vermek. Anayasanın diğer maddelerinde öngörülen yetkileri kullanmak ve görevleri yerine getirmek.”

Acil Çağrı

Ey milletvekillerimiz, lütfen ya TBMM'nde, ya da parti binanızda oturunuz, yönetim, hukuk, eğitim, ekonomi gibi belli başlı alanları aranızda paylaşınız da şu eskimiş, komikleşmiş, iş

görmez kanunları tespit ediniz, bunları atıp yerine halkın dertlerine derman olan kanunları yasalaştırınız. Elinize geçen bu hizmet fırsatını ya mecliste parmak kaldırarak, ya da halkın içinde gezip tozarak, gün ve tören takip ederek geçirmeyiniz.

Lütfen vekâletimizin hakkını veriniz. Yarın bu hizmet fırsatı kaçarsa, siz de çok pişman olursunuz, ama neye yarar! Bizden hatırlatması.

Biliyorsunuz, bu da bizim görevimiz!

Haddini Bilmek Saadettir

E-postamız herkese açık. Kibar kibar yazışıyoruz. Ama hakaret ve küfürlere gelince, elbette tepkiliyiz. Hele de Müslümanım diyen ve “dava” kelimesini ağızlarından düşürmeyenlere küfür hiç yakışmıyor.

Ne faydası var sövmenin?

Bir acizlikten başka nedir küfretmek?

İçinizdeki cehennemi söndürüyor mu? Aksine odun mu taşıyor ateşe her yeni küfür ve hakaretler? “*Müslümana sövmek fasıklıktır*” hadisi orada dururken, o peygamberi örnek edinen birisi nasıl söver? Allah haram kılmışken nasıl hakaret eder, alay eder, aşağılar? Hele de bunu yıllardır hoca bildiği birisine nasıl yapar?

Kusura bakmasınlar ama diyeceğim, bazı dünkü çocuklar “bizim” dedikleri bir parti için bugün bizi eleştiriyorlar. Hepsi mi öyle? Elbette değil. Aralarında okumayan, araştırmayan, dinlemeyen, bütün bilgi ve kültürleri kulaktan duyma propagandalar olan kimi zavallılar! Üzülüyoruz tabi. Duadan başka ne yapabiliriz ki!

Hız. Ali’yi beğenmeyerek, hatta kâfir sayarak öldüren harici kafalar da aynen böyle doğmuştu. Üç beş ayeti anlamadan sloganlaştıran taşlaşmış cahil ve mağrur bir kafadır bu haricî kafası. Ama her çağda örneği var maalesef.

Neylersiniz ki bu da bir imtihandır. Musibet her zaman düşmandan gelmiyor maalesef.

Küfürbazlara Nasihat

Ey katılmadıkları her fikre hakaret eden, küfürler savuran yavrular, siz daha dünyada yokken veya çocukken, bugün bize öğretmeye çalıştığınız o siyasi fikir ve hizmetlere bizler yıllar boyu fiilen ve fikren çok destek vermiştik. Çünkü iyi işler yapıyorlardı.

Ne yazık ki bugün liderliği nöbete bağlamış kimsesizler kulübünün başındaki zavallı, “İslamcılığın bir menfaatçilik olduğunu” söylüyor. Özellikle son yirmi otuz senedir tepede tezgâhlanan kendini beğenmiş, başkalarını aşağılayan, söz dinlemez ayrıcalıklı bir grup, çelikten yapılmış bir çekirdek kadro, hep kişisel çıkarlarını hesaplayarak, kendilerine destek veren insanların fikrî çabalarını ve alın terlerini tepe tepe hoyratça kullandılar. Emeklerini hiçe sayarak har vurup harman savurdular. Halkın fikirlerini hiç dinlemediler. Onları hep güdülecek sürü sandılar. Dostça yapılan uyarıları da dinlemediler. Her uyarıldıklarında “Halkı boş verin. Sonunda bir şekilde ikna ederiz onları” gibi sözlerle geçiştirdiler.

Bütün bunların canlı şahitleri hala aramızda yaşıyor. Çünkü kibir ve ucbe yakalanmışlar, iktidar hastalığının esiri olmuşlardı. Bir iki üç aftan sonra halk da, bir alternatif bulunca kendilerini terk etti. Şimdi ağlayarak soruyorlar: “Bizi niye terk ettiniz?”

Sanki bilmiyorsunuz!

Siz “müşteri velinimetimizdir” diyerek millete saygı göstermez, tepeden bakarak azarlarsanız, olacağı buydu. Ne bekliyordunuz yani? “Bize mahkûmsunuz” devri çoktan bitti, ama anlamadınız. Veya anlasanız da işinize gelmediği için kulağınızın üstüne yatıyorsunuz. Bunu yüzünüze açıkça söyleyen dostlara rağmen ya kendinizi beğenmişlikten, ya çıkar kaygısından anlamazlıktan geldiniz.

Bu tavırla siyaset yaparsanız, muhtemeldir ki zaten ilanihaye anlayamazsınız da!

Hatayı itiraf etmek elbette zordur, acıdır. İnsan kendinden gizleyemediği yanlışlarını başkalarına örtmek için bir sürü bahane ve mazeret üretmede mahirdir. İnsanın böyle bir aldanma yanı da vardır. Fakat böyle yapanlar “bunun ne faydası var?” diye hiç düşünmezler mi?

Şimdi iktidar umutlarının bitmişliğinin verdiği öfkeyle zamanında birlikte oldukları abilerine, hocalarına ve halkın geneline hakaret edip dururken, bu yanlış ahlak ve üslup ile kendilerine daha çok zarar verdiklerinin acaba farkında mıdır? Ya da ne zaman olacaklar?

Bu sözlerimizin bir dost uyarısı olduğunu kabul edip etmemeleri, farkında olup olmadıklarının da bir ölçüsüdür aslında.

Atalarımız “kendi düşen ağlamaz” demişler. Bence ağlamak veya küfretmek yerine “nerede hata yaptık?” diye oturup düşünseler, bir özeleştirme yapsalar daha iyi ederler. Oturup düşünecek ve “biz bu hallere nasıl düştük? Nerede hata yaptık?” diye muhasebe yapacak, gerekirse özeleştirmeden kaçmayacaklar. Bu zordur elbette. Ama başka çaresi de yoktur.

Ancak görünen manzara maalesef umut kırıcıdır. Gözlerini siyaset bürüyen, ama ne sistemi, ne dostu, ne düşmanı, ne dini, ne davet metodunu bilmeyenler, “bekâra avrat boşamanın kolay olması” misali bol keseden atıyor ve ileride oylarını almaları muhtemel insanları daha da soğutup kendilerinden kaçırıyorlar.

Bunun ne demek olduğunu anlamayacak kadar insan ve iletişim kurallarından, davet metodundan uzaksanız, niye milletin önüne düşerek siyaset yapıyorsunuz ki?

Bunun faydasız olduğunu kendiniz anlamadıkça başkalarının söylemesi boşunadır. Ama biz yine de davamız adına söylemeden duramıyoruz. Bu yüzden hakaret eden, hatta küfredenlere, biz yine de bu cehalet ve kibir hastalığından kurtulmaları için dua ediyoruz.

Allah akıl fikir versin. Elimizden nasihat ve duadan başka bir şey gelmiyor.

Siyasetin Kalitesi

Bugün bir avuçlar belki ama sosyal medya ile sesleri çok çıkıyor o küfürbazların. Onlara elbette misliyle mukabele etmeyeceğiz. Sadece şöyle uyaracağız: Bakın ey bize hakaret edenler, küfredenler, biz davamız adına “kol kırılır yen içinde kalır” diyerek bildiklerimizi ortaya dökmüyoruz. Şu kadarını söyleyelim ki bugün “bunlar” diye aşağıladıklarınız dün “aynen sizinkiler” idiler ve o zaman da aynen “bunlar gibi” yapıyorlardı.

Sonra ne oldu?

İstikbali “burada” görünce “orayı” terk ettiler ve gelip “bunlar” oldular. Bunu gözlerinizle gördünüz. Acaba anlayabildiniz mi?

Siyasetin kalitesi düşükse, unutmayın, siz de o tarlanın mahsulüsünüz. “Yok” diyecek haliniz mi var? Baksanıza bir etrafınıza, dün sizinle olan birçok insan bugün neredeler? Şimdi tek tek isim saydırmayınız bize! Ne oldu da oralara savruldu? Yarın iyi bir imkân bulurlarsa, şimdi yanınızda olanların da gitmeyecekleri ne malum?

Ne mazeret uydurursanız uydurun, ne kadar hakaret ederseniz edin, gerçek değişmez; bunlar dün sizdeyken de aynen öyleydiler!

Her şey gözümüzün önünde cereyan etti. Ama bütün aklını, fikrini ve ilmini partisine ve onun medyasına bağlayanlara bunu anlatmak çok zordur. Çünkü bu da bir çeşit ırkçılıktır. İrkçilik sadece ırka ve soya bağlılık değildir. Parti, meşrep, cemaat, dernek, vakıf sevgisi de aşırı olursa, “bizden olsun çamurdan olsun” dedirtirse, gözleri kör eder ve yerine göre ırkçılık ve asabiyete sebep olur. Bunu aşmak da o kadar kolay değildir.

“Aynı” olduklarını göremeyen, fakat kendilerini hak, başkalarını batıl görenler, aynı çamur sistemde debelendiklerini bile bilmiyorlar ne yazık ki? Dedikleri tek bir cümle var: “Biz gelirsek başka olur.”

Fakat “nasıl başka olur?” diye hiç düşünmüyorlar. Çünkü onlara yıllarca söylenen aynı nakarattır: “Sizin düşünmenize gerek yoktur. Biz sizin yerinize düşündük ve yaptık. Her şey hazır. Biz gelince her şey değişecek ve çok güzel olacak!”

“Nedir hazırlık?” diye sorsanız, ortada ne doğru dürüst bir kitap, ne rapor, ne dosya, ne de belge vardır. Peki, ne vardır?

Bol bol laf var, vaat var, umut var!

Herkes de biliyor ki laf ile karın da doymuyor, peynir gemisi de yürümüyor.

Sonuçta şu hakikati bir kere daha vurgulayalım: Nihai amaç İslam devlet ve medeniyetini inşa ise hiç şüphesiz o, ancak iyi insanların/Müslümanların çoğalması ve iradelerini, imkânlarını bu uğurda Allah için ortaya koymaları ile olur. Bunun için de sahih bir iman ile İslam’ı doğru bilme, ihlasla yaşama, başkalarına da anlatıp yaşamalarını sağlamak için davet, tebliğ ve irşat için çok çalışma gerekir. Siyaset bundan sonra bu güç ve imkânı organize ederek devlete taşımak içindir. Yoksa siyaset olsun olmasın bu önce ilim, sonra yaşama ve davet şeklindeki mücadele asla terk edilemez.

Biz de bunu yapmaya çalışıyoruz.

Öyleyse bize hakaret etmeden önce lütfedip azıcık düşünseniz olmaz mı ey azınlıkta kalmış ama sesleri gür çıkan cahil ve ahlaksız kardeşlerimiz?

GÜNCEL VEDÜNYA

İslam Birliği

Biz Müslümanız hamdolsun ve bütün müslümanlar da kardeşimizdir. Türk, Kürt, Arap, Acem fark etmez. Kürtlerin, Arapların vatanı bizim de vatanımız, bizim vatanımız da onların vatanıdır. Ha Maraş, ha Halep, ha Şam, ha Bağdat, ha Kahire, ha Mekke. Ne farkı var? Bakü de bizim, Almata da! Yabancıların ve zalimlerin çizdiği sınırlar bizi ayıramaz. Gönülden bağlananları kim ayırabilir!

Müslümanları yaşadığı ve hayata hakim oldukları her coğrafya bize vatan, her Müslüman bize kardeş ve vatandaşır. Kızıl elmamız ise bütün dünyadır. Davamız, her yer vatanımız oluncaya kadar davet, tebliğ, eğitim, öğretim ve cihada devamdır.

Bizi ayıran emperyalistleri bir gün mağlup edecek, ayrılan ümmeti birleştirecek, inşallah bir gün yine tek devlet olacağız. O zaman aramızdan en ehil olanları seçeriz, devleti ve şehirlerimizi yönetiriz. İster Türk, ister Kürt, ister Arap, ister acem olsun fark etmez. Yeter ki müslüman olsun.

İlk dört halife seçimle geldi. Atalarımız adem-i merkeziyetçi büyük bir devlet kurmayı başardılar. Biz de seçimle idarecilerimiz belirlediğimiz böyle bir devleti neden kuramayalım? O devletin başına seçimlere katılan elli veya yüz aday içinden bir müslüman en fazla oy alarak başkan olsa, Kürt ya da Arap kardeşlerimiz için bunda korkacak ne var? Mesela şu anda dünya Müslümanları Recep Tayyip Erdoğan'dan memnunlar. O veya daha iyisinin başkan / halife olmasına kimin itirazı olabilir?

Batının zihinlerimize vurduğu zincirleri kırmalıyız artık. Bütün Müslümanların bir millet olduğunu yeniden idrak etmeliyiz.

Daha anlaşılır söyleyelim, bizim Diyarbakır'ı, Mardin'i, Siirt'i işgal diye bir derdimiz olabilir mi? Akla ziyan değil mi?

Neden aynı şeyi Erbil, Süleymaniye, Kerkük, Halep ve Şam için de düşünmüyoruz?

Bu şehirlerde yaşayanların farkı ne?

Ben Kahramanmaraş'ta yaşıyorum. Diyarbakır'ı severim. Ama orada bir karış toprağım yok. Olsun, yine de Diyarbakır benimdir. Mardin ve Siirt de aynen öyle. Erbil, Süleymaniye, Kerkük, Halep ve Şam niye öyle olmasın? İki kafir geldi, aramıza sınır çizdi diye biz birbirimizden koştuk mu yani?

Hayır!

Bu coğrafyada yaşayan bütün halklar hala tek millettir. Birbirlerini sever ve sayarlar. Korur ve esirgerler. Bu bize dinimizin emridir. Tarih ve medeniyetimiz böyle oluşmuştur. Ben Erbil ve Halep'te dolaşırken, tıpkı Adana ve Afyon'da dolaşır gibi rahatım, huzurluyum, emniyeteyim.

Kâfirlerin ve onların uşağı olmuş yerli ecnebilerin aramıza soktuğu ırkçılık nifakını zihnimizden söküp atmalıyız. Bu zihniyet, bir örümcek ağı kadar muhteşem görünse bile, bir o kadar da zayıftır, ellerimizle parçalayıp atmalıyız.

Müslümanlarla Savaşmayacağız

Biz şartların gereği Irak'a veya Suriye'ye girebiliriz. Asla işgal için değil. Toprak kazanmak için değil. Oradaki kardeşlerimizi terörist eşkıyalardan kurtarmak için gireriz. Topraklarımızı kirleten yabancı teröristler ve onların yerli uşaklarının bıraktığı pisliklerden temizlemek için gireriz.

Ne Kürtlere, ne Araplara, ne de Acemlere düşman değiliz. Barış istiyoruz, huzur istiyoruz, beraber iş yaparak beraber kalkınmak istiyoruz. Buna mani olmaya çalışanları bertaraf etmek içindir savaşımız.

Bu ise herkesin hayrınadır.

Irak Kürt Bölgesel Yönetimi (IKBY) Başkanı Mesud Barzani'nin 25 Eylül'de bağımsızlık referandumunu gerçekleştirme konusunda direnmesi üzerine, Türkiye'nin alacağı önlemler konusunda askeri hazırlıklar da en üst seviyeye çıkarıldı.

Maksat nedir?

Irak sınırında askeri tatbikat başlatan Türkiye'nin maksadı aslında Barzani ve IKBY değil; Barzani'nin dikkatinin çekilmesi, referandum konusundaki ısrarından vazgeçirilmesi ve daha önemlisi bölgede yeni çatışmalara, kargaşaya ve kaosa yol açmayı planlayan, girişimin arkasındaki aktörlerin caydırılmasıdır.

Terör Ortak Düşmanımızdır

Asıl Barzani ve halkı tehlikededir. Türkiye'nin yoğun ve kararlı şekilde mücadele ettiği terör örgütü PKK, maalesef ABD'nin yardımıyla onu yok etmek üzeredir. Bu olursa, ileride Suriye'de ve Türkiye'nin güneydoğusunda oluşturulmak istenen kaotik terör devleti yapılanmaları olacaktır. Bu ise önce buralarda yaşayanların, sonra da dünyanın başına beladır. Türkiye işte buna engel olmayı amaçlıyor.

Türkiye terör örgütü PKK/ YPG'yi her açıdan destekleyen ABD Merkez Kuvvetler Komutanlığı'nın (CENTCOM) da yol açabileceği problemlerin ve hedeflerin bertaraf edilmesi amaçlanıyor.

İşte görüyorsunuz, Kuzey Irak'taki PKK varlığı ile Suriye'nin kuzeyindeki PKK varlığı bir araya gelmiş, sahada pozisyon almıştır. Bu terör devletinin daha başında kurulmaması, yılan küçükken başının ezilmesi gerekir.

Mesele Kürtlerin devlet olmasına karşı çıkmak değildir. Mesele Kürtlerin iyiliğini istememek hiç değildir.

Mesele İslam coğrafyasının bölünüp parçalanmasını önlemek, içimizde gavur adına iş gören yeni terör devletlerini önlemek, İsrail'in "arz-ı mev'ud" adına yayılmasını önlemektir.

Gelin ey coğrafyamızın ülkeleri, birleşelim ve bir devlet olalım. İri olalım. Diri olalım. Din de, akıl da, menfaat de bunu gerektirir.

Un var, şeker var, yağ var; neden helva yapıp yemeyelim?

Eğer biz birlik ve dirliğin düğün sebebiyle bu helvayı yapıp yemezsek, kafirler bizim için ölüm helvası yapıp yiyeceklerdir.

Öyleyse kardeşlerim, gelin, din de, akıl da, menfaat de neyi gerektiriyorsa onu yapalım.

Sınır Ötesi Müslümanlar

Zamanıdır, bir kere daha hatırlatalım: Biz müslümanız. Bütün müslümanlar kardeşimizdir. Sınırımızın içinde veya dışında olsun, kardeşliğimiz imana bağlı olduğu için değişmez. Ayrı devletlerde yaşayışımız, aramıza ecnebilerin çektiği sınırlar, döşenmiş mayınlar, kardeşliğimize mani değildir. Sınırlar sadece bir resmiyettir, formalitedir. Türk, Kürt, Arap, Acem fark etmez. Kürtlerin, Arapların vatani bizim de vatanımız, bizim vatanımız da onların vatanıdır. Ha Maraş, ha Halep, ha Şam, ha Bağdat, ha Bakü, ne fark eder dedik, aynı inançtayız. Çünkü bu düşünce, bir siyasi görüş veya ideolojiden kaynaklı değil, doğrudan imanımızdan, dinimizden kaynaklanmaktadır.

Bu coğrafyada herkes kardeş, her yer vatandır. İnşallah bir gün yine tek devlet oluruz. Aramızdan en ehil olanları seçeriz, devleti ve şehirlerimizi yönetiriz. İster Türk, ister Kürt, ister Arap olsun.

Batının zihinlerimize vurduğu zincirleri kırmalıyız artık. Bütün Müslümanların bir millet olduğunu yeniden idrak etmeliyiz.

Daha anlaşılır söyleyelim, bizim Diyarbakır'ı, Mardin'i, Siirt'i işgal diye bir derdimiz olabilir mi? Akla ziyan değil mi? Peki, neden aynı şeyi Erbil, Süleymaniye, Kerkük, Halep ve Şam için de düşünmüyoruz? Bu şehirlerde yaşayanların farkı ne?

Ben Kahramanmaraş'ta yaşıyorum. Diyarbakır'ı severim. Ama orada bir karış toprağım yok. Olsun, yine de Diyarbakır benimdir. Mardin ve Siirt de aynen öyle. Erbil, Süleymaniye, Kerkük, Halep ve Şam niye öyle olmasın? İki kâfir geldi, aramıza sınır çizdi diye biz birbirimizden koştuk mu yani?

Hayır!

Bu coğrafyada yaşayan bütün halklar hala tek millettir. Birbirlerini sever ve sayarlar. Korur ve esirgerler. Bu bize dinimizin emridir. Tarih ve medeniyetimiz böyle oluşmuştur. Ben Bağdat'ta, Basra'da, Medine'de, Mekke'de dolaşırken, tıpkı Maraş, Adana veya Afyon'da dolaşır gibi rahattım, huzurluydum, emniyetteydim. Şam, Kahire, Kazaplanka... ne değişir, kardeşlerimin şehrindeyim, asla kendimi ecnebi hissetmem!

Kâfirlerin ve onların uşağı olmuş yerli ecnebilerin aramıza soktuğu ırkçılık nifakını zihnimizden söküp atmamızdır. Bu zihniyet,

bir örümcek ağı kadar estetikte muhteşem görünse bile, bir o kadar da zayıftır, ellerimizle parçalayıp atmamızdır.

Şöyle bir soru akla gelebilir: İyi de Türkiye ordusu sınırlarda tatbikat yapıyor. Bazen Irak ve Suriye'ye giriyor. Söylediklerinizle bu durum çelişmiyor mu?

Hayır, çelişmiyor.

Sebeplerini açıklayalım.

Kardeş Coğrafyalar

Biz şartların gereği Irak'a veya Suriye'ye girdik, gerekirse tekrar da girebiliriz. Ama asla işgal için değil. Toprak kazanmak için değil. Oradaki kardeşlerimizi terörist eşkıyalardan kurtarmak için gireriz. Topraklarımızı kirleten yabancı teröristler ve onların yerli uşaklarının bıraktığı pisliklerden temizlemek için gireriz. Nitekim oralarda yaşayan halkın bundan bir zararı yok, kârı var. Çünkü bu sayede huzur var, barış var, emniyet var.

Biz Türkler ne Kürtlere, ne Araplara, ne de Acemlere düşman değiliz. Barış istiyoruz, huzur istiyoruz, beraber iş yaparak beraber kalkınmak istiyoruz. Buna mani olmaya çalışanları bertaraf etmek içindir savaşımız. Bu ise herkesin hayrınadır.

İşte görüyorsunuz, Kuzey Irak'taki PKK varlığı ile Suriye'nin kuzeyindeki YPG varlığı bir araya gelmiş, sahada pozisyon almıştır. Bu ateist, tanrı tanımaz materyalist, Batıcı, emperyalistlerin kuklası terör devletinin daha başında kurulmaması, yılan küçükken başının ezilmesi gerekir.

Bütün bölge Müslümanlarına çağırımız; gelin, din de, akıl da, menfaat de neyi gerektiriyorsa onu yapalım. Birlik içinde hareket edelim ve kafirleri düşünceleri, askerleri ve kuklalarıyla birlikte buralardan kovalım.

Acilen İslam Birliği

İmam Şafî, "Bir kere dâru'l İslam olan ülke, bir daha dâru'l harp olmaz" hükmünü vermiştir. Hanefiler, dâru'l İslam için, İslam kanunlarının uygulanması, İslam ülkesine bitişik olması gibi bazı şartlar koyarlar. Bu şartları kaybeden yerler, ülkeler, tekrar dâru'l harbe dönüştürülür.

Müslümanlara düşen, öyle de olsa, böyle de olsa, İslam vatanını ve Müslümanları korumaktır. Esir düşen veya zalimlerin zulmü altında ezilen Müslümanları kurtarmaktır.

Bu açıdan bakıldığında, Osmanlı Devletinin yıkılmasından sonra büyük sorunlar yaşadığımız meydandadır. Şarkta garpta İslam'ın ulaştığı her yer bizim sorumluluğumuz altındadır. Ne dehşetli bir mes'uliyet!

Oysa biz kendi evimizde garip, öz yurdumuzda parya durumunda eziliyoruz. Bu ülkede komünist Parti kurmak serbesttir. Zaten kurulmuştur da. Ama hâla bir İslam Partisi kurmak yasaktır. Teklif edilmesi bile anayasaya aykırıdır ve suçtur.

Niçin?

“Din düşmanlığı” gibi anlaşılıp uygulanan yere batasınca laikliğe aykırı imiş!

Bizim için mesele İslam'a aykırı olmak mı, laikliğe aykırı olmak mı?

Bu sorunun cevabı, Müslümanları gafletten uyandırıp şuurlandırmaz ise daha ne söylenebilir ki?

Mevcut iktidar bazı iyi işler yaptı. Dindarlara bazı haklar verdi. Zulmü kısmen kaldırdı. Çok iyi bir reiscumhur çıkardı. İslam dünyasına yönünü döndü. İslam için çalışıyor. Bu ve benzer sebepler yüzünden Recep Tayyip Erdoğan'ı sadece Türkiye'li değil, birçok İslam ülkesindeki halklar da seviyor ve destekliyor. Önümüzdeki Cumhurbaşkanlığı seçiminde oyumuz için tercih ettiğimiz aday yine odur.

Ama ey Müslümanlar, sorun bunlarla bitmiyor!

Batılılaşma yolunda devlet tam gaz ilerliyor!

Yürürlükteki sistem hala dinimize, tarihimize, medeniyetimize yabancıdır.

Devlet ve milleti idare edecek kanunlar hala Batılı kâfir devletlerden kopyalanarak alınıyor. İslam hukukunun yüzüne bile bakılmıyor.

Anlayacağınız laiklik milletin canına okumaya devam ediyor.

Bırakın sistemi İslam adına dönüştürmeyi, demokratik hak olan bir parti kurmaya bile izin vermiyor.

Öyleyse gevşemeyin, rehavete kapılmayın, taleplerinizden vazgeçmeyin!

Mücadele devam ediyor!

İşte bakın, Filistin felaketi kendi derdimizi unutturdu. Irak, Afganistan, Yemen, Çeçenistan, Arakan ve Suriye’de ABD ve yandaş devletlerin ve zalim yöneticilerinin katliamı ortada. Hıristiyan Batının anlamlı sessizliği korkunç!

Bu darbeler bizi gaflet uykusundan uyandırmalı, dünyevileşme sersemliğinden ayıktırmalı, yaşadığımız felaketler ders ve ibrete dönüşerek bilinç kazandırmalı ve dine yönlendirmeli bizleri. Ve hep beraber haykırmalıyız:

Acilen İslam birliği.

Acilen İslam devleti.

Acilen İslam ordusu.

Acilen ümmetin her bakımından iş birliği ve dayanışması!

Esir Vatanları Kurtarmak

Neden acilen İslam birliği diyoruz, gerekçeleri için kitaplar yazdık bu konularda. Bir kısmı basıldı, bir kısmı imkân arıyor, bekliyor¹³.

Şimdi burada bir hadis bile izaha yeter diyoruz: Ebû Mûsâ radiyallahu anh’dan rivayet edildiğine göre Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

“Hastayı ziyaret edin, aç olanı doyurun, esiri kurtarın!”
(Buhârî, Cihâd 171, Et’ime 1, Nikâh 71, Merdâ 4.)

Hadiste ifade yine “mutlak” olarak gelmiştir. Yani “Müslümanı” şeklinde “mukayyet”, yani kayıtlı, şartlı, bağlı değildir. Buradan “Müslüman olsun veya olmasın, Hastayı ziyaret edin, aç olanı doyurun, esiri kurtarın!” şeklinde anlamakta bir beis yoktur.

Bu hadisteki “aç olanı doyurma” ifadesi, insanı da hayvanı da içine alır. Hayvanlara nasıl davranılması ve bakılması gerektiğini öğreten hadisler dikkate alındığında, insan olsun

¹³ Ne yazık ki her yazdığımız kitabı hemen bastıramıyoruz. Mesela “Acilen İslam Birliği” kitabımızın üstünden kaç yıl geçti, haka bastıramadık.

hayvan olsun acıkmiş olanı doyurmak gerektiği, bunun müslüman topluma yüklenmiş bir görev olduğu anlaşılır.

Bir yerde açlıktan ölmek üzere olan bir insan veya hayvan varsa ve orada onu ölümden kurtaracak kadar yanında yiyecek olan bir kimse de bulunuyorsa onu doyurmak o kimseye farz olur. İş ölüm noktasına varmamışsa, çok faziletli ve sevaplı bir iyilik olur.

Bu hadiste “esir” sözüyle kastedilen, düşman elindeki esir müslümandır. Düşmana esir düşmüş bir müslümanı esâretten kurtarmak bütün müslümanlar üzerine düşen bir görev, bir farz-ı kifâyedir. Esirlerini şu veya bu şekilde kurtarmayan bir İslâm toplumunun tamamı günahkâr olur.

Esiri kurtarmanın farz-ı kifâye olduğunda bütün âlimler görüş birliği içindedirler. Hatta Hz. Ömer, esiri kurtarmanın devlete ait bir görev olduğunu ve kurtuluş masraflarının da devlet bütçesinden (beytü’l-mâl) karşılanması gerektiğini ifade eder.

Acıkmiş olanı doyurmak ve özellikle düşman elindeki esiri kurtarmak, bir toplumun iktisadî ve siyasî gücünü gösterir.

Esâret altındaki İslâm yurtlarını kurtarmak da hiç şüphesiz aynı şekilde İslâm ümmetinin sorumluluğudur. Düşman işgaline uğramış bir İslâm yurdu varken ona yardım edilmezse, bütün ümmet sorumlu olur.

Unutmayalım; istiklâl ve iktidar bireysel ve toplumsal görevlerini yerine getiren toplumların hakkıdır.

Yaralı İslam Dünyasından

Ne olacak şu Suriye’nin hali?

Daha kaç on yıl geçecek Allah bilir bu gidişle.

Dün Suudi Arabistan İslam Ordusu kuruyordu. Nerede bir savaş olsa, gidip müdahale edecekti biz de asker vermiştik.

Ne oldu o proje?

Yemen için asker mi topluyormuş bedeviler?

Ne yapıyor bu Suudlular?

Bu saatten sonra ABD’ye teslimiyet neden?

Bu kadar mı düştüler?

ABD galiba psikolojik savaşla bizim sınırlarımızı yok etmek istiyor.

Bir dediği bir dediğini tutmuyor. Her kurum öbürünü yalanlıyor. Bir devlet bilinçli bir şekilde kendisini bu kadar rezil edemez. Kuşkulaniyorum; bir fırladak mı çeviriyor, yoksa gerçekten de eriyor, bitiyor mu?

Rusya ve İran bugünlerde kendilerine ihtiyaç duyduğumuz iki ülke. Ama güven vermiyorlar. Biz ise sevdiğimizi sonuna kadar görmek istiyoruz. Fakat devlet işi başka. Allah idarecilerimize yardım etsin!

Şu Fransaya ne oluyor?

Mukabale-i bilmisil gereği bizim de DAİŞ'i külliye de ağırlama hakkımız doğmuştur.

Ne dersiniz, yapalım mı?

Ne derler acaba?

“Biz de PKK'yı ağırladık sarayımızda, susalım” mı derler, yoksa ürürler mi?

Bu Batılı politikacılar ne kadar haysiyetsizler yahu?

Bunlara değil, bunları taklit etmemizi isteyenlere yazıklar olsun.

Batının insanlığa kan ve gözyaşından başka vereceği bir şey yok!

Bunu içimizdeki samimi saflarımız da görmeli artık.

Paralı paryalara sözümüz yok, onlar yallandıkları çanağa tükürmeyecekler, ekmeleklerini yedikleri kâfirlerin kılıcını çalmaya devam edeceklerdir.

Sözümüz, hala içinde bir vicdan taşıyanlara, bu ülkeyi sevenlere, bu milletin evladı olmaktan utanmayanlara.

Mankurlara sözümüz yok. Dün bir şiirimde şöyle demiştim:

Münzevî ger sözün hak,

Öğüt dinlemez kavak,

Ürün almak istersen,

Ektiğin yere bir bak.

Yok yok, ümitsizlik yok.

Gidiş yokluktan varlığa doğru.

Umutluyuz yani.

Evlatlarımız bizden çok daha iyi günler görecektir inşallah güzel ülkemizde.

Belki de bayrağı burcuna onlar dikerek işi bitirecekler.

İnşallah.

Hani İslam Nerede Türklük?

Anadolu Ajansı duyurmuş: “Rusya'da Türk rüzgârı 'Troya' ile esecek”

Nasıl olacaktı bu?

Habervaktim internet sitesinin spotu bile içimizi burkmaya yetiyor: "Devlet Opera ve Balesinin 2018'deki en önemli prodüksiyonlarından olan "Troya", dünyaya açılarak Moskova'nın ünlü tiyatrosu Bolşoy'da, ardından da Berlin'de sanatseverlerle buluşacak."

Bir de resim koymuşlar. Yunanlı kıyafetler içinde yarı çıplak kadınlar ve savaşçı kıyafetinde erkekler. Truva atının önünde bale gösterisi...

Bizim dediğimiz bir sitemiz bile övüyor: “Devlet Opera ve Balesinin (DOB) 2018'deki en önemli prodüksiyonlarından olan ve yoğun ilgi gören "Troya", dünyaya açılarak Moskova'nın ünlü tiyatrosu Bolşoy'da, ardından da Berlin'de sanatseverlerin beğenisine sunulacak.”¹⁴

Hakkında bazı bilgiler de veriyor: “Cumhuriyet tarihinde eş benzeri olmayan, yaklaşık 300 kişinin sahne aldığı dev prodüksiyonu gerçekleştirmekten büyük memnuniyet duyduklarını ifade eden Karahan, "Temsillerimiz muazzam şekilde devam ediyor. İlk 3 temsilde 3 bin kişilik salon kapalı gişeydi. 6 Şubat'taki temsilimizin biletleri yine tükendi." diye konuşmuş.

Arkadaş, ben bir Müslüman olarak olaylara önce İslam zaviyesinden bakarım. Benim dinimin ölçülerine uyup uymadığına bakarım. Eğer uyuyorsa, bir de milletime faydasına bakarım.

Bazen bir şey mübah olur, yani din onu yasaklamaz, serbest bırakır, ister yap ister yapma der. Biz de bakarız, milletimize faydalı olacaksa yaparız. Belki o fayda onu mübahlıktan çıkarıp müstehaplığa dahi yükseltir ve iyi niyetle yapılırsa sevap bile kazandırır. Eğer bunlar yoksa “zaman ve emek kaybı” diye terk ederiz. Olay bu kadar basit!

¹⁴ <https://www.habervaktim.com/haber/557718/aa-rusyada-turk-ruzgari-troya-ile-esecek.html>

Şimdi size sorarım: "Troya" oyunu ile İslam'ın ve Türklüğün ne alakası var?

Hiçbir alakası yok!

Hikâye ecnebi. Kültür ecnebi. Değer yargıları ecnebi. Kılık kıyafet ecnebi. Özellikle de kadınların yarı çıplak sahnede dans etmeleri hem İslam hem de Türklük açısından tam bir skandal! Yani rezalet!

Bizim dedelerimiz böyle mi giyindiler? Karılarını yarı çıplak soyarak meydanda dans / raks mı ettirdiler? Değilse, bu neyin nesidir?

"Yaklaşık 300 kişinin sahne aldığı dev prodüksiyonu gerçekleştirmek" için kaç saat çalışıldı? Kimlere kaç ay ne kadar para verildi? Bunun parası kimden çıktı?

Bakar mısınız, bizim paralarımızla Yunan kültürü dünyaya reklam ediliyor, sonra da yapılan rezalet bizim milletimizin kültürüne mal ediliyor.

Hangisine yanalım?

Muhafazakâr, dindar, hatta kimilerine göre İslamcı iktidarda olanlara bizim aklımız ermiyor. Hani Demirel veya Ecevit'in iktidarı olsa hadi neyse, ama böyle olan bir iktidarda bu işler içimize sinmiyor ve soruyoruz: "Mankurtluğu neden besliyoruz?"

Kimse bize "günaydın" diyerek daha fazla canımızı yakmasın! Tamam, sistem bu, ama değiştirmek için bir mücadeleimiz olmayacak mı?

Acı Bir Hatıra

İslam kardeşliği dediğimizde dudak büken ecnebi zihniyetlere ve PKK seven imansızlara bir hatıra anlatalım. O hatıra Üstad Ali Ulvi Kurucu merhumdan:

"Güneydoğudan Konya'ya göç etmiş çok sayıda muhacir bulunuyordu. Çoğu çaresiz kimselerdi. Dedem Veyis Efendi onların her derdine koşmaya gayret ederdi. Ninem, bir gün dedeme:

- Efendi, sen bu muhacirlere pek çok acıyı verdin, neden ki? diye sordu.

- Muhsine sen ne diyorsun? Bunların içinde Peygamber sülâlesi var yâhu! Sâdâtın olanlar var. Bunların içinde dün aziz

iken, bugün zelil olmuş; mevkiini parasını kaybetmiş olanlar var. Dün memleketi olan Van'ın, Mardin'in âyânı, eşrâfı, sâdâtı iken, bugün Dolav mahallesinde Cevizaltı'na sürgün düşmüş, muhâcir olmuş; ekmezsiz, sabunsuz kalmış, çamaşırsız kalmışlar. Sen ne diyorsun? Efendimiz (sav) buyururlar ki: “Aziz iken zelil olmuş, mevkiini kaybetmiş olanlara, *iyilikte bulunup yardım ediniz...*” Muhsine, siz Allah'ın Peygamber'in emrini yalnız namaz, oruç, hac, zekattan ibaret mi zannediyorsunuz? Biz yalnız muayyen ibadetleri, ibadet biliyoruz. Hayat baştanbaşa ibadettir. Hayatımızın her anı Allah'a kullukla geçecek... Biz kurulmuş saat gibi, belli ibadetler içinde, keyfimiz, zevkimiz, huzurumuz yerinde yaşıyoruz. Hâlbuki Rabbimiz: **“Ben insanoğlunu ve cinleri, hiç kimseye değil, ancak bana kul olsunlar; yani hayatları bana kul olmakla geçsin; benim kulum olsunlar, başkalarının kulu değil; nefislerinin kulu değil; paralarının kulu değil; şanların şöretlerin, fani saltanatların kulu değil, ancak benim kulum olsunlar diye yarattım...”** buyurur. Muhsine, bunların içinde bir de sâdât var, Peygamber evlâdı var. Bunlara hizmet benim din borcumdur. Namazım neyse, o budur. Peygamberim emrediyor...

Dedem bunları söylerken ağladı:

- Ah Muhsine, zengin olsaydım da bunlara ben maaş bağlasaydım, dedi.

Dedem, bu muhacirleri yerleştirdiği Cevizaltı Medresesinin müderrislerindendi. Tabii medreseler kapanmadan önce... Buraları boşaldıktan sonra bu muhacirler gelince, dedem, mütevellî ile görüşerek, onların bu boş odalara yerleştirilmelerini temin etmişti.¹⁵

İman Ve Sevgi Birlikteliği

İslam kardeşliğimizin ve kalbimizin aziz misafiri merhamet ve şefkatimizin seviyesini sık sık ölçüp muhâsebe etmeliyiz. Cenâb-ı Hakk'ın muhabbet ve rızâsını celbetmek için sayısız fırsatın bulunduğu ömür sermayemizi, sâlih amellerle değerlendirmeliyiz. Her birimiz, ömür sermayemizi sâlih amellerle değerlendirmek için, bugün ciddî bir gayrete girmeliyiz.

¹⁵ M. Ertuğrul Düzdağ, Üstad Ali Ulvi Kurucu Hatıralar-1, 126-127.

Unutmayalım ki, ilâhî imtihan dünyasındaki bu fânî hayat nîmeti, bir defaya mahsus lûtfedildi. Ecel senedimizin meçhul vâdesi dolduktan sonra, artık ne bir tehir söz konusudur, ne bir tekrar, ne de bir telâfî imkânı...

Üç Büyük Tehlike

Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, Diyanet İşleri Başkanlığı'nca Sinan Erdem Spor Salonu'nda düzenlenen "*Hz. Peygamber, Tevhid ve Vahdet*" temalı Kutlu Doğum Programı'na katıldı. Erdoğan konuşmasında babası ile arasında geçen bir anısını anlattı. Erdoğan, programda yaptığı konuşmada şunları söyledi:

"Aklıma rahmetli babama sorduğum bir soru geldi. Bir gün babama sordum;

- Biz Laz mıyız, Türk müyüz? Dedim.

Babam dedi ki,

- Oğlum büyük dedem Mollaymış, ona sordum 'Dede biz Laz mıyız, Türk müyüz?' Büyük dedem de babama şu cevabı vermiş: 'Torunum, yarın öleceğük, Allah bize Men Rabbüke, Ve men nebıyyüke, Ve ma dinüke sorularını soracak. Ve ma kavmüke diye bir soru sormayacak. Sana sordukları zaman, 'Elhamdülillah Müslümanım' de geç' demiş."

Cumhurbaşkanı Erdoğan, İslam dünyasının üç tehlike ile karşı karşıya olduğuna dikkat çekerek, şöyle devam etti:

"Bir mezhepçilik, iki ırkçılık, üç terör belasıyla karşı karşıyayız. Bu hafta boyunca İslam İşbirliği Teşkilatı'nın 13. Liderler Zirvesi'ni yaptık ve sonuç bildirgesinde de bu başlıkları orada açıkladık. Dedik ki, 'Biz ne Şia ne Sünni, böyle bir din tanımıyoruz, bizim tek dinimiz var, İslam' dedik. Biz İslam'ın o bütünleştirici çatısı altında toplanacağız. Sünnisiyle, Şiasıyla, şusuyla-busuyla, vesaire. Asla bunlar bir ayırım sebebi olmayacak. İşte onun için gelin birlik olalım demenin anlamı bu.

İkincisi, ırkçılık... İşte onu da yine Rabbimiz, Hucurat Suresi'nde buyuruyor: Hangi ırktan olursan ol, hangi kavimden olursan ol, ister Türk ol, ister Kürt ol, Laz ol, Çerkez ol, Gürcü ol, Abhaza ol, Boşnak ol, Roman ol, ne olursan ol, ama bizi birleştiren bir şey var: İslam... Biz Müslümanız, burada bütünleşeceğiz. Eğer her ikisi de olmazsa, işte o zaman başımızın belası nedir?

Terör fitnesi. Şu anda biz, terörün bedelini ödemiıyor muyuz? Terörün bedelini öduyoruz. Bakın bunca insan ölüyor. Tabii biz burada duramayız, sonuna kadar devam edeceğiz, bu operasyonlara. Niçin? Birliğimizi, huzuru tesis etmek için devam edeceğiz."

"Bize asla kula kulluk yakışmaz. Allah'tan başka hiçbir güce kul olmadık, olmayacağız. Ne yazık ki insanoğlunu aldatıp da birilerine farkında olmadan kul olmaya sevk edenler var. 'Filanca efendi bize şahdamarımızdan daha yakın' diyenler var. Bize şahdamarından daha yakın olan Allah'tan başka hiçbir güç yok. Bize şahdamarından daha yakın olan sadece Rabbimizdir. Bunu böyle bilecek, böyle inanacağız. Allah'a itaat şart. Ama dikkat ediniz, Hemen arkasından Peygambere de itaat emrediliyor."

"Maalesef baharımızı kara kışa çevirmek, umutlarımızı daha yeşermeden kurutmak isteyenler var. Bunların bir kısmı, Peygamber Efendimizin nübüvvetinin müjdelendiği günden beri zaten gördüğümüz, zaten bildiğimiz, zaten tanıdığımız kesimlerdir. Coğrafyamızdaki bin yıllık varlığımızın, Anadolu merkezli mücadelemizin karşısında da hep bunlar olmuştur. Maalesef her dönem olduğu gibi, bugün de kendilerini İslam dairesinde gösteren, kendilerine Müslüman diyenler arasında da aynı gayeye hizmet edenler bulunmaktadır. DAİŞ adıyla, Boko Haram adıyla, El Kaide adıyla ortaya çıkan, İslam'a dair ne varsa hepsini de pervasızca istismar edenlerin tüm zulümleri, sadece ve sadece Müslümanlara karşıdır. Açık konuşuyorum, bu terör örgütlerinin İslam'a verdiği zararı, en azılı İslam düşmanları dahi veremez, verememiştir."

"Bugün İslam ülkelerinin içende bulunduğu durum çok acı verici. Müslümanlar kendi haysiyetini korumak zorundadır. Bunun için de tüm Müslümanların birlik olması lazımdır. Terörü kendi amaçları için kullananlar oldukça, birliğimizi sağlayamayız. Dünyada tek bir insan dahi zulüm görüyorsa, bu çok büyük bir sayıdır ki, şu anda sadece İslam dünyasında, evet, yüzbinlerce, milyonlarca insan, hatta yüz milyonlarca, zulüm altındadır. Yiyecek ekmek, içecek su bulamadığı için bir deri bir kemik kalıp hayata gözlerini yuman insanlarla aynı dünyada yaşadığımız her gün, bize haramdır. Eğitim imkanı bulamadığı için, diğer her şey

bir yana, inancının gereklerini dahi öğrenemeyen kardeşlerimizin bulunduğu bir dönemde boşa geçirdiğimiz her dakika, bize haramdır. Evladını kaybettiği için yüreği yanan anne babaların, tüm ailesini kaybettiği için öksüz, yetim kalan o muhacirlerin yanı başında huzur içinde uyumak, bize haramdır."

Rezalete Bakar mısınız?

Biz bütün dünyaya barışı getirmek, zulüm ve anarşiden, terörden kurtarmak, hukukun üstünlüğünü hâkim kılmak isterken, bakın bazı sersemeler neler yapıyor?

Sersemliği iyice belirlemek için önce bir soru soralım: Bir parlamenterin vazifesi nedir? Temel insan hakları çerçevesinde yasa yapmak ve bunların uygulanmasını denetlemek değil midir?

Hiç şüphesiz din ve vicdan, fikir ve ifade, kılık ve kıyafet, özel hayata saygı gibi hak ve hürriyetler, insan haklarının başında gelir. Bir parlamenter bunları koruması gerekirken kendisi ihlal ederse, ona ne denir?

İsterseniz başka bir soruyla düşünelim. Allah Teâlâ eşeği yük taşıyarak insana hizmet için yaratmıştır. Siz yükünüzü taşımayan eşeğe ne dersiniz?

Bizim memlekette şöyle deriz: "Eşek eşek değil ki!"

Hâlbuki ki o eşektir. Güzel gözleriyle, uzun kulak ve kuyruğu ile dört ayağı ile eşektir o. Ama vazifesini yapmadığı zaman "eşek, eşek değil ki!" deriz. Suretten eşektir. Ona mecazen eşek denir. Ama hakikatte eşek değildir. Zira üstüne düşeni yapmamaktadır!

Hal böyle olunca üstüne düşen görevini yapmayan parlamentere de "parlamenter değil ki!" deriz. Suretten, mecazen öyle ama hakikatte değildir. Zira üstüne düşeni yapmamaktadır!

Bu genel olarak böyledir. Herkes kendine baksın ve ne olduğuna karar versin diyebiliriz.

İnsan hakları, din ve vicdan hürriyeti, ırkçılık, falan filan... hepsi hikaye. İslam'a düşman olan herkes, hakikatte insan değildir. Düşman değil, ama Müslüman da değil. Tamam, onu insan kabul eder ve en güzel bir şekilde muamele ederiz. Ona "kazanmamız gereken bir insan" diyerek sıcak yaklaşıyoruz. İki kâfir arasında çok fark var.

Kâfir ülkelerin idarecileri de idare edilenleri de kendi aralarında kalitede farklı olsalar da iki kategoriye indirebiliriz. Aşırılar ve mutediller. Bir başka deyişle barışseverler ve savaşanlar.

Avrupa'dan Amerika'ya, Çin'den Avustralya'ya kadar hepsi aynı düşüncenin, aynı ahlakın insanları. Bunlar sadece kendilerine insan. Başkaları söz konusu olunca kimileri hayvan kesiliyorlar.

İşte basit bir örnek:

Avustralya'nın ırkçı 'Tek Ulus Partisi' üyesi Pauline Hanson parlamento içine burka ile girmiş. Medyada Mecliste "burka" yani bir çeşit tesettür ile çekilmiş resmi var. Hanson burkasını çıkartmasının hemen ardından ırkçı tavırlarını devam ettirmiş. Burkanın ve İslam'ın ne kadar zararlı olduğuna değinmiş.

Şovundan sonra senato başkanına da şöyle demiş:

"Bu ülkenin değerlerini savunabilmek ve koruyabilmek adına, bu ülke toprakları üzerinde burkanın yasaklanması için çalışmaya söz veriyor musun?"

Bunun üzerine Senato Başkanı Perry, "hayır" cevabını vererek ırkçı eyleme destek olmamış.

Ben bu rezil kepaze kadına ne diyeyim, nasıl yüreğimi soğutayım bilemiyorum.

Sadece şunu diyorum:

"Sana ne ki havlıyorsun ta oralardan? İslam'dan ve emrinden sana ne kâfir? Beğenmezsen almazsın be serseri! Fakat hani din ve vicdan hürriyeti? İnançlara saygı? Bu mu sizin ilkeleriniz? Parlamenterin görevi hakları korumak mıdır, yoksa kaldırmak veya alay etmek midir?"

Bu haddini bilmez terbiyesizin yaptıklarına kendi ülkesinden tepkiler gelmiş. Ben bu yazıyı yazdıktan sonra okudum bunları.

Mesela Adalet Bakanı o soytarının yüzüne karşı "ülkemizde yaşayan Müslümanlar var. Bunlar iyi vatandaşlardır. Bu tür sözler onları üzer, incitir. Biz sizin bu teklifinizi kabul etmiyoruz ve Müslümanları üzen bir yanlışı da yapmayacağız" demiş ve çok alkış almış. Buna da sevindik. Yüreğimiz soğudu azıcık.

Sonra bir haber daha aldık. Bu kadına pek çok kesimden tepkiler yükselmiş. Hatta ortaya çıkan son görüntülerde burka

eylemi yapan faşist vekilin gittiği bir restoranın sahibi tarafından kovulduğu görülmüş.

Oh olsun!

İşte halk böyle tepki bilinci gelişmiş vatandaşlardan müteşekkil, yani oluşursa, orada haklar ve hürriyetler korunur demektir.

Meclis başkanı, adalet bakanı ve vatandaşların farklı tepkileri bir gerçeği bildiriyor:

Demek insanlar ilkeli olsalar, sorunlarını oturup konuşarak çözebileceklerdir. Bütün sıkıntı kendilerini ispat etmek için tribüne oynamak zorunda olduklarını zanneden ilkesiz ve kalitesiz insanlardan kaynaklanıyor.

Tepki bilinci yüksek bir halk, o soytarıları da bitirecektir.

Yaman Günlerdeyiz

Bireyden topluma, bir merdiven gibi çıkarken gördüğümüz manzaralar bizi bir yandan öldürüyor, bir yandan diriltiyor.

Ye's ile umut arasında beşik gibi sallanıyoruz.

Sağlı sollu kroşe yiyen bir boksör gibiyiz. Arada bir biz de vuruyoruz elbette kroşe veya aparkut. Bereket kavgada yumruk sayılmazmış. Bir teselli aramak var içimizde. Çok şükür, bu da kavgadan kopmadığımızı gösterir. Sağ olduğumuzu yani.

Kitabın başından beri okuyorsunuz. Din, toplum, eğitim, siyaset ve barış bakımında dengesini kaybetmiş bir dünya. Hangi ustanın elinde bu şakul gibi sallanıyor bu dünya?

Bir bakıyoruz, fuhuş okullara kadar girmiş. Çocuklara cinsel tacizlerin ardı arkası kesilmiyor. Hatta babaları duyuyoruz bu suçları işlemiş, yargı yoluyla tutuklanmış.

Nereye gidiyoruz demeyeceğim.

Gidiş belli: Çağdaş uygarlık dünyasına. Kokuşmuş Batıya. Hem de göz göre göre ve inadına!

Nereye kadar?

"Kertenkele deliğine girene kadar".

Tasdik Ya Rasûlullâh (s.a.v)!

Dedikleriniz bir bir çıkıyor. Demek ahir zamandayız. Allah imanımızı korusun!

Ama bir de bakıyoruz okullara seçmeli Kur'an dersi konmuş. Sahi bunu mecbur etme zamanı gelmedi mi? Mesela "Kur'an Meali" dersi konsa her sınıfa ve içeriği konu konu ayetlerle işlense? İman, ibadet, aile, iş hayatı, sosyal hayat, eğlence, iletişim, ahlak, görgü kuralları vs. ayet ayet okunsa Diyanet'in mealinden. Mesela, Diyanetin diye söylüyorum, *Kur'an Yolu* Tefsirinden kısa alıntılar yapılsa açıklanırken.

Neden Diyanetin eserlerinden diyorum?

Bürokrasi ürkmesin diye.

Yoksa ben her zaman serbestlikten ve hürriyetten yanayım. Eğitimcilere tercihte öncelik hakkı verilmelidir elbette.

SONSÖZ

Yaşadığımız günleri yorumladığımız bir kitabımızın da sonuna geldik. İslam gibi bir insan ve varlık dinine mensup olmamızın bahtiyarlığını dile getirdik. Başkasının perişanlığına ağlayacak kadar duyarlı bir milletiz. Ama yaman düşmanlarımızda var ve bizim karşımızda birleşmesini de biliyorlar. Böyle bir birlik neticesinde Osmanlı gibi bir büyük devletimizi kaybettik. Arkasından gelen tusunomi ile paramparça olduk. Bizi bir daha birleştirmemek için din, mezhep, ırk ve düşünce farklılıklarını nasıl kötüye kullandıklarını yaşadık.

Evet, zor zamanlardan geçiyoruz, ama çaremiz de var. Çaremiz bizi daha önce yücelten İslam'dır. Ne var ki Batılılar ve içerdeki izdüşümleri Batıcılar, ellerinden geldiği kadar halkı dinlerinden uzaklaşacak bir siyaseti ısrarla sürdürüyorlar. Biz de dinimiz ve medeniyetimizde ısrarlıyız elbette.

Yapacağımız iş, dinimizi, tarihimizi, medeniyetimizi öğrenmek, İslam ümmetinin birlik ve beraberliğinin önündeki engeller kaldırarak gerek siyasi, gerek kültürel ve ekonomik birliğimizi sağlama çabalarımızı yoğunlaştırarak buralarda yeni zaferler kazanmaktır.

Bu bizim sınavımızdır. Ahirette hesabımız da bu olacaktır. Bunun bilincinde olarak günceli kazancımıza çevirme çabalarımızı aşk ve şevk ile sürdürmeliyiz. Rabbimiz yâr ve yardımcımız olsun,

kâfirler kavmine karşı zafer ile yardım etsin. Nihayet hamd olsun o âlemlerin Rabbi Allah Teâlâ'ya.